

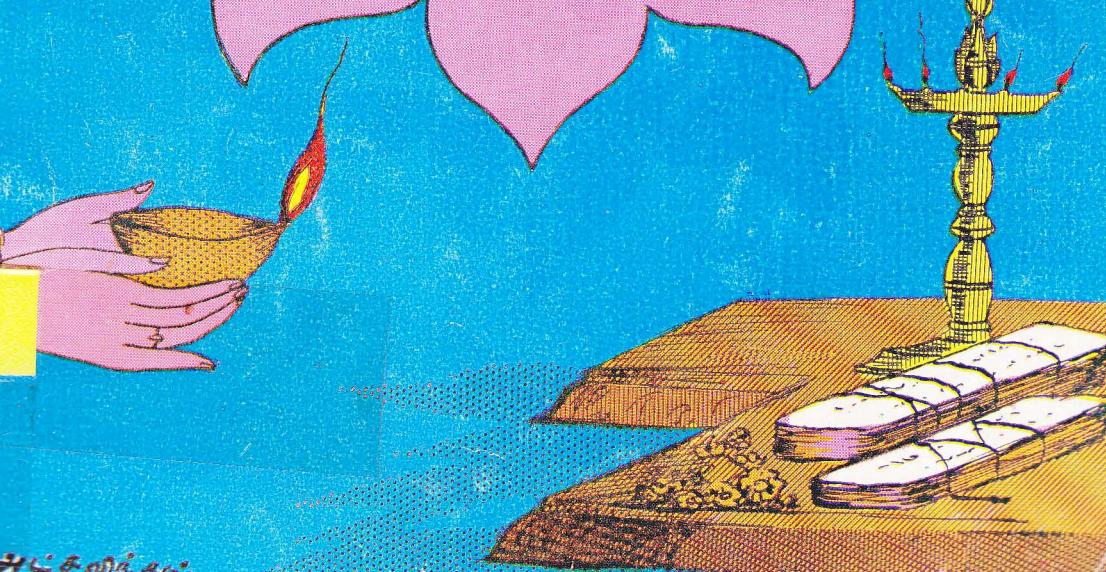
பு. 1864

கட. 1.1.

கந்தமுகேரன்

முத்தம்ப் பட்ட

மாண்பு

840.98

கட்ட

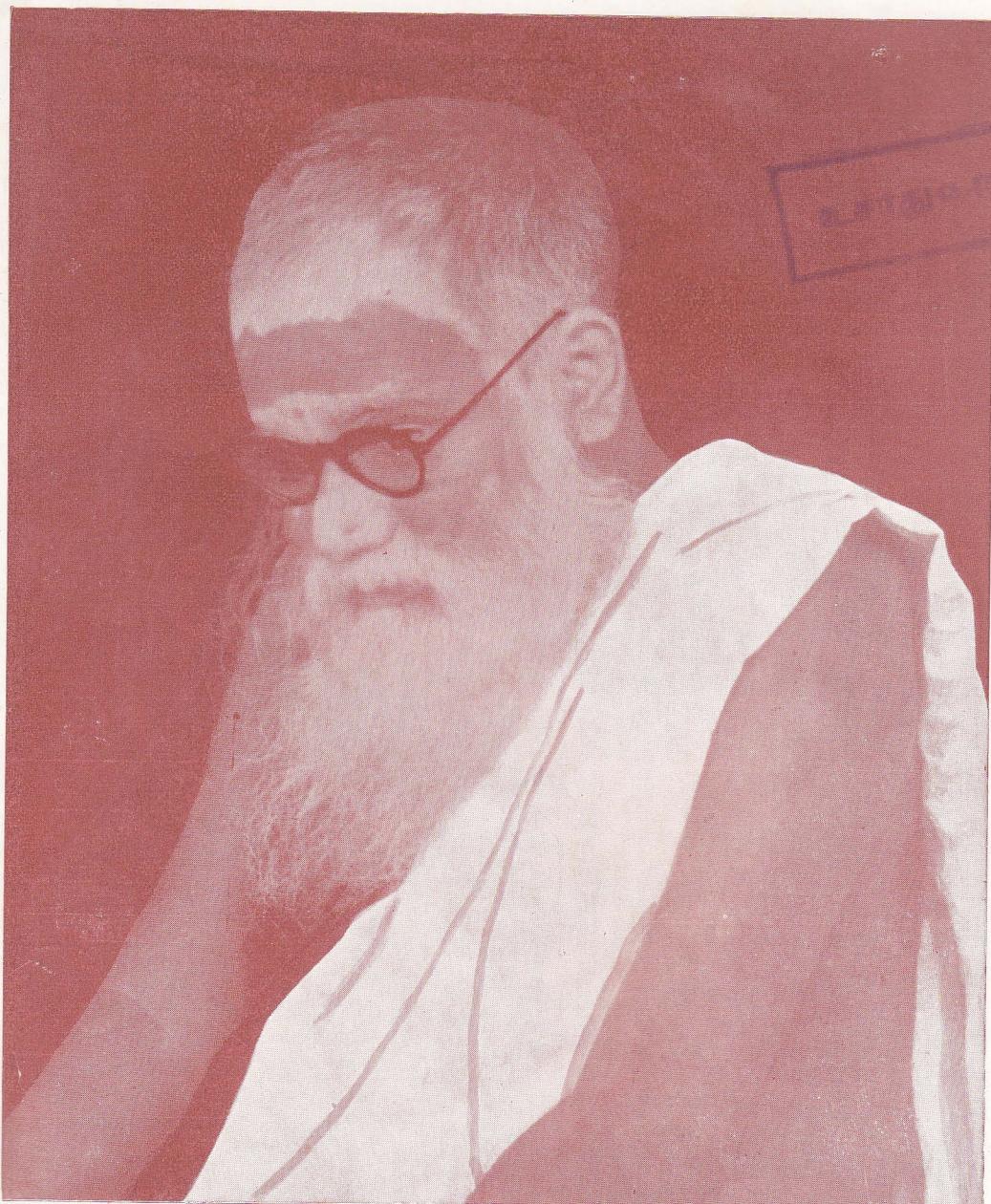
SLIPR

பு. 1864

த.வ. 4404

84⁰ (g)

போ. 7-57 மும் புகை.
கால்பாடு 8

அழகும் பெரியார் (தமிழ்த் தாத்தா)

கந்தமுருகேசன்

ஓட்டா ரூள் க்கம்

1.	பதிப்புரை	2
2.	Greetings from the President, Kantha Murugesan Muthamil Vizha	4
3.	Greetings from T. Rajathurai Esqr.	4A
4.	ஆசிச் செய்தி	
5.	— சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன்	5
6.	— மு. சிவகிதம்பரம், பா. உ. (உடுப்பிட்டி)	6
7.	— அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையா	7
8.	— வாணியழாவிடப் பல்லாண்டிசை கோல் வான்குயிலே!	
9.	— உடுப்பிட்டி கா. நீலகண்டன்	8
10.	— தமிழகத் தந்தை	
11.	— செல்வி ஆ. இரத்தினம்பாள்	9
12.	— கல்விக் கடல்	
13.	— மு. கந்தப்பு, கீழ்க்கரவை	11
14.	— நான் கண்ட உபாத்தியாயர்	
15.	— தென்புலோலி வே. ஆறுமுகம்	12
16.	— ஆம்! அவன் அமரன்	
17.	— இளவரசு, B. A.	15
18.	— கலைக்கோயில் கந்தமுருகேசன்	
19.	— வ. மகாலிங்கம்	19
20.	— கந்தமுருகேசன்	
21.	— ச. ஆழ்வாப்பிள்ளை	21
22.	— இப்பெரியார் யாரோ?	
23.	— செல்வி மு. க. தங்கம்மா	26
24.	— நான் கண்ட கவிஞர் பிரான்	
25.	— வ. சிவராசன். B. A. (Hons.)	27
26.	— நான் கண்ட முருகேசனார்	
27.	— ஆ. பொன்னையா	30
28.	— கவிநயம்	
29.	— ஆ. கந்தையா, எம. ஏ	31
30.	— இசைத் தமிழின் உயர்வு	
31.	— சி. அ. ராமச்சந்திரன்	34
32.	— ஆழ்த்துப் பெரியார்	
33.	— சோம. அம்பலவாணன், பி. எஸ்சி.	37
34.	— உன்னையே நீ அறிவாய், உன்னையே நீ மறப்பாய்	
35.	— கலையரசு க. சொர்ணனிங்கம்	39
36.	— இசையின் பெருமை	
37.	— சங்கீத பூஷணம் க. நாகம்மா	41
38.	— கலங்கரை விளக்கங் கண்டோம்	
39.	— த. மாலோகமணி, கீழ்க்கரவை	42
40.	— வாழ்த்துப்பா	
41.	— பன்றிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை	44
42.	— முரண்பட்ட கொள்கையினரையும் ஆட்கொள்ளும் வாத்தியார்	
43.	— என். கே. ரகுநாதன்	45
44.	— தேமதுரத தமிழூசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்	
45.	— பன்றிதை சக்கியதேவி துரைசிங்கம், நீர்வேலி	47
46.	— பன்றிதை சக்கியதேவி	
47.	— வ. தங்கராசா. B. A. (Ceylon)	49
48.	— இலக்கிய உறவு	
49.	— என். கே. ரகுநாதன்	51
50.	— வாழ்த்துமாலை	
51.	— உடுப்பிட்டி கா. நீலகண்டன்	52

பதிப்பு டை

நாம் எம் அறிஞர்கள் உயிருடன் இருக்கும்போது ஏனாம் செய்கின்றோம். அவர்களை உபத்திரவும் செய்கின்றோம். இம்மன்றிலே அவர்வரினுர் இறந்ததும் சடுதியாக மாறுகின்றது. இம்மாற்றத்தினால் பல மணிமண்டபங்கள் அறிஞர்களின் ஞாபகத்தின்பேரில் எழுப்பப்பட்டு விடுகின்றன. அவர் உயிருடன் இருக்கும்போது கல்லெட்டுத்து வீசிய கைகள் அவர் இறந்ததும் மணிமண்டபங்க் கட்ட கல்லெட்டுத்து உதவுகின்றன. அறிஞர் பெயரால் நடாத்தப்படும் விழா வுக்கு வருகின்ற மக்களை வா! வா!! என்றழைக்கின்றன. இந்த மனோநிலையை ஒரளவு மாற்ற எண்ணினாலே. அதன் விளைவே கந்தமுருகேசனார் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவர் பெயரில் இம் முத்தமிழ் விழா.

கந்தமுருகேசனார்பற்றி அறியாத மக்கள் இன்று ஈழத்தில் இருக்கமாட்டார்கள் என நம் புகின்றோம். காரணம் அவரிடம் படியாத வட மறவரில்லை, வட மறவரில்லாத ஊரில்லை, ஈழத்தில். அவரிடம் படித்த பலர் அவரைக் கண்ணால் காணுத, அவர் வாய்மொழியைக் கேளாத சிலரிடம் நம்மறிஞர் புகழை அவர்தம் தமிழ்த் தொண்டியைப் படுத்துக் கூறி வருகின்றனர். இதனால் பருத்தித்துறையில் இருக்கும் கலங்கரை விளக்கைக் குறிகொண்டு செல்கின்ற பிறநாட்டுக் கப்பல்கள், பருத்தித்துறையைப்பற்றிய முழு மையும் தெரியாவிடினும் அக்கலங்கரை ஒளி கண்டு தம் பாதையறிந்து ஆய்ந்து தம் வழி செல்வதுபோல் எம் கந்தமுருகேசனார் சொற் கேளாத போதும் அவர் அறிந்று ஒளித்தைப் பிறர்மூலம் பெற்று தம் அறிவை வளர்த்துப் பட்டம் பெற்ற பலர் இருக்கின்றனர்.

கந்த முருகேசனார் தம் திண்ணைமேல் இருந்து கொண்டு இளம் சிறுர்க்குத் தமிழ் ஆழியில் நீந்தக் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கும் காட்சியைக் கண்டவர்க்கு கிரேக்க ஞானி சாக்கிரட்டிசின் ஞாபகம் தான் வரும். நீண்ட வெண்மையான தாடி. உயர்ந்த புருவங்கள், அன்பின் ஒளிதரும் கண்கள், தமிழ் இசைநாடும் செவிகள், மலர்ந்து புன்சிரிப்புடன் காட்சி தரும் முகம் இவையன்றே முருகேசனார் இலக்கணம்.

தமிழ் ஆழியில் நீந்தப் பழகிய பின்னால் அங்கே விந்தை மாற பொருளை அறிய இச்சிறுர்க்கு ஆவலுட்டுவார். இதன் பயனால் நீந்த

தப் பழகிய குழந்தைகள் பருவம்வர ஆழ்க்ட வின் நீரில் மூழ்கப் பழகி தமிழ் முத்துக்கள் அத்தனையும் தம் அறிவுக்கும் வலிமைக்கும் ஏற்ப பெற்றுவிடுகின்றனர். கற்கச் சென்ற குழந்தை அவர் படலையால் வெளிவரும்போது தமிழ் ஆழியின் தெளிவு பெற்று முத்துக்களாக் பட்டம் பெற்று குறள் வழி வாழக் காண்கின்றோம்—(சில பதர்களைத் தவிர)

“எம் உபாத்தியாயர்” அவர்கள் செய்த, செய்துகொண்டிருக்கின்ற தொண்டியை நாம் கூறப்படுகின் ஓன்று இரண்டல்ல எனினும் கடமை குறித்து சில கூறுவிடுகிறேன். மக்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள். தாழ்ந்தோர் என்று ஒருவருமில்லை என்ற பேச்கைத் தம்முச்சாக எண்ணி செயல்படுத்தி பொதுநலம் புரிந்த அறிஞர் கந்த முருகேசனார். அவர் திண்ணையில் தாழ்த்தப் பட்டவகுப்பினரும் மற்றை உயர்ந்த சாதி என்று தம்பட்டமடிக்கும் மக்களும் சரிநிகராக இருந்து தமிழரிவைப் பெற்று வருகின்றனர். கடவுளின் பெயரால் நடாத்தப்படுகின்ற சமாற்றங்கள் மூடக் கொள்கைகள், அட்டேழியங்கள் எல்லாவற் றையும் எதிர்த்தார். அறம் கடவுளின் பெயரால் அறுக்கப்படுவதை அறிவின் சக்திகொண்டு எதிர்த்தார். இதனால் சிலர் இவ்வரை நாந்தி கண் என்றார். புத்தரை, யேசுவை, நபியை நாத்திகர் என்று கூறுவது போல. நாம் கடவுளை வணங்குவது கடவுளிடமிருந்து நன்மை களையோ அன்றி சலுகைகளையோ பெறவல்ல; ஆனால் நம்முடன் வாழும் மக்களிடமிருந்து நீதியை வாங்கித்தரவே என்பதற்காக என்ற உயரிய நோக்குள்ளவர்தான் உண்ண வழியில்லாக் காலத் தும் உணவு கொடுத்தும் பொருள் கொடுத்தும் உதவும் வள்ளல் எம் முருகேசனார். மாணவர்பலர் ஏழ்மைக் காரணத்தால் “தமிழகம்” சென்று தங்கி தமிழ் கற்று இன்று பண்டிதன், வித்துவான் என்ற பட்டம் பெற்று இருக்கக் காண்கின்றோம்.

உழவன் விதைப்பதை அறுவடை செய்து தம் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று மகிழ்கின்றன். ஆனால் தான் விதைக்கும் விதையின் பயனை அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலிருக்கும் எம் உபாத்தியாயர்பற்றி நினைக்கும்போது மிகவும் வருந்துகிறோம். தன் முற்றத்தில் தொல்காப்பிய வரம்புகட்டி, குறளாம் நீரைப் பாய்ச்சி இனிய தமிழ்விதையை வளர்த்துவிட ஜம்பெரும் காப்பிட

உரமிட்டு அந்த சூழல் செழித்து வளர்ந்த தமிழ் நாற்றை—விளையும் பருவம் வரும்போது வேறு வயல்களில் இருக்கக் கண்டும், அறுவடையாகும் போதும், நாற்று வளர்த்து உதவியதை முறக்கக் கண்டும் மனம் வருந்தாது முயற்சி குன்றாது தமிழ் நெல்மணிகளை விதைத்து நீரிட்டு உரமிட்டு வளர்க்கும் பெருமை எம் உபாத்தியாரைச் சார்ந்ததே.

நாம் ‘கந்தமுருகேசனார் முத்தமிழ் விழா’வை மூன்று நாட்களாகப் பிரித்து இயல், இசை, நாடகம் என வரையறுத்துக் கொண்டாட என்னினேம்; ஒழுங்குகள் செய்தோம். ஆனால் ஈழத்தின் அரசியல் குழந்தை காரணத்தாலும் இங்குள்ள எம்மைச் சார்ந்த சில தலைவர்களின் சலன மனப்பான்மையாலும் இவ்விழா வைச் சிறப்பிக்க உடன்பட்ட தவப்பெருங் குன்றக்குடி அடிகளார் ஈழம் வருவது ஒத்திவைக்கப்பட்டது. இதனால் விழாவையும் ஒத்திவைக்க என்னிய எமக்கு ஊக்கம் தந்து விழாவை ஒரு நாளுக்குள் சுருக்கி நடத்த ஏற்ற நிகழ்ச்சி நிரல் செய்ய உதவிய செலவில் புஸ்பா செலவநாயகம் அவர்களுக்கும், “எதுவரினும் தயங்க வேண்டாம் தமிழ்ப் பெரியாரைக் கெளரவிக்க என்னால் ஆனதுமட்டும் செய்கிறேனா—வயது தான் குன்றியதே தவிர மனதின் உரமும், வீரமும் குன்றவில்லை” யென்று வீராப்புடன் உதவிய கலையரசு சொர்ணலிங்கம் அவர்களுக்கும் என் நன்றியும், எம் குழுவின் நன்றியும் உரித்தாகுக.

விழாவைச் சிறப்பிக்க “நான் பாடுகிறேன் அண்ணே” என்று உடன் இயைந்த தங்கை செல்வி நாகம்மா—சங்கீதபூஷணம் அவர்களுக்கும், பேச இயைந்த திருமதி அமிர்தாம்பிகை சதாசிவம், திருமதி சத்தியதேவி துரைசிங்கம், திருமுதலியார் சின்னத்தம்பி, எம் மதிப்பிற்குரிய திரு. எஸ். ரி. குணநாயகம், திரு. ஆ. கந்தையா அவர்களுக்கும் எம் அன்பின் நன்றி. தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று விழாவினைச் சிறப்பிக்க உடன்பட்ட திரு. மு. சிவசிதம்பரம் அவர்களுக்கும் எம் நன்றி. ஒருநாள் விழாவென்று கும் முத்தமிழும் இடம்பெற மனம் உவந்து உதவிய கலையரசின் யாழ் நாடக நடனக் குழுவிற் கும் எம் பாராட்டும் நன்றியும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

நன்பர் திரு. க. கார்த்திகேசு அவர்கள் நமக்கு ‘‘கந்தமுருகேசனார் அரங்கம்’’ அமைக்க

உதவியமைக்கும் திரு. க. நீலகண்டன் அவர்கள் அவ்வரங்கை அலங்கரித்தமைக்கும் எம் நன்றி.

மற்றும் நண்பர்கள் திருவாளர்கள் ரி. ராமச்சந்திரன், வே. ஆறுமுகம், இ. அட்சலிங்கம், கி. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் நாம் நன்றிகூறக் கடப்பாடுடையேம்.

விக்னேசுவரக் கல்லூரி அதிபர் க. சிவப்பிரகாசம் எம் விழாவை நடாத்தக் கல்லூரி மைதானத்தைத் தந்தமைக்கு நன்றியுடையவர்களாகிறோம்.

இலாம் சாரணர் படையினர் தமிழ் வளர்ச்செய்த அன்புமிக்க தொண்டினைக் கண்டு மிகவும் பூரிப்படைவதோடு, அவர்கள் இலாம் நெஞ்சில் தமிழ்த் தொண்டு என்றும் மாருதிருக்க தமிழ் அன்ஜை ஆசி கிடைக்குமென நம்புகின்றேன்.

இவ்விழா என் அருமை நண்பன் திரு. மு. இராசரத்தினத்தின் முயற்சியின் பலன் என்று மிகவும் தாழ்மையாகவும் நன்றிப் பெருக்குடனும் அறிவிக்க ஆசைப்படுகின்றேன். நண்பர் திரு. கிருஷ்ணபிள்ளை, திரு. வி. வல்லிபுரம் (மகாத்மா தியேட்டர்) திரு. ப. தங்கராசா அவர்கள் ஊர்வல ஒழுங்குகளை மிகவும் அபார முறையில் அமைத்து உதவியதைக் கண்டு மகிழ்கிறோம்.

மெய்கண்டான் பதிப்பக நிர்வாகிகளுக்கு நாம் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அவர்கள் குறுகிய காலத்தில் இம்மலரை அச்சிட்டு உதவியமைக்கு எமது நன்றி. விசேடமாக திரு. என். இரத்தினசபாபதி, ஆ. கந்தையா அவர்கள் உதவி மிகப் போற்றத்தக்கது. அத்துடன் தம் கண் சிரமம் பாராது கட்டுரைகள் தந்துதவிய அன்பர்கள் அனைவருக்கும் எம் நன்றி.

அன்று வீதிதோறும் விழாவெடுத்த தமிழ்நம் விரைவில் அந்திலையை அடையும் என்ற உயரிய நோக்குடன் தங்களிடமிருந்து விடைபெறுகின்றேன்.

வாழ்க கந்த முருகேசன்!

க. விக்கினேசுவரராசா
செயலாளன்
கந்தமுருகேசன் முத்தமிழ் விழா.

உப சங்க சேகரிப்பாளர்

பருத்தித்துறை

12-2-62

GREETINGS

It gives me great pleasure to send my humble greetings to our scholar patriot on the occasion of his **Sashtiaptaboorthy Celebration**. When one considers the self sacrificing courage with which he has surmounted great obstacles brought about by his illness, one can only wonder at the inscrutable ways of providence which has for each of us our appointed destiny we have to fulfil.

We Tamils are beset by great difficulties and the outlook seems so bleak and hopeless, the life of our great scholar only serves to encourage us in the belief that if we have faith in ourselves and a determination to surmount the difficulties in our way, we will triumph in the end and emerge as a proud, independent and respected people.

M. TIRUCHELVAM, Q. C.

(President, Kanthamurugesan
Muthamil Vizha).

GREETINGS

The Vizha that has been organized in honour of Thiru Kantha Murugesan is but the outward expression of our love and esteem for this great Tamil scholar and poet.

In these difficult and fateful days when we are reaping the reward of our past selfish deeds, it is necessary for us to turn for solace and inspiration to our glorious heritage, to the mighty deeds of our forebears and to the words of wisdom that our great ones have enshrined in our literature.

Who can give us better guidance and inspiration and who can fire our younger generation with enthusiasm for service than our poets?

May this Vizha help us to dedicate ourselves anew to the realization of our goal of national regeneration, and may the Lord Shiva vouchsafe to Thiru Kantha Murugesan long life and years of useful service!

T. RAJATHURAI.

ஆசிச் செய்தி

திரு. விக்கனேஸ் வரராசா,
கந்தமுருகேசன் முத்தமிழ் விழாச் செலவாளர்,
முத்தமிழ் விழாச் சபை.
புலோவி.

தமிழ்ப் புலமையும், பரந்த பண்பும், நிறைந்த உள்ளமும் வாய்ந்த தமிழறிஞர் கந்தமுருகேசன் அவர்களுக்கு முத்தமிழின் பெயரால் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் விழாவெடுப்பது அறிந்து பெரிதும் மகிழ்கின் ரேன். இவ்விழாவைச் சிறப்பாக நடாத்த முன்வந்த தமிழ் அறிஞர்களை, முக்கியமாகத் தமிழ் இளைஞர்களைப் போற்றிப் பாராட்டுகின்றேன்.

தமிழ்ப் புலவர்களையும், அறிஞர்களையும் அவர்கள் இறந்த பின்பே, அவர்களின் அருமை பெருமையைத் தமிழ் மக்கள் உணர்ந்து விழா வெடுத்தும், மனிமண்டபம் அமைத்தும் போற்றியுள்ளனர். ஆனால் தமிழறிஞர் கந்தமுருகேசன் அவர்களின் பெருமையை அவர் உயிருடன் இருக்கும்போதே ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் உணர்ந்து அவரின் சேவையைப் போற்றி முத்தமிழ் விழாவெடுத்துச் சிறப்புச் செய்வதைத் தமிழுலகம் கண்டு பெருமையும், பேரானந்தமும் கொள்ளுமென்பது தின்ணம்!

தமிழ்ப் பெரியார் கந்தமுருகேசன் அவர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆய்ந்து உணர்ந்து வாழ்வார். இலக்கணத்தில் அழுத்தமான அறிவு உடையவர். அவரிடம் பாடங்கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெற்ற மாணவர்கள் பலர் இன்று ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையுடன் விளங்குவது கண்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அத்தமிழ்ப் பெரியார் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தமிழ்த் தொண்டு செய்ய திருக்கேதீச்சரத்து இறைவன் இன்னருளை வேண்டுகின்றேன்.

“கந்தமுருகேசன் முத்தமிழ் விழா” இனிது நடைபெற சேதீச் சரத்து இறைவனை வேண்டுவதோடு, இவ்விழாவை ஏற்பாடு செய்த அன்பர்களைத் திரும்பவும் போற்றிப் பாராட்டுகின்றேன்.

சேர் கந்நதயா வைத்தியநாதன்.

“செந்தில்”
பேதிரிஸ் ரேடு,
கொழும்பு-4.
6-2-62.

தமிழ்ப் புலவர் கந்தமுருகேசனார்

கந்தமுருகேசனார் வாணியின் கையிலுள்ள வீஜை; ஆராத தமிழ்ச் சவை அளிக்கும் பேரியாழ். காலத்தினால், கயவர்களினால் அழிக்க முடியாதவள் கண்ணித் தமிழ். எழுப்பமும் வளர்ச்சியும் எய்திக்கொண்டே இருந்தாலும், இளமை பொலிந்துகொண்டிருக்கும் பண் புடையவள். தமிழ்ப் புலவர் கந்தமுருகேசனவர்களும் அப்படித்தான் வாழ்கிறார்; வளர்கிறார். ஆண்டு அறுபதைக் கண்டுவிட்டாலும் கருத்தினால், பேச்சினால் இனானாக இருக்கிறார்.

ஆரவாரமின்றித் தமிழுக்காக வாழ்வை அர்ப்பண ஞஞ்சு செய்து இத் தலைமுறைக்குத் தெவிட்டாத தமிழினபமளிக்குந் தியாக மூர்த்தி கந்தமுருகேசனார். அத்தகைய புலவருக்கு நன்றிக் கடன் செலுத்த அவரிடம் கற்ற, அவரை அறிந்த தமிழ்ப் பெருமக்கள் விழா எடுக்கிறார்கள். இந்த விழா அவருக்காகவல்ல, கண்ணித் தமிழுக்கு எடுக்கும் விழா என்பது என் கருத்து.

இலக்கணமும், தர்க்கழும் கந்தமுருகேசனாரின் காதல் மனைவியர்கள்! எத்தனைபேர் தவங்கிடக்கிறார்கள் இந்த உத்தமிகளின் வாடை படுவதற்கு. மாருக இந்தப் பெண்மணிகளிறுவர் நல்லவர்களாய் கைகட்டிக் குற்றேவல் புரிகிறார்கள் கந்தமுருகேசனாரிடம்.

இவ்வேளையில், அந்த முது புலவனை, தமிழை வாழ்த்தும் உங்கள் எல்லோருடனுஞ் சேர்ந்து ஆண்டு பல வாழ்ந்து எல்லா இன்பமுங் கண்டு நமக்கெல்லாந் தொண்டு புரியத் தமிழ்த் தெய்வம் அருள்வாளாக என்று என் இதயங் களிந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறேன்.

வணக்கம்!

மு. சிவசிதம்பரம்.
பா. உ. (உடுப்பிட்டி).

செந்தமிழுக் கந்தமுருகேக்டுர் சீர்த்தி வாழ்க!

ஆக்கம் :
அல்வாயுர் : கவிஞர் மு. செல்லையா

1. பண்ணை உரை ஆசிரியர் வன்மை எல்லாம்
பாங்குபெற ஒருருவாய் வந்தா வென்னத்
தண்டமிழின் துறையெலாம் மாணுக கர்க்குத்
தகுதிபெற நன்கூட்டுந் தன்மை மிக்கான்
அண்டியொரு குருவடையா தியற்கை யாக
அமைந்தமதி நுட்பத்தாற் தானே கற்றேன்!
தெண்டிரை குழ் புலோவிநகர் வதியுஞ் செம்மல்
சிறீகந்த முருகேசன் சிறந்து வாழ்க!
2. அரம்போலும் கூர்ந்தமதி நுட்பம் வாய்ந்தோன்
ஜவகையா மிலக்கணமு மாராய்ந் திங்கு
மரம்போல வாழாது தன்மா ணுக்கர்
வாய்ந்தபழம் பண்பகல வாழ்வி ஹாக்கிச்
சிரம்போலும் சால்புபெறத் தேன்போ ஹாட்டுஞ்
சீர்த்தியுடைக் கந்தமுரு கேச ஞரின்
தரம்பேணு மறுபதா மாண்டுப் பூர்த்தித்
தனிவிழா! தமிழ்த்தாய்க்கு நளிவி மாவே!!
3. தன்னடையே ஊனமுற்ற போது மெங்கள்
தமிழன்னை விரைந்து நன்கு நடக்கும் வன்னம்
சொன்னடையும் பொருண்டையுந் துலக்கி வைத்தே
தாய்நடை, பயிற்றுவிக்குந் தொன்னு வல்லோன்!
கன்னலிடைத் தேன்பெய்து கனியுங் கூட்டிக்
கற்பிக்கும் புகழிந்தக் காசி னிக்கண்
மின்னென்வே நடக்கின்ற புதுமை செய்தோன்
மேன்மைதிகழ் கந்தமுரு கேச னன்றே!
4. நாறவதா னங்கள்புரிந் துலகோர் மெச்சும்
நுண்மதியான் கதிரைவேற் பிள்ளை யோடு
கூறவரு புலவனுங் குமார சாமி
குலவுபுகழ் வேன்மயில்வா கனஞர் வாழ்ந்த
சாறயரும் புலோவியெனும் பதியி விந்நாள்
தமிழ்ப்பீட மெனஅமர்ந்து தகுப ரீட்சை
தேறவரும் மாணுக்கர் மனஇ ருட்குத்
தீபமெனப் புகுந்திறலோன் சீர்த்தி வாழ்க!
5. செந்தமிழின் துறையாய்ந்த மதுரைச் சங்கம்
சேர்ந்த தமிழ்த் தெய்வமெனுஞ் சேயின் ந.
கந்தமுரு கேசனெனப் பூண்ட ஆசான்
கடவுணைறி பூணுதோ னெனலும் நன்றே!
அந்தமிலாத் தமிழ்த்தாயின் முடியே ஆன
அரியகுறள் நெஞ்சினிலே ஆழப் பெற்றேன்
எந்தவிதம் அருள் மறப்பார் அவனி மீதே
இங்கிதனை உற்றுணர்தல் ஏற்பு டைத்தே

‘வாணையழாவிடப் பல்லாண்டிசை கோலவான்குயிலே!’

உடுப்பிட்டி கா. நீலகண்டன்

வெண்பா

கன்னற் றமிழ்க்கவிஞருள் கந்த முருகேச
மன்னறுப தாண்டு வயசநிறை — பொன்னுளிற்
பல்லாண்டு கூறவருள் பாலிக்குந் தொன்மையுடன்
பல்லாண்டு வாழ்தமிழன் பால்.

கட்டளைக் கலித்துறை

பொன்னிலங் காபுரித் தண்டமிழ் வாணர் பொலிந்துயரு
மின்னிலங் காரிசை கண்ட பரமப்பரை மேன்மையுற
முன்னிலங் கார்தரு கந்த முருகேச முன்னவற்கு
மன்னிலங் காணப்பல் லாண்டிசை சோலை வளர்குயிலே

1

தண்டமிழ் சைவம் புரந்திட்ட நாவல சற்குருமேற்
கண்டன செந்தமிழ்க் கோவை புனைந்தான் கவி பொழியுங்
கொண்ட ஒுயரிசைக் கந்த முருகேசக் கொற்றவற்கு
மண்டல மீதுபல் லாண்டிசை ராக வளக்குயிலே.

2

திருப்பணை யந்தாங்கி செப்பிய வாணைத் திண்ணியதோட்
பொருப்பணை யம்புலி யெங்குந் தமிழ்மணம் புக்குறக்காண
ஷருப்பணை யெங்கந்த மாழுரு கேசனை வீழ்பிவர்க்கு
நெருப்பணை வாழ்த்திப்பல் லாண்டிசை நீல நிறக்குயிலே.

3

மீணை யெடுத்தது சாறுவைத் தேயைனை மீட்கவென்னுந்
தேனை யுகுத்தசெம் பொன்ன மலரன் றிருந்துதமிழ்
மாணை வரித்தவன் கந்த முருகேச மாதவற்கு
வாணை யழாவிடப் பல்லாண் டிசைகோல் வான்குயிலே.

4

காந்தள் குறிஞ்சியை நீத்தொவா நெய்தற் கடனிலத்துப்
போந்த வினேதப் புதுமையைக் காட்டு புலவர்கட
மேந்தல் புலோவிப் பத்தக்கந்த மாழுரு கேசனுக்கிங்
காந்தக வாகப்பல் லாண்டிசை பூம்பொழி லார்குயிலே.

5

பெண்ணைச் சிறப்போதி மூவிடக் கள்ளுறு பெட்புறலாற்
பெண்ணைச் சிறப்பாக்கி மற்றஃ துளம்வெள்கிப் பேதலித்து
விண்ணை யனுகச்செய் கந்த முருகேச மெய்க்கவிக்கிங்
கெண்ணை யிகந்துபல் லாண்டிசை யங்கா விளங்குயிலே.

6

ஒருநாட் குறிஞ்சி யொழுக்க மிசைந்தந்த வொப்புயர்வில்
தருநாட் டரசையும் வென்றவ னின்பத் தமிழனைக்குத்
திருநாட் டியமைந்தன் கந்த முருகேசத் திவ்வியற்கு
வருநாடக ஸாகப்பல் லாண்டிசை பொற்றளிர் மாங்குயிலே.

7

மடக்குச் சிலேடை யமகம் பொற் சித்திரம் வண்ண மெல்லாம்
மடக்கிச் செழுங்கவி யாக்கிச் சுவையாரும் வல்லுனருள்
வடக்குக் கதிர்மீனங் கந்த முருகேச மாகவிக்குத்
திடக்குர லோடுபல் லாண்டிசை கானச் செழுங்குயிலே.

8

இன்புட னென்றுந் தமிழ்ப்பணி செய்ய மியலுடையான்
பொன்புகர் நேரு மதிக்குரு பல்வளப் பொன்னிலங்கை
மின்று ‘பேணூட்டஷா’ கந்த முருகேச மேதைக்குன
தின்னிசை யோடுபல் லாண்டிசை மென்று திடைக்குயிலே.

9

நன்பன் சிதம்பரப் பிள்ளைக்கு மெற்கு நறுந்தமிழ்தந்
துண்மை யறிவினை யேற்றிய வள்ள ஒயர்க்குறநற்
கண்ணிய வான்கந்த மாழுரு கேசக் கவிமணிக்குப்
பண்ணென்டுத் தேயிசை பல்லாண்டு சோலைப் பசங்குயிலே.

10

வாழி

வாழிய வாழிய தொன்மைப் புலோவி வளநகரம்
வாழிய வாழிய வங்கார் தமிழக மாநிலையம்
வாழிய வாழிய பொங்கெழிய பூத்திடு வண்டமிழ்த்தாய்
வாழிய வாழிய கந்த முருகேச வான்கவியே.

குழுக்கு கூட்டத்

(செல்வி ஆ. இரத்தினம்பாள்)

மனோன்மணிய ஆ சி ரி யர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்த்தாய் வணக்கத்தில்,

“கடல்குடித்த குடமுனி உன்கரை
காணக் குருநாடில்
தொடுகடலையுனக் குவமை சொல்வதும்
வியப்பாமே”

என்று தாயின் புகழைக் கூறுகின்றார். இராமனது அழகைக் கூறும் கம்பர், “மையோ”, “மரக தமேரா”, “மழை முகிலோ” ஜயோ, என்று முடிகின்றார். இஃது இப்படியாயின் கடலிலும் புரந்த புகழுடைய தந்தையின் சிறப்பை எப்படி எடுத்து அறைவேன்? சுந்தரனைப் பார்த்து நாய் குரைத்த கதைதான். ஆனால் மதியாகிய தந்தையைப் பார்த்து நான் குரைக்கவில்லை. அவருடைய புகழ் கடலில் ஒரு சிறு துளியை எடுத்து வெளியுலகிற்குச் சிதற விரும்புகின்றேன், வெற்றியும் காண்பேன் என்ற நம்பிக்கையில். எனினும் யான் வரையும் இச்சிறு கட்டுரை தந்தையின் இவ்விழா விற்கு உவந்தளிக்கும் மலராக அமைய இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

கல்தோன்றி மன்தோன்றுக் காலத்தே முன் தோன்றி மூத்த குடியின் தாய் மொழியாம் இனிய தமிழ் சங்கத் தொட்டிலே சிரும், சிறப்பும், பீடும், பெறுமையும் பெற்று வளர்ந்தது. இச்சிறு குழிவியை கண்ணை இமை காப்பதுபோலப் பேணி வளர்த்தார் எமது தமிழ்த் தந்தை. சங்கத் தொட்டிலே வளர்ந்த தமிழ்த் தாய் “தமிழகம்” என்ற மதியில் மழலை மொழி பேசி மகிழ்கின்றார் தந்தையின் அரவணைப்பில்.

இறைவன் உறைவது கோயில். அரசன் வாழ் வது கோவில். தந்தை அமர்ந்திருப்பது “கலைக் கோவில்”. இறைவளிடம் பக்தர் முத்தி கருதிச் செல்வர். அரசனிடம் குடிகள் பொருள் வேண்டிச் செல்வர். ஆனால் எமது தமிழ்த் தந்தையிடம் அறியாமை என்ற இருளை யகற்றி அறிவொளி பெருக்கச் செல்வோர் எண்ணிக்கை கணக்கில டங்காது.

ஆடம்பரத்தை விரும்பாத தமிழ் அன்னை அடக்கமாக குடிசையில் வளர்ந்து வருகின்றார். குப்பையில்தானே குண்டுமணி தோன்றும். குண மென்னும் குண்டேறி நிற்கும் தந்தை வீற்றிருக்காது.

கும் குடிசையில் “கல்வி” என்ற கதிர் கடர்விட்டு ஏரிகின்றது. தமிழ் அன்னை கந்த முருகேசன் என்ற உடலில் புகுந்து காட்சி கொடுக்கின்றார். பண்டைக் காலத் தமிழர் மரபு அழியாமல் பழம் பெரும் குடியில் தோன்றிய தமது மூதாதையரின் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப “திண்ணைப் பள்ளிக் கூடமாக” அமைந்து வருகின்றது “தமிழகம்”. தமிழ் வேந்தனாக வீற்றிருக்கும் இவருடைய அடியில் பாலர் முதல் பட்டதாரிகள் வகையைச் சார்ந்த இருபாலாரும் தவருது அறிவு வளர்ச்சியடைகின்றனர்.

தன்னலமற்ற பண்பும், பொது நோக்கமும், இரக்க எண்ணமும், செயலும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர். மாணவர்களிடம் ஒரு தனி அன்பு கொண்டவர். இவருடைய பொறுமையைச் சோதிக்கும் மாணவர் பலர் உண்டு. மாணவர் என்ற முறையில் அவர்கள் எத்தனை கயவராகவோ, உதவாக்கரைகளாகவோ இருந்தாலும் பசுமரத்தானிபோல கல்வியையும் அன்பையும் ஒருங்கே சேர்த்து ஊட்டுவதில் சிறிதும் சலிப்புத் தட்டியது இல்லை. தவிர வறுமையின் கோரப் பிடியில் வருந்துவோர்க்கு இவைசுக் கல்வி பயிற்சி அளிக்கப்படுகின்றது. தந்தையிடம் அறிவுப் பிச்சை எடுக்கச் செல்லும் ஆசான்கள் ஆண்டியாகத் திரும்பியது கிடையாது. எல்லோரும் சிறந்த அறிவுடன் உயர்ந்த பதவிகளை ஏற்று வெற்றியுடன் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர்.

“ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம் பேரறி வாளன் திரு”

எனகிறூர் வள்ளுவர் ஊருக்கு ஊருணி நீர் பொது, உலகிற்குக் குரு சொந்தம். பொதுமக்கள் சொத்தாக வினங்கும் எமது தந்தை “யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வீர்” என்ற உயர்ந்த பண்பாடு உடையவர். ஜாதி, மதம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் ஏழை, பணக்காரன் என்ற பாகு பாட்டிற்குத் தந்தையின் முன் இடமில்லை. இறைவன் படைப்பில் தோன்றிய அனைவரும் தந்தையின் கணமுன் சமமாகவே கருதப்படுகின்றனர்.

“யான் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்” என்பதே இவருடைய சிறந்த குறிக்கோள். எல்லோரும் வாழ் வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்கு

இடையூறு செய்யும் தீய நோக்கங்களைக் களைந்து உலகைத் திருத்தவேண்டும் என்ற பெரு நோக்கம் உடையவர். அத்தகைய நல்ல செயலுக்கு எத் தகைய இடையூறு ஏற்படினும் எதிர்த்துப் போராடும் இயல்புடையவர். எனவே தன்னலமற்ற தந்தையின் வீர வாழ்க்கை,

“உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருக்கின்றது.

தந்தையின் அங்கத்தில் ஒரு சிறு குறையுண்டு. ஆனால் அவருடைய அறிவிற்குக் குறை கூற எவராலும் இயலாது. பரந்த நெற்றியும், அறி வொழுகும் கண்களும், தமிழ் ஒளி வீசும் மலர்ந்த முகமும், பவளம் போன்ற மேனியும், பாலையும் வெல்லும் வெண்ணிறத் தாடியும் காண் போர் மனதைப் பித்தலாட்டம் ஆடச் செய்கின்றது.

தாமின்புறுவது உலகின்புறக் கண்டு காமு ரும் கற்றறிந்தோர் பரம்பரையில் தோன்றிய தந்தை தாம் மகிழ்வது மட்டுமென்று; தம்முடன் உரையாட வருவோர் அனைவருடனும் நகைச் சுவை மலிந்த இனிய கருத்துக்கள் அமைந்த ரச மான கதைகள் சொல்லி மகிழ்விப்பார். ஏட்டுப் படிப்பு மட்டும் அன்று; மாணவர் உலக அறிவும் ஒருங்கே பெற்றனர். அறிவே உருவாய் நகை முகம் காட்டி இலக்கியப் பூங்காவில் அமர்ந்திருக்கும் குருவைக் காணும் கல்லும் கனிந்து கவிபாடும் என்பதிற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

தமது இன்ப வாழ்வையும், இனிய நேரத் தையும் பிறருக்காகத் தியாகம் செய்த “தியாகச் சுடர்” என்றே இவரை அழைக்க வேண்டும். நோய் வாய்ப்பட்டு வயது முதிர்ந்தபோதிலும் இரவு பகல் தமது தொண்டிற் கண்ணும் கருத்து மாக வாழ்ந்து வருகின்றார். இவரது உடல் நிலை குன்றக் காரணம் ஓயாத உழைப்பேயாகும். பாடசாலையில் பட்டத்திற்காக கல்வி பயின்றவ

ரல்லர். உண்மையறிவு தேடி பரீட்சை இன்றிப் பட்டம்பெற்று உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமர்.

இத்தனை சிறப்புற்றபொழுதும் பிறர் தம் புகழ்பாட விரும்பாதவர். கைமாறு கருதாது, புகழ் விரும்பாது, தானுண்டு தமது தொழில் உண்டு என்று வாழ்பவர். சங்க இலக்கியத்திற் கூறப்படும் ஏட்டுச் சுவடிகள் நூல்கள் அனைத்திற் கும் பொருள் கூறும் கடல் போன்ற விரிந்த அறிவு வன்மை பெற்ற தந்தையின் புகழ்பாடும் நூல்கள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையே என்றுதான் கவலை. ஆங்கிலத்தில், “Great things are done in silence” என்று கூறுவர். இதனை ஒட்டி வாழ்கின்றார் தந்தை.

பார் புகழும் புலவர்களைத் தந்து புகழ் பாடு கின்றது உலகம். ஆனால் பரீட்சையின்றி யட்டம் பெற்று, புகழ் விரும்பாது விளம்பரத்தை வெறுக்கும் புலவர் பெருமக்களும் உண்டு என்பதை அறைக்கு அறிவிக்கின்றது புத்துயிர் பெற்றுவிளங்கும் புலோலி நகரம். கவிபாடும் புலவர் பெயர் கொண்டு நாட்டை அழைப்பது பண்ணை மாசுபு. ஆனால் தந்தையின் மறைவுக்குப் பின்னாலும் இந்நகர்க்குப் பெயர் வழங்குவார்கள் என நம்புகின்றேன்.

மிகுந்த எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு பழந்தமிழ்த் தொண்டு செய்து தமிழ் அனையின் உயிர் நாடியாக விளங்கும் எமது தமிழ்த் தாத்தா பொய்யாமொழிப் புலவர் வள்ளுவர் வாக்கிற்கு ஏற்ப

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலிற் தோன்றுமை நன்று”

என்பதை நிலைநாட்ட அறவாழ்க்கை வாழ்ந்து இனியும் பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்த்தி முடிக்கின்றேன்.

வாழ்க தமிழகம் !

ஒங்குக தமிழ் மொழி !!

வாழ்க கந்தமுருகேசன் !!!

“கல்விக் கடல்”

— மு. கந்தப்பு, கீழ்க்கண்ட பதில் —

நாத்திகம் பேசி நாத் தனும்பேறியவன் என்று இளவட்டங்களைச் சொன்னால் வயதுக் கோளாறு என்று ஒதுக்கிவிடலாம். இது கிழம். நாத்திகம் பேசுகிறது. ஆத்திகம் பேசுபவர் வாலாட்ட முடியாத ஆணித்தரமான தட்டைகள் போடுகிறது. இதை நான் சொன்னால், ஏனைம் பேசுகிறவர்கள் தெரியுமிருந்தால், எங்கே ஒரு முறை போய்ப் பாருங்கள் அவரை. வாதில் வென்றால் கழுவிலேற் றுக்கள். முடியாதவிடத்து நீங்கள் கழுவில் ஏருதிர்கள். நீங்களும் உலகில் வாழுவேண்டுமாகையால் வாய் முடித் திரும்பிவிடுங்கள்.

படித்தது தமிழ் நாலாம் வகுப்பு. படிப்பிக் கிறது வித்துவான் வகுப்பு வரையுள்ளவர்களுக்கு. புராணத்துக்குப் பயன் சொன்னது இப்போ அதற்குச் ‘சொட்டை’ சொல்லுகிறது.

இலக்கியம், இலக்கணம், மதம், கணிதம், அரசியல் எது வேண்டுமானாலும் புத்தகத்தை முடிவைத்து விட்டே படிப்பிக்கிற ‘பக்குவம்’ உண்டு. மதம் பலவும் தடவிய கை, அவர் கை. துணித்துத் துருவி ஆராய்ந்த உள்ளம், அவர் உள்ளம். இந்தத் திறமைகள் எப்படி வந்தது என்றால், கடவுள் கொடுத்தது என்று மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளார். ஏனென்றால் ‘தன்முயற்சி’க்கு அளிக்கப்படும் பரிசுபறிக்கப்படும், ‘சாமி’ வாழும் என்கிறோர்.

உலக அனுபவம் நேரிற் கண்டறிந்து நாட்கள் அல்ல—வருடங்கள் பல சென்ற, கால் இயங்காத உருவம். உலக அனுபவம் இல்லையென்பீர்களாக்கும். உலகம் உயர்ந்தோர்மாட்டு என்றால், அந்த உலகம் வந்து, கண்டுபேசிப்போயிருக்கிறது: சமூத் தமிழ்—வைதீகப் பேரரிஞர் திரு. சி. கணபதிப் பிள்ளை (பண்டிதமணி), காலஞ்சென்ற திரு. பொன். கந்தையா, திரு. பிட்டர்கென்மன், திரு. நாஞ்சில் கி. மனோகரன், T. K. சினிவாசன் இன்னேரன்ன பலர். இவர்கள் போன்னின் சுட்டுவிரலை நாடியிற் சேர்த்து அதிசயப்பட்டார்களே தவிர, உதட்டைப் பிதுக்கிக் கேளி பேசியதில்லை.

சுவைகளிற் சிறந்த நகைச் சுவைக்கு ஊற்றி டம். ‘பகிடி’ உயிரைக் கொல்லும், உணர்வையள்ளும், உயர்ந்தோரைத் தனபாற் கொள்ளும். ஜிரிஸ்காரன் ‘பகிடி’ சொன்னால் லண்டன்காரன் அடுத்தநாள் சிரிப்பானும். விளங்கச் செல்லும் நேரமல்ல, ‘பகிடி’யின் தரம்விளங்க ஒரு கதை இது. புலவர் பகிடி சொன்னால் சிலவேளை சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வேறு ‘விண்ணன்’ ஒருவன்

விளக்க, விளங்கியதும் உண்டு. உடனே விளங்கிச் சிரித்துப் பல்வளி கண்டவர்களும் உண்டு.

இலக்கணத்துக்கு உதாரணம், இலக்கணப் புத்தகத்தில் உள்ளதையே சொல்லி வந்த பரம் பரை நமது ஆசிரிய பரம்பரை. புலவர் கதை வேறு. ஏறு பெட்டி, தள(ர)நார், ஒடு கயிறு தான் விணத்தொகைக்கு உதாரணங்கள்.

பல துறையிலும் புதுமை உண்டு. உதாரணமிது: “ஆகு பெயர் விணத்தொகையாகுமா?” என்பார். நன்னால், தொல்காப்பியந் தடவு வோம். சிரித்துக்கொண்டே, “ஆனபெயர், ஆகிற பெயர், ஆகும் பெயர் என்ற மூன்று காலமுங்கரந்துபட ஆகு பெயர் இருப்பதால் விணத்தொகை” என்பார். இது நமக்கு விளங்காமற் போனது நமது பழ விணகளின் தொகைகளாலாக்கும் என்று நினைப்பதேயன்றி வெளியே சொன்னதில்லை. பழ விணயென்றாலே படுகுடுகிடைக்கும் என்று தெரியாதா என்ன? புத்தகங்களுடன் வாழுபவர்களே ‘புத்தி பெற’ இவரிடம் போய்ப் பழகுங்கள்.

அவரிடம் ஒரு குறை. குரல், இனிமை மறந்தது. பாடினர் பாட்டு. பக்கத்தில் இருந்த பருத்த உடம்பினர் ஒருவர், ‘வண்ணேன் வருகிறேன் புலவரே’ என்று பழையதைச் சொன்னார். புலவர் உடனே, “அவன் வரட்டும் நீ மனிதன், சால் அல்ல என்று நான் சொல்லித் திருப்பி யனுப்புகிறேன்”, என்றார். சந்தானத்தைத் தாக்கின பகிடி இது. இப்படி ஒரு கோடி உண்டு.

தமிழ்ச் சொற்கள் அவருக்குக் கை கட்டி ச் சேவகஞ் செய்கின்றன. ஓயாமற் சொற்களைவத்துக்கொண்டு அவர் விளாயாடுகிறபொழுது தமிழுக்குள்ள சிறப்பு மட்டும் புரியவில்லை அவர் திறமையுந் தெரிகிறது.

இவர் எங்கே இருக்கிறார் என்று அறியாதார்— தமிழ் அறியாதார—உடனே புலவர் ஒலிமிக்க புலோலி தெற்கிலே ‘தமிழகம்’ என்னும் சிறு மனைர் குடிசைத் திண்ணையிலே தாடியுடன் தவமுனிபோலிருக்கும் அவரைப் பாருங்கள்.

அறிஞருக்குரிய வறுமை அங்குண்டு. அதனாற்றுள் கலை அங்கே வாழ்கிறது. அவர் இயற்றிய ‘நல்லை நாவலன் கோவை’ அச்சேர்த்து இருக்கிறது. அதை அச்சில் வர உதவினால் உயர்ந்த ஒரு கோவையைத் தமிழகம் சுவைக்க முடியும். செய்வீர்களா?

1 இது போன்றவற்றை விணத்தொகைக் குறிப் பெனவும் விளக்கியே விடுவார்,

நான் கண்ட உபாத்தியாயர்

- தென் புலோலி வே. ஆறுமுகம் -

இரண்டாவது மகாயுத்தம் நடந்துகொண் டிருந்தது. தித்திக்கும் செந்தமிழ் பயில்வதில் ஆர் வங் குன்றி அந்திய மொழியாம் ஆங்கிலத்தில் மோகம் உச்ச நிலையில் இருந்த காலம். தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் உயர்தர வகுப்புகள் எல்லாம் காலியாகி ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் ஆரம்பவகுப் புக்களெல்லாம் நிரம்பியிருந்தன. இளைஞரின் உள்ளத்திலெல்லாம் ஓரே ஆங்கிலக் கல்வி மயம். ஏனைய மாணவர்களைப் போன்று நானும் ஆங்கிலங் கற்றுக் கொண்டிருந்தேன்.

யுத்தம் காரணமாகப் பாடசாலைகளெல்லாம் அதை நானுடன் முடிந்துவிடும். சாயங்காலத்தை விளையாட்டில் களிக்கும் மாணவர் கூட்டத்திற் சேரும் பாய்க்கியம் எனக்குக் கிட்டவில்லை. வறுமை என்னும் கொடும் பினியினால் பிடிக்கப்பட்ட என்னற்ற குடும்பங்களுள் எமது குடும்பமும் ஒன்று. ஆகவே பொருளாதாரத்தை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு சாயங்காலத்தில் தோட்டத்தொழில் செய்யும் நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. பாடசாலையிலிருந்து வீடு திரும் பியதும் நேரே தோட்டத்துக்குள் இறங்க வேண்டும். பெயரளவில் மாணவன். செயலளவில் ஏனைய தோட்டத் தொழிலாளிகளுள் நானுமொருவன்.

எனது நண்பனாருவன் என்னைப்போன்ற பரிதாப நிலையிற் சேர்ந்தவனன்று. பாடசாலை முடிந்ததும் உல்லாசமாகக் களியாட்டங்களிலும் கூட்டங்களிலும் விவாதங்களிலும் ஈடுபடும் பேர் வழி. ஒழிந்த வேளைகளில் முருகேசு உபாத்தியாயரிடம் போவது வழக்கம்.

வைகாசி மாதம். தோட்ட வேலை முடிந்து தொழிலாளர் இளைப்பாறும் காலம். ஆகவே சாயந்தரத்தில் எனக்கும் ஆறுதல்.

ஒருநாள்மாலை எனது நண்பனும் நானும் எங்களூர்ப் பிளையார் கோவில் தேர்முட்டியில் சந்தித்தோம். எவ்வளவோ விஷயங்களை அளவளாவிக்கொண்டிருந்தோம். சம்பாஷணை மத்தியில் உபாத்தியாயரிடம் (முருகேசு உபாத்தியாயரை “உபாத்தியாயர்” என்று அழைப்பது வழக்கம்) போவதாக நண்பன் கூறினான். என்னையும் அழைத்தார். நானே உபாத்தியாயரிடம் போயிருக்க வில்லை. அவர் புகழ் மட்டும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். மாணவனுயிருந்த நான் அப்பெரியாரிடம் போகக் கூசினேன். நண்பன் என்னை விட்டபா

டில்லை. உபாத்தியாயரை நன்கு அறிந்தவர். அவரின் அரும் பெருங் குணங்களைப்பற்றியும், அறி வாற்றலைப்பற்றியும் கல்வித் திறனைப்பற்றியும் ஒன்றன் பின் ஒன்றுக் கூடுத்துரைத்தார். எனது மனம் மாறிற்று. நான் அவரைப் பின்தொடரச் சம்மதித்தேன். புறப்பட்டோம்.

நண்பன் முன்செல்ல இயந்திரம்போல் நான் பின் சென் ரே ன். உபாத்தியாயரைப்பற்றி நண்பன் சொன்னவை எல்லாம் எனது மனக் கண்ணில் ஒன்றன்பின் ஒன்றுக்கத் தோன்றி மறைந்தன. என்னேடொத்த அறிவு படைத்த ஒருவரிடம் போவதென்றால் நான் அஞ்சியிருக்க மாட்டேன். உபாத்தியாயரிடம் போகின்றேயும் என்ற நினைவு என் நெஞ்சைப் படபடக்கச் செய்தது. அப்பெரியார் எப்படிப்பட்டவர்? என்ன குணம் படைத்த வர்? அவரின் பரந்த அறிவின் முன் நான் எம்மட்டு! இப்படிப்பட்ட கேள்விகளும் சந்தேகங்களும் என் உள்ளத்தில் எழுந்து வேதனை கொடுத்தன. மொனமாகப் பின் தொடர்ந்தேன்.

பதினைந்து நிமிஷம் நடந்திருப்போம். கினியாத்தடிகளால் கட்டப்பட்ட ஓர் படலைக்கு முன் நண்பன் நின்றார். உள்ளிருந்து கொழுக்கி இடப்பட்டிருந்தது அப்படலை. சிரமத்துடன் கொழுக்கியைக் கழற்றிப் படலையைத்திறந்தார்.

அதுதான் உபாத்தியாயரின் வளவு என்று தெரிய அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. இலேசாக அடித்துக் கொண்டிருந்த என் இருதயம் உபாத்தியாயரின் கொட்டிலை அணுகிவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தில் வெகு வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. பயம் பக்தி கிலேசம் இவைபெல்லாம் நெஞ்சை அழுக்க, குற்றம் புரிந்த கைதி போல் மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து நண்பனைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

உபாத்தியாயரிடம் சென்று அவர் தரசனம் பெற்றுத் திரும்பும் எத்தனையோ மேதாவிகளின் அறிவிப் பாரத்தாற்போலும் அவரின் கொட்டிலுக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாதை இருபக்கங்களிலும் ஒன்று புற்றறையைவிடப் பள்ளமாக இருந்தது. அப்பாதையில் ஒருவர் பின் ஒருவராக நாட்டோம். கொட்டிலை அடைந்தோம்.

வருபவர்களை உபசரிக்கவென்று அழுகாக அழைக்கப்பட்ட மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் தின்றேயும். எங்களை உபசரிப்பாரெவருமில்லை. அம்மல்

விகைக் கொடியே ஆசனந்தராது தனது நறுமணங்கமமும் பூக்களை எங்கள் சென்னிமேல் உதிர்த்து வாழ்த்தி உபசரித்தது. குழுமமையான பந்தவின்கீழ் இருவரும் மௌனம் சாதித்தவாறு நின்றோம்.

தமிழுலகம் போற்றும் அவ்வறிவுக் களஞ்சிபத்தின் தோற்றத்தைத் தரிசிக்க ஆவல் கொண்டவனும் ஓர் அடி எடுத்து முன் வைத்தேன். அப் பெரியாரின் திருவுருவங்களை ஒருவரும் வைத்தேன். தமிழுலகிற்கு வேதத்தை அளித்த வள்ளுவன், தமிழழையும் சைவத்தையும் ஒருங்கே வளர்த்த நாவலர் பெருமான் ஆகியோரின் இருக்கை, செந்திறம், சாந்தமான பொலிவற்ற முகம், அகன்ற நெற்றி, ஒளி படைத்த கண்கள், அறிவைப் பிரதி பலிக்கும் நீண்ட நாசி, விஞ்ஞானியை ஒத்த தோற்றும், அவர் இலட்சியத்தை எடுத்துக்காட்டும் உடை. நிதானமாக உட்கார்ந்தவாறு மாணக்கருடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார் புரட்சிமுனிவர்.

உபாத்தியாயின் சம்பாஷணை முடிவுற்றது. மாணுகர் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். எங்களை நோக்கினார் உபாத்தியாயர்.

எதிரில் நின்ற எனது நண்பனை முதல் உபசரித்தார். பின் எனது பக்கம் தனது கூரிய கண்களைப் பாய்ச்சினார். அவர் பார்வையில் என்னே சக்தி! என் கண்கள் ஒளி மங்கின. அவரை நோக்க முடியாதவனும்த் தலை குனிந்தேன்.

என்னை இதற்குமுன் தெரியாதிருந்தும் கூர்ந்த கல்வி அறிவு படைத்த அப்பெரியார் என் தோற்றத்திலிருந்து நான் யாரென்று குறிப்பாலறிந்தார் போலும்.

“எப்படித் தம்பி?” என்று எனது பெயரைச் சொல்லிக் கணிவுடன் வினவினார்.

எனக்கோ தூக்கிவாரிப்போட்டது. இதற்கு முன் தெரியாத என்னை எப்படி அடையாளங்கண்டு பிடித்தார் என்ற ஆச்சரியம். பதில் சொல்ல எத்தனித்தேன் குரல் கம்மியது. ஒருவாறு சமானித்து “நல்லது உபாத்தியார்” என்று மெல்லிய தரவிற்புதிலினித்தேன் தெரியத்தைவரவழைத்துக் கொண்டு.

எம்முன்னேரின் பழக்க வழக்கங்களைப் புறக்கணித்து மேனுட்டாரின் நாகரீகத்துக்கு அடிமைப் பட்டு வாழும் இந்நூற்றுண்டில் தன்னிடம் வரும் விருந்தாளிகள், மாணுகர்முதலியோருக்குத்தனது உறைவிடமாகிய கொட்டிலின் இருபக்கங்களிலும் மூன்னா திண்ணைமேல் ஒலைப்பாய் போட்டு உட்கார கீட்டாளிப்பதென்றால் அதிசயமாய்த்தானிருக்கும். வருவோர் எல்லோரையும் திண்ணையில் உட்காரும்

படி செய்வதாற் கற்றேரும் கல்லாதோரும் உபாத்தியாயருக்குத் தலைவணங்கிச் செல்வார்கள்.

அவர் வீற்றிருந்த திண்ணையின் எதிர்த்திண்ணையிலுள்ள பாய்மிது உட்காரும்படி உத்தரவிட்டார். நாமும் பணிந்தோம்.

அன்று ஆழ்ந்தகருத்துக்கள் கொண்ட விஷயங்கள் பேசவில்லை. எம்போன்ற மாணுகர்கள் ரசிக்கக் கூடிய விஷயங்களைப் பற்றியே பேசினார். ஆகவே நான் தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அவருடன் உரையாடினேன். தனது இலக்கண, இலக்கிய, தர்க்க சாஸ்திர, அரசியல் அறிவை வெளி வீசினால் அறிவிற் குறைந்த எம்போன்றவர்கள் அஞ்சிவிடுவார்கள் என்ற காரணத்தாற் போலும் அவர் அவ்வகையில் நடந்து கொண்டார். அதிக நேரம் சம்பாவிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. வேறு விருந்தாளிகள் அவரின் தரிசனத்துக்குக் காத்து நின்றார்கள். ஆகவே முதல்நாட் பழக்கத்தை ஒருவாறு முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினேன்.

அன்று கொண்ட தொடர்பு இன்றுமட்டும் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது.

அரசியல் எனது பொழுது போக்கு. உபாத்தியாயர் முற்போக்குள் ஓர் அரசியல் வாதி. ஆகவே ஒய்வுள்ள நேரங்களில் அவரிடம் போய் அரசியல்பற்றி விவாதித்து அவருக்குத் தெரிந்த விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்வதும், இருவருக்குமிடையில் கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டால் விவாதிப்பதும், ஈற்றில் அவரின் கருத்தையே ஏற்றுக்கொள்வதும் இப்போது சுகஜமாகிவிட்டன.

“எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வழி வகுப்பதே” எமது இலட்சியமாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் வாதாடுவேன். அவரும் ஆமோதிப்பார். எங்களின்தின் நல்லையும் கருத்தினில் வைக்கவேண்டுமென்று புத்திமதி சொல்வார். அதையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருக்க எப்படி முடியும்?

தமிழ்க் கல்வியில் மட்டும் பாண்டித்தியம் உள்ளவர் என்றால் அது தப்பு. ஆங்கிலத்திலும் அறிவு படைத்தவர். தமிழில் இலக்கணம், இலக்கியம் கல்லாதவர்கள் அவரிடம் ஆங்கிலம் மூலம் தமிழ் கற்க முடியுமென்றால் அவரின் ஆங்கில அறிவை அளவிட்டுக்கொள்ளலாம். முக்கியமாக அரசியல் பற்றி விளக்கம் கூற முடியும் தரும்போது, எம்போன்றவர்களுக்கு குறள் மூலமோ, வேறு பண்டைத் தமிழ் இலக்கியம் மூலமோ விளக்கினால் பயனில்லை என்ற உண்மையை நன்கு அறிவார். ஆகவே அவ்வப்போது விளக்கும் தறுவாயில் கடும் தமிழ் இருப்பின் அவைக்குச் சரியான ஆங்கிலப்

பதங்களைத் தந்து நன்கு விளக்குவார். என்னே அவர் அறிவு!

தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் என்ற ஹோதா வில் தமிழுலகிற்கு அறிமுகமானார். முற்போக்கான அரசியல்வாதி என்ற ஹோதாவில் அரசியல் உலகிற்கே அறிமுகம் கொடுத்தார். முற்போக்குக் கொள்கைகளுள்ள மாபெரும் அரசியற் கட்சிகளின் தலைவர் கள் கூட உபாத்தியாயரின்

நட்பைத் தேடினார்களென்றால் அவரின் பெருமையை என்னென்று கூறுவது.

எல் லா த் துறைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றுத் துலங்கும் பெரியார் இன்னும் அனேக ஆண்டுகள் வாழ்ந்து எந்தெந்தத் துறையில் எவரெவர் சந்தேகந் தீர்க்க நாடுகிறார்களோ, அந்தந்தத்துறையில் அவரவர்களுக்குத் தமது அறிவைச் சொரிந்து அவர்களை முன்னேறச் செய்வதால் எமது நாட்டையே முன்னேற்றமடையச் செய்வாரென்று நம்புகிறேன்.

ஆம், அவன் அமரன்

(இளவரசு B. A.)

அப்பிரதேசம் இயற்கையன்னையின் அழகுப் படைப்பு; நீண்டு வளர்ந்த பனை மரங்கள்; அவை ஏந்தி நிற்கும் மதுக் குடங்கள்; அவைகளை யொட்டியே செல்லும் நடைபாதை; அதி லே அன்ன நடைபோட்டு, வண்ணக் குடமேந்தி ஆணழகன் எண்ணத்தைப் பறித்துவிடும் மங்கையர்கள்; இதற்குமடுத்து சற்றுத் தூரத்தில் வரப்பொடு அணைந்து கிடக்கும் வயல்கள்; அங்கு நெற்றி வியர்வை நிலத்திற் கொட்ட நித்தமுழக்கும் உழவர் கூட்டம்—இத்தகைய அமைப்போடுதான் அந்தக் கிராமம் காட்சி தருகிறது. ஆம், அந்தக் கிராமந்தான் காலம் போற்றுங் கலை வல்லான் கந்த முருகேசனாரை நமக்கீந்த புலோவி.

என் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒருநாள் நடைபாதை வழியாகச் சென்றேன். ஒட்டியுலர்ந்த வயிறுபோலக் கட்டிக் காக்கப்படும் ஒரு ஓலைக் குடிசையைக் கண்டேன். அங்கு மூல்லைக் காதலன் மூல்லைக் கொடியின் மோகனச் சிரி ப்பழ கில் மெளனத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தான். குள்ளமான உருவம்; உயர்ந்து அகன்று பரந்த நெற்றி; எடுப்பான மூக்கு; கண்டோரைக் கட்டியணைக்கும் காந்தக்கண்கள்; பருத்த உதடுகள்; குழந்தையுள்ளத்தைப்போல் கறைபடியா முத்துப் பற்கள்; குள்ளமான பருத்த கழுத்து; களங்கமற்ற தமிழகத்தைக் காட்டும் முகம்; இருக்குமிடத்தால் எழுந்தி ருக்கக்கூடாதெனப் புரட்சி செய்து தடுத்து நிறுத்துவக் கால்கள்—இவைதாம் மூல்லைக் காதலன் கந்த முருகேசனின் புறத்தோற்றம்.

அவர், பள்ளிப் பருவத்தில் துள்ளித் திரிந்து துடுக்கு நடைபோட்டு பள்ளியிலே பலநாட்பயில வில்லை; பட்டம் பெறவுமில்லை; பதவி யேற்று நடிக்கவுமில்லை; ஆரம்பத்தில் ஆசிரியரானார். புராண இதிகாசங்களோடு புரண்டெடுமந்தார். பக்தகோடிகள் பரவசமடைந்தனர்; வாயாரப் புகழ்ந்தனர்; வரவேற்றனர். ஆம்! போற்றிப் புகழ்ந்தனர். இவனைவா பக்தன் என ஏற்றி எத்திசையும் புகழ்ந்தனர். அவர்களுள்ளத்தில் அவரொரு படித்த அறிஞன்; எனினும் அவர்களிடந் திங்கள்தோறும் ரூபா 15 ஊதியம் பெற்ற வறிஞன். சொற்ப வருமானமென்னும் நீர்நிலை யிலும் அவர் வாழ்க்கைப்படத்து எழிலுடன் நகரச் செய்தது. வந்தது விபத்து. புயல் அடித்தது.

படகு கவிழ்ந்தது. கால்கள் வலுவிழுந்தன. சோர் வடைந்திலர். மன்னுதி மன்னர்களும் மகுடாதி பதிகளும் மாண்டுவிட்டால் ஒருபிடி மண்; மண் பெருமை மிக்கதுதான்; அம்மண் திண்ணைக்கு மன்னார். எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னரென்ற இலக்கணத்திற்கியை வறியவர்களும் மன்னராகிறார்களோ. ஆம்; அந்த மன்னர்களுள் மன்னரானார் கந்த முருகேசனார். காலத்தின் வேகமும், சமூகத்தின் அமைப்பும் அவர் வாழ்வில் மாபெருந்திருப்பத்தை யேற்படுத்தின. பக்தர்கள் அவரைக்கைவிட்டனர் புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்ல அவர் பயனற்றவரென உணர்ந்து.

பண்பட்ட உள்ளம் புண்படுமா? அவருள்ளம் மகிழ்ந்தது. நண்பர்கள் கிடைத்தனர். எவருமல்லர்; மாபெரும் அறிஞர்களின் கருத்துரைகளை ஏந்தி நிற்கும் ஏட்டுச் சுவடிகள்தான். இரவு பகலாகப் படித்தார். சிந்தனை வளர ஆரம்பித்தது. கோவை கோவையாகச் சிந்திக்கலானார்; சிந்தனையாளரானார்.

உலகத்தறிஞர்கள் சிந்தித்தார்கள்; ஆம், அவர்கள் சிந்தித்தார்கள். நாம் அதன் பயனைத் துய்க்கிறோம். ஒரு கால் மார்க்ஸ் சிந்தித்தான். பொதுவடிமையின் பயனை அந்நாட்டு மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். ஒரு வள்ளுவன் சிந்தித்தான். அவன் வாழ்க்கை யிலக்கணத்திற்கு நம் வாழ்வை இலக்கியமாக்குகின்றோம். ஒரு கந்த முருகேசனார் சிந்திக்கின்றார். அதன் விளைவை நாம் அனுபவிக்கின்றோம். சிந்தனையின் முடிவாகுஞ் சிரிய முடிவைக் கையாள ஆரம்பித்தார். பழ மையில் வாழ்ந்த இவர் புதுவடிமைப் பித்தனானார். வந்தன எதிர்ப்புக்கள். “ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” என்ற பாரதியின் பாடல்களைப் படிப்பார். தமிழில்லை ஓரெதிர்ப்புத் தோன்றி தகாதுன் வார்த்தைனாச் சொல்லி மடியும். பல ஜாதிப் பின்னை களை ஒன்றுகூட்டிச் சமத்துவம் பாராட்டுவார். திண்ணையிலிருந்து அண்ணென்ற முறையில் ஓரெதிர்ப்புத் தோன்றும். அதுவஞ்சு செத்து மடியும். புராண இதிகாசங்கள் புரட்டென இவர் கூறின், புத்திமான் வேடத்தில் ஒரு பக்திமானை ஒரு எதிர்ப்புக் கிளம்பும். இவர் கழுத்தைப் பிடித்து நெரிக்கக் கரம் நீட்டும். இவர் கழுத்துந் தப்பித்துக் கொள்ளும். வறுமையில் வாடிய இவர்,

பண்ட படைத்தோரின் பார்வைக்கு ஒரு பயங்கர உருவமாகத் தோற்ற வாரம்பித்தார். பக்த கோடிகள், பேய், பூதம், பசாசு அவை பற் றி ப் படித்துப் பயந்துள்ளனரே யென்று பார் த் துப் பயங்கொள்வதில்லை. அவர்களின் கணகளுக்கு இவர் ஒரு அறிவுப் பூதமாகக் காணப்பட்டார். சிந்தனையற்றுத் தெளிவற்று உண்மை புரியாது உழலும் பாமர மக்களிடையே தம்மைப் படித்த வர்கள்—பட்டதாரிகள்—பக்திமான்கள்—பண்டி தர்கள்—வித்துவ சிரோன்மணிகள் எனப் போவி மதிப்புக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள்—வாழ்வோர் கந்தமுருகேசன் என்னும் நாமங் கேட்டுக் கலங் கினர்.

கலக்கத்திற்குக் காரணம் அவர் விவாதிக்குந் திறமை யென்பதை எவரும் மறைப்பதுமில்லை; மறுப்பதுமில்லை. நிறை குடந் தளம்பாது. சிக்க வான் காரியம் சிந்திப்பது என்பர். சிக்கலான் காரியமா? அதுதான் சிந்தனைக்கு விருந்தென நகுவர். சிந்திக்க மறுத்த நண்பர்கள் இவரை விட்டுப் பிரிந்தார்கள். அவர் எவரையும், எக்காலமும், எக்காரணங் கொண்டும் வெறுத்திலர். சிந்தியுங் கள், சிந்தித்ததாற்றுன் றெளிவேற்படும். அம் முடிபைச் செயற்படுத்தினால் செம்மையான ஒரு பாதை நம் பார்வையிற் படும். அப்பாதையைப் பயன்தரும் முறையில் பக்குவப் படுத்தினால் செழிப்பும் வனப்பும் மிக்க சமுதாயத்தையடைய வாம். புதுவாழ்வு கிட்டும். வளம் பெருகும். மனிதன் மனிதனுக்கத் தன்மானவுணர்ச்சியோடு வாழ வாம். சமதர்மம் ஓங்கும். சமத்துவம் மலரும். பேதங்கள், வேற்றுமைகள், ஜாதிச் சண்டைகள் அத்தனையும் அறவே அழிந்துவிடும். அன்பு அலரும். அறிவு மலரும். சுவர்க்கம் எங்கே? எங்கே? என்று தேடுபவர்கள், இன்று வாழும் நரக வாழ்வைவிட்டு வாழும் நாட்டை சுவர்க்கமாகக் முடியும். எனவே ‘‘சிந்தியுங்கள்’’ என்பதே அவர் எவருக்குங் கூறும் பொன்மொழிகள்.

அவர், வினாவிற்கு எதிர் வினாக்கேட்கும் வன்மையாளர்? மாணவர்கள், ஐயப்பாடுள்ளதாயின், கேள்வி கேட்பர். மாணவர்கள் கேட்டவினாவிற்கு, விடை மாணவர்களே எழுதித் தரும் முறையில் சங்கிலிக் கோர்வைபோல் தர்க்கமுறையில் எதிர் வினாக்கள் எழுப்புவார். மாணவர்களே, தாம் முன் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தக்க விடை தருவார்கள். தன் மாணவர்களின் புலமைகளுடு பூரிப்ப டைவார். ‘‘இருட்டறையில் உள்ளதொரு கல்லு அதைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வருதல், ஏன் சொல்லு?’’ என்பர். ‘‘உள்ளம் இறையானால், உவர்க் கல்லை நாம் வளம் வருதல் உன்மத்தம்’’ என நகைப்பார். மொட்டையடித்து, முழு மஞ்

சன் தான் பூண்டு பிச்சையெடுப்பவனைக் காட்டி, ‘‘அவன் தன்னிச்சைகளை மொட்டையடித்தானு?’’ என முறுவலிப்பார். அயல் வீட்டில் பிள்ளைகளை, தன் வீட்டிற் பெண்ணைத் தரித்திரத்தோடு உறவாட விட்டுக் கால் வீங்கக் கண் வீங்கக் கதிர்காமம் போகும் பெரியோனே! ‘‘உன் மகவின் புன்சிரிப்பில் உறைகின்றுன் சங்க உணர்ந்தாயா நீ?’’ என இடித்துரைப்பார். ‘‘நாட் பார்த்தான்; நட்சத்திரமும் பார்த்தான். அச்செல்வன். எனினும் அவன் மகள்தான் விதவையானாள். வேடிக்கையல்லவா!—விந்தை யிது’’ என உரைப்பார். காதலனுக்குக் காதலியின் குழைவான பேச்சும், அழுஞ்சேய்க்கு ஆருயிரன்னையின் தாலாட்டும் இனிமையும் மகிழ்வுந் தருகின்றன. அஃதேபோல் அறியாமைச் சகதியில் தத்தளிக்கும் என்னற்ற வாலிபர் களுக்கும் வனிதையர்களுக்கும் ஈழத்துப் பெரியார்கந்த முருகேசனர் அறிவுப் பசிப்பினியை நீக்கிக்கருத்துணவை ஊட்டுகின்றார்.

ஆசியாக் கண்டம், உலகத்திற்கு உண்மையை, அன்பை, அகிம்சையைப் போதித்துள்ளது என்னும் என்னம் உள்ளத்தில் எழும்போது. நாம் பெருமைப்படுகிறோம். புத்தர் தோன்றினார். வாழ்க்கைப் பெருங்கடலைத் துன்ப ஆழி என்றினைத்த அவர், வறுமை, பினி, மூப்பு ஆகிய வற்றை உலகத்திலிருந்து நீக்க தகுந்த மார்க்க மொன்றைத் தந்தார். பௌத்த மதந் தோன்றியது. மக்கள் பயண்டைந்தனர். ஆனால் அவர் வாழ்வு வளம்பெற்றதா? அவர் வாழ்ந்த சபுதாயம் அவரை வரவேற்றதா? இல்லையென்றுதானே கூறமுடியும். அதையடுத்து ஜீஸஸ் கிறைஸ்ட் வாழ்நாளையெல்லாம் தன்னினத்தின் ஆத்ம விடுதலைக் காகப் பலியிட்டார். அக்காலத்து மக்கள் பலர் அவருக்குக் கசையடி தந்து, அதுவும் போதாதென்று அவரைக் கற்சிலுவையில் அறை ந் து மகிழ்ந்தனர். அவர் சிந்திய உதிரத்தில் மக்கள் ஆத்மீக விடுதலையைடைந்தனர். எனினும் அவர் வறுமையில் வாழ்ந்தார். போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய மூன்று சாகியத்தாரிடமும் ஆண்டுக் கணக்கில் அடிமைகளாக வாழ்ந்த இந்தியருக்குச் சுதந்திர வாழ்வைத் தந்தார் அண்ணல் காந்தி. சுதந்திரந்தந்த மகானுக்கு தரப்பட்ட பரிசுகளுக்காடு. அஃதேபோல் எல்லா முனர்ந்த பண்டிதர்கள், வித்துவ சிரோன்மணிகள், ஈழத்துப் பெரியார் கந்த முருகேசனரை சும்மாவா விடுவார்கள். அவர்கள், அவருக்குத் தந்த பட்டம் நயவஞ்சகன், நாத்திகன், உன்மத்தன், உலுத்தன் என்பன. வறுமையில் புலமை அழிவதில்லை. வையகம் உயிருடன் வாழ்த்துவ தில்லை. இந்த வரலாற்றுண்மையை அவரால்

இலகுவில் புரிந்து கொள்ளவா முடியாது. புரிந்து கொண்ட அவர் வறுமையிற் செல்வனாக வாழ் கின்றார்.

தனித்து வாழ்ந்து உள்ளம் சோர்வடையுமா? புரட்சிகரமான இவர் கருத்தைப் புரட்டெனக்கொண்ட சீமான்கள் சீற்றமும் பீதியுங் கொண்டனர். மந்தபுத்திக்காரர் மருட்சிகொண்டனர். கதிரவளைக் கார்முகில் மறைப்பதில்லை. காலையரைக் கண்ணியர்கள் மறுப்பதில்லை? கவி ஞெழுகும் கவிதைதனில் சுவை குன்றுவதில்லை. சமூத்துப் பெரியாரின் இணையற்ற இயற்கைத் தமிழ்ப் புலமை அழிவில்லை. ஏட்டுப் பாவலர்கள் கிள்ளைமொழி பேசுங் கொச்சைத் தமிழ் நாவலர்கள் இவ்வியற்கை இணையிலாளை எள்ளி நகையாடினர். ஆல்போல் தனைத்து அறுகுபோல் வேர்விட்டு வளர்ந்த இவர் கொள்கைகள்-சிந்தனை விருந்துகள்-நல்லுறைகள் அவ்வீணர்களின் வீருப்புக்குப் பலியாகிவிடுமாயின் அவை கள் பொய்யாமொழிகள் அல்லவே! அவர் வளர்த்த பகுத்தறிவு விருட்சம் ஆழ வேர்விட்டு அகலக் கிளை பரப்பி காய் தந்து கனிதந்து களிகொள்ளச் செய்கிறது. கணியுண்ட காலையர்கள்—கண்ணியர்கள் சதையுண்டு விதையிட்டு நாட்டிற் பவனி வருகின்றார்கள்.

ஈதல் அறம்; ஈயந்தார் அவர்; இரந்திலர். பாரியும், ஓரியும் பசிப்பினி நீக்கினர். பசி தீர்ந்தது. வளங்கப்பட்ட செல்வமுன் சிதைந்தது. பசி மீண்டும் வந்தது. அவரீயந்தார்; அறிவுப் பசி நீங்கிற்று; ஆனால் மீண்டும் அப்பசி இரவலை வருத் திலது. பசிசிளங் குழந்தைகளை, அன்னை பாலூட்டிச் சீராட்டுவது போல் இவர் அறிவுப் பாலூட்டிச் சீராக்குகின்றார். பணம் பெறுவது அவர் நோக்கமன்று; நோக்கமாயின், இன்று அவர் கோடி பெற்றிருப்பார். அவர் அந்தக் குழந்தை களின் சிரிப்பொலியிலே இன்பத்தைக் காண்கிறார். குழந்தைகளோடு குழந்தையாக மாறி அவர் பேசும் மழலைக்கு வையகத்தின்பமெல்லாம் கடாகுமா? அளந்து கொடுக்காது வறுமையில் வாடும் பள்ளிச் சிறுருக்கு அறிவை அளவா து கொடுக்கும் அவர் பண்புதான். என்னே!

மருந்தேயாயினும் விருந்தோடு ண்பார். பொங்கலோ பொங்கல் என்று பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு அள்ளிக்கொடுப்பார் பொங்கல். அங்கு மூலை மலர்களின் அழகு பொங்கிமலரும். அம் மலர்களின் கீழ் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் உள்ளமும் பொங்கி மலரும். அது கண்டு அவருள்ளாம் ஆனந்தக் கூத்தாடும். அவரும் உண்பார். பிள்ளைகளும் உண்பார்கள். உங்கள் களிப்பிலே எனக்கும் ஒரு பங்கு என்று ஒருபிடியன்னம் வாயிலிடுவார்.

உண்டு கொடுத்து, கொடுத்துண்டு பகிர்ந்துண்ணும் அவரை எனக்கெங்கே யென் பங்கு என வருவோர் கேட்டால் பாங்காகப் பேசிப் பின் உரை நிகழ்த்தி ‘அப்பப்பா மறந்துவிட்டேன் உன் பங்கை நீட்டு உன் கரத்தை’ யென்பார். கரங்கொடுத்துக் காத்து நின்றால் மிக மகிழ்ச்சியெனக்கூறி நக்தின் மேற்றசையைக் கிள்ளிவிட்டுச் ‘சரிதானே உன் பங்கு’, என நகுவார். அவர் மகிழ்வார்; நாம் மகிழ்வோம்.

அவர் குழந்தைக்கு ஒரு குழந்தை; மாணவனுக்கு ஒரு மாணவன்; ஆசிரியனுக்கு ஒரு ஆசிரியன்; தந்தைக்கோர் தந்தை; அரசியல்வாதிக்கோர் அரசியல்வாதி; சீர்திருத்தச் செம்மலுக்கோர் சீர்திருத்தச் செம்மஸ், அவரவர் நிலைக்கேற்றுற்போல் நின்று அவரவர் பிரச்சினைகளை அலசியாராய்ந்து, அவர் தரும் முடிவுகள் முக்காலமும் பயன் விளைவிப்பனவாகும். சுருங்கக் கூறின் ஆண்டாண்டுகாலம் அடிமை வாழ்க்கை நடத்திய மக்களின் அடிமைத் தலைக்கான காரணங்களையும், உலகத்தில் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு புரட்சிகள் நடைபெறுவதற்கான காரணங்களையும் அடக்கத்துடனும் அமைதியுடனும் அலசியாராய்ந்து உலகுக்கு ஈயந்த காலமார்களின் ஆராய்ச்சித்திறன்—அடங்காப்பிடாரியான தன்மனைவி ஜான்திப்பே சாக்கடை நீர்கொண்டு தலைதன்னில் ஊற்றியதையும் பொறுமையுடன் மன்னித்து நாட்டிற்குழைத்த, மந்த மதி படைத் தோரை அறிஞராக்கிய; நாட்டின் அறிவுக் கண்ணைத் திறந்ததற்காக நச்சக் கோப்பையைப் பரிசாகப் பெற்ற சாக்கிரமசின் சிந்தனைத் திறன்—சமூகக் குறைபாடுகளைத் தைரியமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துக்காட்டி, தமது நாடகங்களில் வழிகளை வகுத்துத் தந்த இங்கிலாந்தின் இணையற்ற நாடகவாசிரியன் பெர்ணுட் ஷாவின் பேரறிவு—மதம் மக்களுக்கு அபிவி என்று கூறும் அளவிற்குச் சீர்க்கெட்ட மதக் கொள்கைகள் மலிந்து கிடந்த இத்தாலியை மாற்றியமைத்து, ஆஸ்திரியர்களின் மூட நம்பிக்கைக்கும் அறியாமைக்கும் ஆழமான குழிதோண்டிப் புதைத்து நாட்டு மக்களை ஆற்றலும் வனப்பும் வளமும்மிக்க ஆக்கப்பாதையில் அழைத்துச் சென்று அறிவுபெற்று வாழுச் செய்த சாலன்றேலாவின் சாதுரியம்—சீர்திருத்தி நாட்டையமைக்கவேண்டும்—மக்கள் மனிதர்களாக வாழுவேண்டும், மக்களின் பொய்யும், புரட்டும் மலிந்துள்ள வாழ்வைப் பொசுக்கி நல்வாழ்வு தர ஆரூது அயராதுழைத்த மகாத்மா, ஜான்ஹன் என்ற தத்துவஞானியின் தைரியம், சீர்த்திமிக்க கிரேக்கத்தில் பிறந்து கொடுங்கோலை முறித்தெறிந்து, ஆணவக்காரரின் அகம்பாவத்தை அடக்கி யொடுக்கி ஆணவ ஆட்சியின் அதர்மப்

போக்கை மாற்றியமைத்து, கிரேக்க மக்களுக்கு அநீதிக்கும் நீதிக்குமின் வேறுபாட்டை எடுத்துக் காட்டிப் பிறந்த பொன்னுட்டுக்குப் பெருமை தந்த பேரறிஞன் பிடாட்டோவின் பெருந்தன்மை—ஆண்டான் அடிமை, ஏழை பணக்காரன், என்று வாழ்ந்த ஜெனிவா சமுதாயத்தை மாற்றியமைத்து, சீரும் சிங்காரமுங் கொண்ட செம்மை வாழ்வு வாழச் செய்த தீவிரவாதி திரு சோவின் ஞானம்—பிள்ளைகளிடம் அன்பு காட்டு, அவ்வன்பை பிள்ளைகள் உனக்குக் காட்டும் என்ற உயரிய சித்தாந்தத்தை உலகறிய எடுத்துரைத்து ஏறுநடை போட்ட இங்கர்சாவின் அன்பு—சீனத் தில் ஷியாங்கே ஷேக்கின் செருக்கடக்கி சமதர்மப் பூங்கா கண்ட பா-சே-துங்கின் மாண்பு—மாளிகை வாசியை மகிழ்ச்சிதரும் மதுவையும் மங்கையர் களையும் பாடாது ஒட்டடை குடிசை, ஒட்டடியுலர்ந்த வயிறு, தட்டியிட்டால் விழுந்து விடும் நடை, இந்நிலையில் வாழும் கிராம மக்களின் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஏற்படும் இன்னல்களை எடுத்துரைத்த தோமஸ் கிரேயின் கவிதை த்திறன்—ஜார்கால் ருசியாவின் ஜனநாயகத்தின் தன்மையையும் அவனைத் தழுவி வாழ்ந்த செல்

வச் சீமான்களையும் அவர்களின் சர்வாதிகாரச் செயல்களையும், அவைகளினால் அவதியுற்ற பாட்டாளி மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும், தான் தன்னுள்ளத்தில் எழுந்தவாறு கற்போரும் உணரச் செய்யும் எழுத்தோவியங்களை ஈன்றெடுத்த ரூஷிய ஞானி டால்ஸ்டாயின் எளிய வாழ்க்கை பேரமூகுமிக்க காதல் காவியம் “எண்டிமிய” னைத் தந்து, இலக்கியத்திற்காகவே தன்வாழ்வை அர்ப்பணித்த இன்னிசைக் கவி கீற்சின் இலக்கியப்பற்று அத்தனை பண்புகளும் நிரம்பப்பெற்ற பண்பாளன் யார்? அவர்தான் ஈழத்துப் பெரியார் கந்த முருகேசனூர்.

பாமரர், பண்டிதர்-பாவலர், காவலர்-கன்னியர், காளொயர்-படித்தோர், பட்டம் பெற்றேர்-உற்றர், உறவினர், கல்லாதார், இல்லாதார்-பகுத் தறிவாளர், பண்புடையாளர்-அனைவருள்ளத்தி ஒரும் அழியா அமரதீபமாய் அமர்ந்துவிட்டார். ஆம்; ஈழத்துப் பெரியார் கந்தமுருகேசனூர். என்னுள்ளத்திலும், ஏனையோருள்ளங்களிலும் தமிழ்கத்திலும் அமரஞ்சி விட்டார். வாழ்க! அவர்பணி; ஆண்டுகள் பல அவர் வாழி!

கலைக்கோயில் கந்தமுருகேசன்

வ. மகாலிங்கம்

“கந்தமுருகேசன் கல்வியறிவு படைத்தவர். என்றாலும் கர்வமுடையவர். தமிழ்ப் பண்பை அறிந்தவரென்றாலும், தனிப்பட்ட வாழ்வி ல் அதை அனுட்டிக்காதவர்.”

இது தமிழ்த் தாத்தா கந்தமுருகேசனுரைப் பற்றி எனது மனதிற் பதிந்த முதல் அபிப்பிராயம்.

சாதாரண சூடிசை. அங்குள்ள ஒரு திண்ணீலமீது அமர்ந்திருந்த அவரை முதலில் நான் சந்தித்த போது கரங் கூப்பி வணங்கினேன். தமிழ் ஓர் உருவம் பெற்று இருந்தது போன்ற கந்தமுருகேசனுரை எனது முழு மனத்துடனும், ஆழ்ந்த அன்புடனும் வணங்கியபோது, அந்தக் கர்வம் பிடித்த மனிதன் பதிலுக்குக் கரங் கூப்பவில்லை.

“நல்ல மனிதன், மரியாதை தெரிந்தவர், பண்டாரு” என்றெல்லாம் இந்தக் கிழவணிப்பற்றி என்னிடம் வானளாவப் பேசியவர்கள் மீது ஆத்திரம் வந்தது. எனினும் இத் “தலைவீங்கி” யின் பாதாரவிந்தங்களின் கீழ் அமர்ந்துதானே பண்டிதனுக் முடியுமென்ற எண்ணம் தோன்றிய போது, எனக்கு வந்த ஆத்திரம் மறைந்தது.

நாட்கள் சில பறந்தன. சில நாட்களில் வழக்கத்துக்கு மேலாகச் சில மணி நேரம் தொடர்ந்து தாத்தா எனக்குத் தமிழறிவிப்பார். ஒருநாள் அவரைப் பசி பற்றி கொண்டது. பழஞ்சோற்றை வரவழைத்து உண்ண ஆரம்பித்தார். அப்பொழுதுதான் அவர் கரங்களை உயர்த்த சுடியாத நிலைமையை உணர்ந்தேன். கால்கள் படங்கியபோல், கைகளும் விரைத்து மேலெழ சுடியாத நிலையில் இருந்தன.

எனது ஆத்திரத்திற்காக வெட்கமுற்றேன். துக்கமடைந்தேன்.

மாதுமொன்று பறந்தோடியது. தமிழறிவிக்கும் தாத்தாவுக்கு எனது சன்மானமாக ரூபா சூப்பதை அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் அதில் ஒரு பகுதியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மிகுதி வயத் திருப்பித் தந்தார். தான் மட்டும் உண்டு

உத்துறங்குவதற்கா அந்தப் பணம்? தமிழுக்கும், தன்னையண்டிய இளைஞருக்கும், உதவி நாடும் உற்றவருக்கும் தாத்தாவின் வருமானம் செறிந்து பரவுவதை நான் நன்றாக, நேரடியாக, சந்தேகமற அறிந்தேன்.

கந்தமுருகேசனுரை சிறு குடிசைக்குத் “தமிழுக்கம்” என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அதைக் “கலையகம்” என்று அழைப்பதே சாலப் பொருந்தும். தமிழ் மட்டுமா அவர் போதிக்கிறார்? தமிழ், ஆங்கிலம், கனிதம், தருக்கம், பூமிசாத்திரம் முதலிய பாடங்களும் அவராற் போதிக்கப்படுகின்றன. பாலர் கழகந்தொட்டுப் பண்டித வகுப்புகள் ஈருக வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. கிரமமான நேரசூசி, இடாப்புகள், ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, அன்பு, அமைதி அத்தனையும் அங்குக்காணலாம்.

தாத்தாவிடம் நான் கண்ட பண்புகள் சில என் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன. கண்டிப்பான பேச்சு, அஞ்சாத நெஞ்சம், சந்தர்ப்ப வாதத்தைக் கண்டால் சண்டமாருதமாகும் உள்ளனம். எல்லாவற்றிலும் மேலாக தமிழில் அளவுகடந்த அன்பும், ஆராய்ச்சியும்.

தாத்தா நூற்றுக்கு நூறு வீதம் உலோகாயுதவாதி. கடவுள், மதம், மோட்ச வீடு-இவை அவரது அகராதியில் அர்த்தமற்ற எழுத்துக் கூட்டங்கள். ஆனால் மாணவருக்குச் சமய பாடம் போதிக்கும் போது, சிறந்த மதவாதிகளே மூக்கில் விரல் வைப்பரென்பது தின்னனம். அவ்வளவு தூரம் சமய பாடத்தில் ஆழ்ந்த நுட்பமான அறிவு.

முன்னால் பருத்தித்துறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், தலைசிறந்த சோஷலிச மேதையும் மாகிய காலஞ்சென்ற திரு. பொன். கந்தையா அவர்கள், தாத்தாவின் அருமைத் தமிழி. உறவு முறையால்ல, உள்ளத் தொடர்பால். “கற்று ரைக் கற்றுரே கா முறுவர்” என்பதற்கிணங்க கந்தையாவில் கந்தமுருகேசனுரும், கந்தமுருகேச

நூரில் கந்தையாவும் வைத்த மதிப்பும், அன்பும் மதிப்பிடற் கரியது.

1956-ம் ஆண்டுப் பாராளுமன்றத் தேர்த விள் கடைசிக் கட்டம். அன்றைய தினம், இன் ரூம் என் நினைவிதழில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு புதுமை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவருள் ஒரு வரான திரு. பீற்றர் கெனமன் அன்று காலைதான் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர் ந் தார். வட்டுக் கோட்டை, யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை ஆகிய தொகுதிகளில் தேர்தற் கூட்டங்களிலும், வாலி பர் சங்கக் கூட்டங்களிலும் கெனமன் கலந்து கொள்ளவேண்டியவர். அன்றிரவே கொழும்புக் கும் திரும்பவேண்டும். ஆனால் அந்த நெருக்கடி யான நிலைமையிலும், கந்தமுருகேசனுரைக் கண்டு போகவேண்டுமென்று கெனமன் விடாப்பிடியாக நின்றார். கந்தையா மறுக்கவில்லை. நானும் திரு வாளர்கள் கெனமனும், கந்தையாவும் கந்தமுருகேசனுரின் குடிசையை நோக்கிப் பறந்து சென்றேம். ஒரு மகன், தனது அன்புத் தந்தையிடம் செல்வது போல, திரு. கெனமன், தாத்தாவின் திண்ணை மீது அமர்ந்தார். பேசினார். பேசினார். பேச்சுக்கு முடிவேயில்லை. தாத்தாவுக்கு ஆங்கிலத்

திலும் பயிற்சி இருந்தது அன்றுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது. பின்னர் திரு. கெனமனிடம் நான் விசாரித்தபோது, தான் யாழ்ப்பாணம் வருங் காலங்களில், தாத்தாவைக் காணும் சந்தர்ப் பத்தை இழப்பது குறைவு என்றார். ஊரறிந்த இந்த ‘பொத்தியாயர்’ ஒரு முற்போக்குவாதி மட்டுமல்ல, ஒரு புரட்சிவாதியுங்கூட..

தங்கள் அறிஞர், புலவர், இறந்த பின்னரே அவர்களைக் கொரவிக்கும் பாரம்பரியம் தமிழ் கத்தின் தனியுரிமையாக இதுவரை இருந்து வந்துள்ளது. இந்தப் பாரம்பரியத்திலிருந்து விலகி உயிருடன் வாழ்ந்து, மொழிக்கும், அறி வத் துறைக்கும் உழைக்கும் அறிஞருக்கு விழாவெடுக்கும் புனித கைங்கரியத்தைத் தமிழகம் இன்று மேற்கொண்டுள்ளது, வரவேற்கத்தக்கது, மகிழ்ச்சிக்குரியது, பெருமைப்படக்கூடியது. பாரதியைப் பட்டினியிற் சாகவிட்ட தமிழகம் மீண்டும் அந்தத் தவறைச் செய்யுமா?

தாத்தா இன்னும் பல காலம் வாழ்ந்து தமிழுக்கும், அறிவுத் துறையின் அபிவிருத்திக்கும் உழைப்பாராக.

“கந்தமுருகேசன்”

ச. ஆழ்வாப்பிள்ளை

“நான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறுக” என்கேருர் அறிஞன் வாழ்த்தினார். அவர் வாழ்த்தோடு மட்டும் நின்றூர். வாழ்க்கையில் வரும் பெரும் புயலெல்லாம் வேதனைப் படுத்தவும் உடல் வருத்தத்தையும், மனவருத்தத்தையும், பொருட்படுத்தாது தமிழககுத் தொண்டு செய் வதே தம்நோக்கமென அதற்காகவேயிர்வாழும் -இருக்கை முடம், ஆனால் அறிவினால் முடமன்று-அறிவை யளவிடமுடியாத அளவு அறிஞன். வாழ் வும் தாழ்வும் ஒருவன் பங்கல்ல. வாழ்வில் எப் பொழுதும் மாற்றமுண்டு, விதி கனமம், என்ப தொன்றில்லை.இப்படியானத்துவங்களைஆராய்ந்தறிந்து பொது மக்களுக்குத் தொண்டு செய்பவர் தான் திரு கந்தமுருகேசன் அவர்கள்.

தோற்றுத்தில் ஓர் கவர்ச்சி, அழகு தெரியும் விழிகள். அவ்வழகு உடலமூலம்.அவரைப் பார்த்தாலே ஓர் தத்துவ ஞானிபோற் றெரியும். ஆனைக்கு இரு விழிகள் இருப்பது போல, ஆசிரியர்க்கு இரு சிறு விழிகள். வெண்தாடி வேந்தர் ச. வே. இராமசாமிப் பெரியார் போல் இவர் தாடியும் வெண்மையாக இருக்கும். இவர் சாதாரணமாக மாணவர்கட்டுப் படிப்பிக்கும் போதே உதாரணங்களை விளங்கக் கூடியதாகச் சொல்லுவார். ஓர் நாள் நான் ஆசிரியர் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன். அப்போது ஆசிரியர் முதலாம் வசூப்பிற்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி ஒன்றாக எனக்கு உள்ளத்து ஓர் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. ஆசிரியர் முன்பு நான் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி ஏவிய பாடம் சிறு பிழையாயிருந்தாலும் என்னை வைவாரோவென்று அஞ்சியபடி ஆரம்பித்தேன்.

அவ்விலக்கியப் பாடத்தில் “பல நாட்ட பசி யோடிருந்த புலவர்க்கு ஓர் உழவன் வயற்கரையிலே பழைய சோறும் கறியும் சேர்த்துக் கொடுக்கிறேன்.” அப்போது புலவன் “ஆகா! தேவாமிரதம் போலேயிருந்தது என்றூர்.” அப்போ நான் மாணவர்கட்டு தேவாமிரதம் அவ்வாவு கவையான உணவு தேவருலகில் உள்ளது என்றேன். கவைக்கவை பேசும் எம்மாசிரியர்க்கடைக் கண்

னைற் பார்த்தேன். அவா சிரித்தபடியே பேச ஆரம்பித்தார். “என்ன தம்பி! இப்படியெல்லாம் இவர்கள் எழுதும் முறை எனக்குப் பிடிக்கவே யில்லை; உதாரணம் எதற்காக நாம் கையாள வேண்டும்? மற்றவர்களுக்கு விளங்காத ஒன்றை விளக்குவதற்குத் தானே உதாரணம் சொல்லுகிறோம். அப்படியானால் இங்கே புலவன் குறிப்பிட்ட தேவாமிரதம் யாருக்குத் தெரியும். சொல்லிய புலவர்க்கோ அப்படி ஓர் உண்டி இருப்பதோ, அதன் சுலையோ தெரியா” தென்றூர்

“ஒன்றை நாம் விளக்கும் போது, ஓர் இடத்தைக் குறிப்பிடுவதானால் யாழ்நகர் பட்டினம் போல இருக்கும் என்றால் எல்லோருக்கும் விளங்கும். அல்லாமல் சொர்க்கலோகம் போல இருக்குமென்றால் யாருக்கு விளங்கும்” என்று சிரித்தார். அங்கிருந்த எல்லோரும் சிரித்தோம். ஆசிரியர் இயற்கையாகவே கடைக்கும் போது பொருளாடக்கும், இலக்கியச் சுவையும், நகைச்சுவையுமடையதாகவே யிருக்கும். கேட்கும் கேள்வி கட்டுச் சுடுதி யாகவே மற்றவர்கள் தின்றும் படிப்பதிலிருப்பார். அன்னாருடன் அடிக்கடி பழகிய எனக்கு அன்னைரப் போலவே பேசவேண்டும் என்ற ஆவலேற்பட்டது. எனவே அப்படி ஆசிரியருடனேயே ஓர் நாள் ஆசிரியர் கருத்திற்கு மாருகச் சிலவாதங்களைக் கிளப்பிக் கேள்வி கேட்டதேன். சடுதியாகவே பதிலைக் கொடுத்தார். பலர் முன்னிலையில் எனக்கு வெட்கமுங் கோபமும் வேதனையுந்தோன்றியது. நான் மென்மொக் கிருந்தேன். இன்னேர் நண்பன், “ஏன் நண்பா! நீ கேட்டகேள்விகட்கு மறுமொழியை ஆசிரியர் படார் படார் என்று சொல்லி விட்டார். நீயென்ன பெட்டியில் பாம்பு போல.....” என்றிமுத்தான்.

இவ்வளவு பேருக்கு முன்னாலே மானம் போச்சேயென்ற ஆத்திரத்தில் உபாத்தியாயரைச் சாட வேண்டுமென்பதற்காக: ஒட்டணியாக “குறைகுடந் தளம்பும், நிறைகுடந் தளம்பாது” என்றேன். அப்போ ஆசிரியர் சிரித்தபடியே “தமிடி! நீ சொன்னபடி பார்க்கின் உன்னைவிடப்பெரிய

அறிவாளியொருவன் இருக்கிறஞ்' என்றார். இன்னுமோர் நண்பன் "யாரந்த அறிவாளி?" என்றான். அப்போது ஆசிரியர், "மந்திகையில் ஓர் தேனீர்க் கடையில் ஒருவன் இருக்கிறஞே அவன்" என்றார். எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். எனக்குக் கோபமோர் புறமிருந்தாலும், ஆசிரியரின் உடன் பதிலும் நகைச் சுவையான மறு மொழியும் என்னைத் தினறவைத்தது. காரணம் அக்கடையில் இருப்பவர் வாய்பேச முடியாத ஊழம்.

அப்பொழுது எல்லோரும் என்னையும் ஆசிரியரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள். அப்பொழுது என்னுள்ளத்தில் படித்த பாடலொன்று ஞாபகத்திற்கு வந்ததும், "மாசற்ற நெஞ்சடையார் வன் சொல்—இனிது—ஏனையவர் பேசற்ற இன் சொற் பிறிதென்க" என்ற வென்பாலை பாடிவிட்டு ஆசிரியரிடம் விடைபெற்றேன். ஆசிரியரும் சந்தோசமாகப் போய்வாவென்று தலையைச்த்தார்.

உலகத்தில் எத்தனையோ மக்கள் துண்பங் காரணமாகத் தற்கொலை செய்திருக்கிறார்கள். பலர் தற்கொலைசெய்ய அஞ்சியிருக்கிறார்கள். பலருண்டிக்காக உயிருடன் வாழ்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் உயிருடன் இருப்பதற்காக உண்டியைக் கொள்கிறார்கள். சிலர் நாட்டின் தொண்டிற்காக இடுக்கிணையும் பொருட்பட்டுத்தாது உயிருடன் வாழ்கிறார்கள். இப்படியான மனித வர்க்கத்தில் நாட்டிற்காக வாழ்பவர்தான் கந்த முருகேன். அவருடன் நெருங்கிப் பழகி அவருடைய சில குணங்களை நான் அவதானித்தேன். உடற்கோளாறுங்கள் சில சமயங்களிற் கூட பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தில் கண் னுங் கருத்து மாய்ப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். பண்டித, வித்துவான்வகுப்புக்குப் படிப்பிக்கும்பொழுது மிகவும் நுணுக்கமாகப்படிப் பிப்பார். ஓர் சமயம் நன்னால் படிக்க நானும் வெறுசில மாணவர்களும் சென்றிருந்தோம். ஆசிரியரும் என்னையே வாசிக்கத் துண்டினார். அந்நால் சங்கர நமச்சிவாயரால் எழுதப்பட்டு விவரான முனிவரால் திருத்தம் செய்யப்பட்டது. உரைநடைகடுவலானது. வாசிக்க ஆரம்பித்த நான் என்னுக்கணக்கற்ற பிழைகள் விட்டேன். ஆசிரியர் சிரித்து விட்டு "கண்தெரியாதவன் தடியுன்றிக் கற்றெருவால் போகிறதுபோல இருக்கிறது" என்றார்.

படிப்பதை நிறுத்தியவுடன் ஆசிரியர் நூலைப் பாராமலே வாசிப்பதுபோல் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார். அப்பொழுது இன்னேர் நண்பன் இதையெல்லாம் எப்படி மனம் செய்தீர்கள் என்றார். "அதுதான் கூடாத பழக்கம். மனம்

செய்யவே கூடாது. தான் படிப்பதனால்டைந்த இடர்களை யெல்லாம் சொல்லுவார். "இலக்கண நூல்களைச் சிறுவயசிற் கற்கும் போது பல சந்தேகங்கள்ஏற்படும், அச்சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதற்குப் புத்தகப் படித்திலைப் பார்த்து இந்தியாவிலிருந்து வேறு புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்ப்பேன். பின்பு சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதற்கென எடுத்த நூல்களிலேயே இன்னும் பலதாறு சந்தேகங்கள் ஏற்படும், இப்படியே ஒரே தலையிடியாய் இருக்கும்," என்றெல்லாம் சொல்லுவார்.

இவர் ஆசிரியர் முருகேச பிள்ளையிடம் கந்த தபுராணமும், நன்னாற் காண்டிகையுரையில் பத வியல் வரையுமே மாணவனை இருந்து கற்றார். இவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாத விவேகமும் அறிவும் இருப்பதற்கு முதற்காரணம், நன்னால், யாப்பருங் கலக்காரிகை போன்ற சிற்றிலக்கணங்களையும், தொல்காப்பியம் போன்ற பேரிலக்கணநூல்களையும், தானாகவே எவருடைய உதவியுமின்றிப் படித்தமையே யாகும். சில சமயங்களில் அவர் மற்றவர்களுக்குக் கூறும் பதில் கண்ணத்தில் அறைவதுபோலச் சுடச் சுட இருக்கும். இவர் இந்தியத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கைகளை நடை முறையிற் கொண்டுள்ளார். இதையறிந்தால் அரசியல் வாதி ஆசிரியரைத்தான் வாதத்தில் வெல்வதென்ற கருத்தோடு வந்தார். அவர் பெரிய அரசியல் வாதியாக இன்று விளங்குகின்றார். அவரை நேரடியாகச் சொல்லி அவர் உள்ளத்தை உடைத்தெறிய நான் விரும்பவில்லை. அவர் வந்தவுடனேயே "என்ன உங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்? உங்களில் எத்தனை பேருளர்? அதற்குப் பெறுமதி சைபர்" என்றார். ஆசிரியருக்கு வேதனை தாங்க முடியவில்லை. இவர் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லமுன் ஒரு கடு வார்த்தை பேசினார். "நீங்கள் படித்த ஒருவராயிருந்தும் மூளைக்கும் வாய்க்கும்சம்பந்தமில்லா மல் கதைப்பதை நினைந்து வருந்துகிறேன்" என்றார். அதன்பின் கேள்விகட்டுப் பதில் கூறினார்:

1. "தி. மு. க. ஓர் சமூக சீர்திருத்தத்தோடான அரசியற் கட்சி.
2. தொகையைப் பார்த்து நீங்கள் ஒன்றை மதிப்பதானால் இந்தஉலகத்தில் கோளாங்கற்களோ அதிகம்? இரத்தினக் கற்களோ அதிகம்?
3. உங்களுக்கு செபருக்குரிய பெறுமதி என்ன என்றே தெரியாது. ஓர் இலக்கத்துடன் பத்துச்சைபரைப் போட்டுப்பாரும். பின் ஓர் இலக்கத்துடன் புள்ளியிட்டு முன் பக்கத்திலும் போட்டுப் பாரும். அப்பொ

முது எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டு என் பதைக் கவனியும்” என்றார்.

வந்தவர் ஒரு பட்டதாரி, அவருடன் இன்று பாரானும்றப் பிரதிநிதியாக இருக்கும் வேறு இருவரும் வந்தார்கள். எல்லோரும் சிரித்தனர். அந்த வாயாடியின் உள்ளாம் என்ன பாடுபட்டி ருக்குமோவென நானும் அனுதாபப் பட்டேன். அவர் அன்றுதான்: பின் வந்ததாக ஆசிரியர் சொல்லவேயில்லை. இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் தூய அன்பும், இரக்கமும் உள்ளவரென்பது முன் மையே. அடிக்கடி நான் சொல்லுவேன். “இக் காலத்தில் யேசுநாதர் சொல்லியது போல நாங் கள் நடக்கக் கூடாது. அவ்வளவு பொல்லாத உலகம், கண்ணத்தில் ஒருவன் அறைந்தால் நாமுந் திருப்பி அறையவேண்டுமென்பேன்.” “அதுதவறு தமிழ்! தீமை செய்தவனுக்குத் தேடி நன்மையே செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் உணருவான். வள்ளுவரின் “இன்னு செய்தாரை யொறுத்தல், அவர் நான் நன்னயஞ் செய்துவிடல்” என்ற குறளிலும் பார்க்க “இன்னு செய்தார்க்குத் து இனியவை செய்யாக்கால் என்ன பயத்ததோ சால்பு” என்ற குறளையே நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன். காரணம்: “இன்னு செய்தவரை யொறுத்தல் என்பது தண்டித்த லென்ற பொருள். இன்னு செய்தவரை ஒறுத்தல் என்றதை நான் விரும்பவில்லை. அது ஒரளவில் மற்றவர்களைப் பழிவாங்குவது போலப் படுமாதலால். அந்த ஒறுத்தல் என்றே சொல் வாராத மற்றைய குறளையே நான் அதிகம் விரும்புகிறேன்” என்பார். அவ்வளவு தூரம் பண்பட்ட உளமுடையவர்.

ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்றேர் பலர். இவர்களில் முக்கியமாகத் திகழ்பவர்கள். சி. சிவபாதம்; சி. கணபதிப்பிள்ளை B. Sc. (Hons); சி. கதிர்காமர் B. Sc.; க. விக்கினேஸ்வரராசா; மு. இராசரத்தினம்; பொ. இராசையா; வித்துவான் S. R. கந்தசாமி; வித்துவான் சுப்பிரமணியம்; ஏகாம்பர நாதன் B. A. (Tamil Hons); T. இராச விங்கம் M. A.. சென் சோசெப் கல்லூரி; தெய்வானந்தம் பிள்ளை M. A. யாழ்மத்திய கல்லூரி உதவித் தலைமை ஆசிரியர்; சுக்வரபாதம் B. A. London; S. T. சாமுவேல் B. A.; S. இளவரசு B.A. H. சின்னத்தம்பி B. A.; சிவஞான சுந்தரம் B. A.; W. N. S. சாமுவேல் B. A. London; தங்கராசா B. A. (Hons); சிவராசலிங்கம் B. A. (Hons); V. மகாலிங்கம் B. A.; நடராசா B. A. Principal; K. V. நடராசா B. Sc. Ceylon. B. Sc. London! நடேசபிள்ளை B. A.; சு. உலோகநாதன் B. A.; சிதம்பரப்பிள்ளை B. A. London; செல்வி சிவபாக்கியம் சின்னத்தம்பி B. A.; செல்விகள், சிவநேசம் B. A. London; லோகநாயகி சிதம்பரப்பிள்ளை B. A.; திருமதி ஜெயமணி சுப்பிரமணியம் B. Sc.; சுப்பிரமணியம் B. Sc. இப்படியே இன்னும் எத்

தனியோ பண்டிதமணிகள் இவர்களுடைய மாணவராவர். எத்தனையோ ஆஸ்திகப் பெரியோர்கள் வந்து சிவஞான சித்தியாரிலுள்ள ஐயங்களை அகற்றிச் செல்வர். இன்னும் ஆசிரியரிடம் பாடங்கேட்காத பண்டிதர்களும் விதவான்களும் தொல்காப்பியம் நன்னால் போன்ற இலக்கண நூல்களிலுள்ள மயக்கங்களைத் தெளிவுபடுப்பித்துச் செல்வர்.

இலக்கணங்களிலுள்ள சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதில் விளக்கங் கொடுப்பதில் ஆசிரியர்க்கு நிகர் ஆசிரியரே. அன்னார் புதுப் புது உதாரணங்களையெல்லாம் எடுத்துப் பேசவார். சாதாரணமாகப் படிப்பிக்கும்போதே மாணவர்களின் முழுக்கவனத்தையும் படிப்பிற் செலுத்துவதற்காக நகைச்சவைக் கதைகளைச் சொல்லிப் படிப்பிப்பார். இவரிடம் கற்ற மாணவனுள் விதவமணி சுப்பிரமணியம், ஆசிரியர்க்குப் பாட்டெலான்று பாடியலுப்பினர். அப்பாடல் ஆசிரியரிடம் அவர்வைத்திருக்கும் நம்மதிப்பை நன்று காட்டுவதாகும். அவ் வெண்பாவின் சில பகுதி பின்வருமாறு:—

“கல்வி தருமே கனகம் கொழிக்குமே புல்லர்தமைப் புலவர் ஆக்குமே.....

கந்த முருகேசன் கழல்

இவ் வெண்பாவைப் பார்த்த ஆசிரியர் கந்த முருகேசன் தன் மாணவன் பாற் கொண்ட அன்பினால் தானுமோர் வெண்பாவைப் பாடி அனுப்பினார். அப்பாடல் வருமாறு:—

“அன்பு வரும்வருமால் ஆசிரியன்பாற்பணிவு பொன்பு சுருநேர் புலம்வருமால்-என்புகழார் மாணுக்கன் சுப்ர மணியற் கவனனையார் மாணுக்க ராரோ மதி’’

ஓருமுறை திருநெல்வேலி சைவசாரிய கலாசாலை தமிழ்ப் பேராசிரியரான பண்டித மணிதிரு சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கட்டு ஓர் பாராட்டு விழா நடந்தது. அவருடைய பாராட்டு விழாவை நடத்தியவர்கள் மறந்த காரணத்தாலோ அன்றி வேறு என்ன காரணத்தாலோ ஆசி ரி யர் கு அறிவிக்கவில்லை. இந்தச் செய்தி ஆசிரியர்க்கு எட்டியதும் ஆசிரியர் சில பாக்களை இயற்றி அனுப்பினார். காரணம் கற்றுரைக் கற்றுரே காமுறுவர், என்பதனாலே அன்றியும் பண்டிதமணி முன்பு ஓருமுறை வந்து அவள்ளாவி அன்பு பாராட்டிப் போனதுண்டு. கற்றேரை மதிக்கும் சூணம் அவரிடமிருந்து, அடிக்கடி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் தேன் சொட்டச் சொட்ட இலக்கியப் பேச்சுப் பேசவார் என்று எம்மாசிரியர் சொல்வதுண்டு. விதவமணி கணேசையரவர்க

ஞம்; பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையவர்களும் ஈழத்தில் இலக்கணத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் முறையே எழுந்த இருதாண்கள் என்று சொல் வீவர். ஆசிரியர், பண்டிதமணி அவர்களுடைய பாராட்டு விழா நடந்ததென்பதை யறிந்தபின் எழுதிய பாடல்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொள் ஞவனவாகும்.

1. முன்னேர்தம் பாக்கணியின் முன்னும் பொருட்சர்றறை பின்னேர் சுவைக்கப் பிழிந்தாட்டு— நன்னவை யீழுத்திற் கோர்பன் டிதமணிநீ யேற்றெலவ மைப் புதைத்தேனுள் ளார்த்து
2. கண்டே ஞெருநாட் கலந்தொருமத் தே மகிழ்வ கொண்டே னுளத்தைக் குழுமத்ததனைக்— கொண்டே யகன்றுய் தகுமோ வணந்துதமிழ் மாலை (ப்) புகன்றே தருவாய் புரிந்து
3. ஒரு நாட் குறிஞ்சி ஒழுக்கம்பின் பாலை தகுநீர் தகவோ..... (மிகுதி ஞாகமில்லை)

(இ)ப்படியான நற்கவிதைகளைப் பாடி அன்றைக்குச் சமர்ப்பித்தார். இதற்குப் பண்டிதமணியவர்களும் இலக்கிய, நகைச்சுவை யுவர்க வரைந்தனுப்பினார். இப்படியே ஆசிரியர்க்கும் பெரிய மனிதர்களுடைய தொடர்பும், அரசியல் தலைவர்களுடைய தொடர்பும் அதிகம். உண்டு. வல்லிபுரக் கோவிலுக்குப் போக வந்த பண்டிதமணியவர்கள் தாம் கண்ட ஆசிரியரான எம்மாசிரியரை ஓர் கிரேக்க ஞானியோலக் கண்ணுக்குத் தெரியுந் தோற்ற முடையவரென்றும்; மறைந்த ஆசிரியரின் (க. முருகேசபிள்ளை, கந்தமுருகேசரின் ஆசிரியர்) கழிவிரங்கல் நூலொன்றில் சிறப்பாக எழுதியுள்ளார்

தமிழகத்திலிருந்து வரும் பிரபல பேச்சாளர்கள் எம்மாசிரியரிடம் வந்து உரையாடிப் போவதுண்டு. 1959ம் ஆண்டு, தி. மு. க. மதாநாட்டின் தலைவராய் விளங்கிய T, K. சீனிவாசன் அவர்கள் நேரடியாக ஆசிரியருடன் கதைத்து நட்புப் பாராட்டியிருக்கிறார். நாஞ்சில் நாட்டின் புதல் வன் கி. முனோகரன் M. A. அவர்களும் வந்து ஆசிரியர்க்குக் கைத்தறியாடை போர்த்து உரையாடி மகிழ்ந்தார். இதைப் பார்க்க வந்த ஊர்மக்கள் ஒவ்வோர் சந்தர்ப்பத்திலும் புகைப்பட்டம் பல பிடித்தார்கள். சரஸ்வதி ஆசிரியர் விஜயபாஸ்

கரன் அவர்களும் வந்து ஆசிரியருடன் உரையாடிச் சென்றுளர்.

இவருடைய அன்பம்-களில் பண்டிதர் திரு, க. கிருஷ்ணபிள்ளையுமொருவர். ஆசிரி யரின் குணத்தை யறிந்த பெரியோர்களும் ஆசிரியரைப் போலவே, நகைச்சுவை ததும்பக் கதைப்பார்கள். பண்டிதர் ஒருவர் வரும்போது பழைய சோறு சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். வந்த பண்டிதர் அவர்கள் “என்ன வாத்தியார்நடக்கிறது?” என்றார். ஆசிரியரவர்கள் “பழம் சோறு சாப்பி டுகிறேன்” என்றார். உடனே பண்டிதரவர்கள் “என்ன வாத்தியார்? அப்படியென்றால் பழம் சோறு உம்மைத் தொகையா? அன்றிப் பண்புத் தொகையா?” என்றார். நாமெல்லோரும் சிரித் தோம். பின்டுஆசிரியர் “பண்புத்தொகையெனை” பபதிலவித்தார். இதிலே இருந்தவர்களில் இரண் டொருவர் சிரிக்கவேயில்லை, அப்பொழுது நான் கேட்டேன் “இதிலிருப்பவர்கட்டு நகைச் சுவை தெரியவில்லையோவென?” ஆசிரியர் சொன்னார். “இதற்கொரு உபாயமிருக்கிறது. ஒரு ஊரில் ஒரு இராசா இருந்தார், அவருக்கு அறிவாற்றலெல்துவ மில்லை. யாராவது கற்றேர் வந்து கதைத்தால் நகைச்சுவைவள்ள இடத்துப் பேசாமலிருப்பார். நகைச்சுவையில்லாவிடத்துச் சிலசமயம் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பார். ஆனால் அவருடைய அமைச்சர் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர். அரசனிட மிருக்கும் அறியாமைக்கு வருந்தினார். பின்னர் பலத்த யோசனையின் பலனுய் ஓர் வழியைக் கையாண்டு இராசா மந்த குணமில்லாதவரென்று காட்டினார். இராசாவின் காலில் ஓர் கயிற்றை மாட்டி யாருக்குந் தெரியாதபடி தன் இருக்கையில் பிளின்த்தார். புலவர்கள் யாராவது நகைச்சுவையுள்ள கதைகள் சொன்னவுடன் மந்திரி கவிற்றை இலோசாக இழுப்பார்” என்றார். நாமெல்லோரும் மூச்சத் தின்றச் சிரித்தோம். எம் நண்பரொருவர் “அப்படி யென்றால் இங்குள்ள இரண்டொரு வர் காலிலே நீங்கள் கயிற்றைக் கட்டி நீங்களே கையில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

‘அதற்காவலா? இப்படிக் கதையைச் சொன்னேன் மகனே?’ என்றார். இப்படி அவர் வீட்டிற்குப் பேர்யிருந்தால் நேரம் போவதே தெரியாமலிருக்கும். அங்கே கவலையில்லாமல் போயிருக்கலாம். காரணம் பசித்தால் உண்பண்டம் அதிகம் அங்கேயிருக்கும். உளுத்தம் மாவு, அரிசி மாவு, பிஸ்கட் வகைகள் எல்லாமிருக்கும்; கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. எங்க என்ன ப்படியே தேங்காண்சீத் தீருவாய் வேண்டியது சினி யையும் தீர்முத்தம்மாவையும் எடுக்க வேண்டி

யது கலக்க வேண்டியது, இறுதியில் உண்ண வேண்டியதுதான். அங்கு வரும் மாணவர்கள் ‘இத்தமிழ்கப்பொருட்களைவாம் பொது’ என்று இப்படிச் சொல்லிச்சொல்லி வேடிக்கை நடக்கும். தாகமேற் பட்டால்கூட அங்குவரும் பெரும்பான்மை மாணவர்கள்கு தண்ணீர்த் தாகமாக இருக்காது அது ஊறுகாய்த் தாகமாக விருக்கும். ஏதாவது புது விதக் கறிகள் சமைத்தால் ஆசிரியர், எல்லோரையும் கூப்பிட்டு ‘எடே சாப்பிட்டுப் பாருங்களாடா. முடியுமானால் என்ன கறியென சொல்லுங்கள்’ என்பார்.

ஆசிரியரின் சிறந்த குணம் என்னவெனில் இளைஞரைக் கண்டால் தானுமோர் இளைஞருக்மாறிவிடுவார். கதைக்கும் கதைகளை ஸ்லாம் பதினாறு வயதினனின் போன்றிருக்கும். ஆனால் 60 வயதுள்ள ஒருவரைக் கண்டால் அவர் 95 வயதுள்ள வயோதிக்கக் கதை கதைப்பார். இது இரண்டும் பெரியென்பது எனது கருத்து. இவர் இளைஞருமன்று. வயோதிக்கனுமன்று. ஐந்து, ஆறு வயதுள்ள குழந்தை என்பதுதான் என்கருத்து. ஏதும் நாம் குழப்படி செய்தால் ‘‘டேய்! டேய்! என்னடா திருவடித்தீகைப்பறுப் போகிற்றா?’’ என்பார். ஒருநாள்

‘‘அது என்ன வாத்தியார்?’’ என்றேன். ‘‘காலால் அடி வேண்டப்போகிறுய்’’ என்றார்.

‘‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’’, ‘‘சமூக முன்னேற்றம்’ என்பவற்றில் ஆசிரியர் சில ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். ‘‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’யில் ‘‘தமிழர் மணமுறை’’ என்ற கட்டுரையும் ‘‘சமூக முன்னேற்றத்தில் ‘‘விதிகண்மம்’’ என்ற கட்டுரையும் மிகச் சிறப்புடையன.

பொதுவாக ஆசிரியர் எல்லாச் சமயங்களினரிவு முடையவர், சைவம் வைணவம், பௌத்தம், சைனம், இஸ்லாம், கிறீத்துவம், இவற்றை அலசி அலசிப் படித்த அனுபவமுண்டு. நாங்கள் சமயங்களில் மதங்களைப்பற்றி அபிப் பிராயங்கேட்போம். ‘‘கடவுளிருக்கிறாரில்லை என்ற பிரச்சனை வேறு. நான் இராமவிங்க அடிகளைப் போல் ‘‘மதமென்னும் பேய் பிடியாதிருக்க வேண்டும்’’ என்ற எண்ணக் கருத்துடையவை’’ என்பார், (புரட்சிக் கவிஞருள் பாரதிதாசன், கனக சுப்புரத்தினமவர்கள் பாடிய ‘‘மத ஓடத்தி வேறிய மாந்தரே, பலிபீடத்திற் சார்ந்தீரே’’ என்று பாடுமோர் பகுத்தறிவாளருக்க எம்முன் காட்சியளிப்பார். இவர் இலட்சிய விரர்.

இப்பெரியார் யாரோ?

(செல்வி மு. க. தங்கம்மா)

எப்பொழுது நியாயம் நிலை குலைந்து அநியாயம் தலை தூக்குகிறதோ, தர்மம் தலைகவிழ அதர் மொங்குகிறதோ, அறமேக மறம் வருகை தருகிறதோ; அப்பொழுது ஞானிகள் தோன்றி மக்களைக் காப்பாற்றுவதாக அனுபவ வாயிலாக அறிந்த அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். அது போன்றே மூவாத் தமிழ் மொழியின் சாவாத்தன்மை, உயிர்கூட்டுமுணர்வுமிக்க யினிமை, ஆழ்கடலினமைதி யிலே கானுந் தெளிவு ஆழம். இவை மங்கிய காலத்தில், தமிழ் மொழியைக் கற்றாலே மானம் போய்விடும் என்ற நேரத்தில், ஆங்கில நாகரீகத் தின் அரவணைப்பில் மக்கள் போலிக் கௌரவம் செலுத்திய நேரத்தில் ஒரு மகான் தனித் தமிழ் முனிவராய்த் தோன்றினார்.

பால் வடியும் பாலகன் முதற் கொண்டு பட்டங்கள் பல பெற்ற பட்டதாரிகளீருக் காடங்கேட்க வருவார்கள். குழந்தைக்குச் சிரிப்பட்டும் கதைகள் சொல்லி, கல்வியிற் கருத்துனரச் செய்வார். அவர்களோடு தாழும் குழந்தையாகுவார். மற்றையெவர்க்காயினும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பொழுது மாணவர்கள் சிறிது உற்சாகங் குன்றினால் சிரிப்பு வரும் சிறு கதைகள், சிலேடைக் கேள்வி கள், விகடத் துணுக்குகள் சொல்லிச் சோர்வைப் போக்கி ஊக்கமளிப்பார்.

தூக்குத்தனத்தால் துள்ளித் திரியும் பிள்ளைக்கு அறிவுட்டி, அவர்களை நல் வழிப்படுத்துவார். முறிந்த மனமுடையவர்க்கு முன்னே நின்று புத்திமதிகள் புகட்டுவார். இவரிடம் கல்வி கற்க வந்தவர்கள் வெறும் ஏட்டுப் படிப்பை மட்டும் படித்துச் செல்லவில்லை. அதோடு, பொறுமை இரக்கம், வாழ்க்கைப் பண்பு, முதலிய குணங்களையும் கற்றிருக்கிறார்கள். “பிள்ளைகளே! உலகம் விரித்து வைத்த புத்தகம். கண்ணுலேயே பார்த்துப் படிக்கலாம். ஆனால் மற்றவை மூடியிருக்கும் புத்தகங்கள் திறந்தே படிக்கவேண்டும். பின் மூடி வைக்கவேண்டும்” என்று அடிக்கடி அவ்வறிவுரு கூறுவதுண்டு.

இருந்த இடத்திலிருந்தே தமிழகமெங்கும் அறிவொளி வீசும் ஞான சூரியனைக் காணவேண்டுமா? இதோ வாருங்கள். புலவர்களின் ஒலிகள் நிரம்பிய, கானமழை பொழியும் ஊரின் தெற்கே பெரிய விசாலமான காணி. யாழ்ப்பாணக் கற்பக தருக்கள் கனகுஷ்ணாக வளர்ந்து நுங்குங் காயும் நிறைந்திருக்கின்றன. அதன் மத்தியில் ஒரு வீடு. அதன் முகப்பில் தாவிப் படர்ந்த பெரிய மூல்லை

மல்லிகைப் பந்தல். எந்நேரமும் மொட்டும் மருமாய் நிறைந்திருக்கும். மல்லிகை வெண்ணையைத் தோற்கடிக்கக் கீழே வெண்மணற் பரப்பு வீட்டுத் திண்ணையிலே கிழக்கு நோக்கி ஒரு திருவுருவம் அமர்ந்திருக்கிறது. தூய வெண்ணிற்தாடி. அறிவுக் கற்றை களை வீசி மக்களின் அறியாமையிருளைப் போக்குகின்ற அறிவு முகம். அதிலே தவழும் புன்சிரிப்பு. அதனால் எகுகின்ற தமிழ் மூச்சு இத்தனையுங் கொண்ட அத்தவ முனியார்?

மூன்று நான்கு பெண்கள் காணியுள் நுழைகின்றனர். ஞானத் தவக்கொழுந்தைக் கண்டதும் “ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகட்கப்பாற்பட்ட இத்தாலிய நாட்டுத் தத்துவ ஞானியோ?” வெண அவர்கள் வாய் முனு முனுக்கிறது.

பந்தலடியிற் செல்லும் போதே “வாருங்கள் மக்காள் வாருங்கள்” என்ற இனிய தமிழ் மொழு அவர்களை வரவேற்கிறது. ஆமாம் இவர் இத்தாலிய நாட்டுத் தத்துவ ஞானியல்லர். செந்தமிழ் நாட்டுச் செம்முனி “என்ன தலையைத் தடவுகிறீர்கள், வளை தலையிலிட்டது விட்டாதா: தமிழுக்குத் தலைவணங்காத எவரும் தண்டிக்கப்படுவர். பரவாயில்லை யினிமேலாயினும் அப்பழக்கத்தை யேற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.”

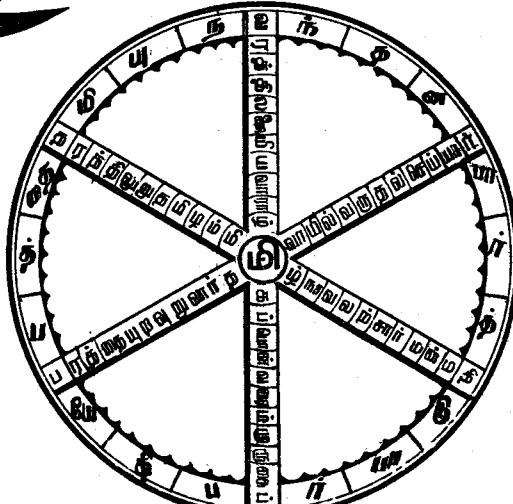
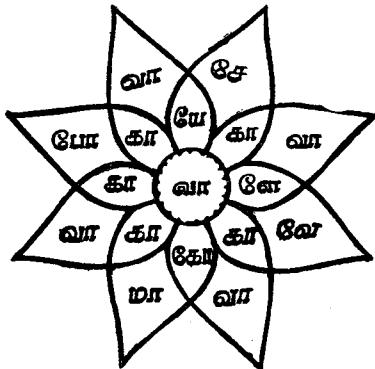
திண்ணையிலமர்ந்தால் நேரம் போவதே தெர்யாது. நாழிகையாகி விட்டதென வென்மேல் கோபிக்காதீர்கள். அத்திண்ணை தமிழ்த் திண்ணை, அப்பாய் தமிழ் நாட்டுப் பாய், அம்முல்லை தமிழகத்து மூல்லை. அங்கு வீசும் தென்றவில் மூல்லையின் நறுமணமும், தமிழின் குழுமையும் கலந்து நிரம்பியிருக்கும். எல்லாம் தமிழ் மயம். அங்கு வீற்றிருப்பவர் தமிழ்த் தந்தை. புரூவும் சிறகடித்துச் சிரிக்கிறது. தமிழ்த் திண்ணையிலமர்ந்து அறிவுரையாடுங்கள். உரையாடவிலே அறிந்துவிட்டார்களா இப்பெரியார் யாரென? அவர்தான—த மிழுக்கடல், தமிழகத் தந்தை—தரணி புகழ் தவழுனி—உயர்திரு “கந்தமுருகேசனூரவர்கள்.”

சந்தன மரத்தைச் சார்ந்த பிற மரங்களும், அதன் நறு மனம் பெறுவது போன்று; இமயம் சேர்ந்த காக்கையென, பசுந்திண்ணையிலமர்ந்து பேராசிரியரின் அறிவுரையிலான் ந்துக்கையில் மனம், நால்வரது வாயும் இன்னிசை யெழுப்பு கின்றது. இதோ கேளுங்கள்.

“நக்கீரா னகத்தியின் சங்கந் தந்த நாவலரும் பாவலரும் மற்று னோரும் செக்கர் வான்நிற ஈசன் கந்தவேஞும் நின்தனக் கொப்பாவா ருளரோ சொல்லாய் மிகக் துயர் தந்திடுமே யிந்த வாழ்வு மிகக் கொடுமை யென்றென்னி யிளமைதலனில் சிக்கிடாமற் றப்பிலிட்ட பெரியோர் நீதான் நானிலத்தில் நல்வாழ்வு கண்டாய் ஜய!” வணக்கம்! வணக்கம்!! வணக்கம்!!!

நான் கண் கவிஞர் பிரான்

வ.சுவராசனி (B.A.Hons)

“இவை போன்ற சித்திரக் கவிகள் இயற்றக் கூடிய கவிஞர்கள் இக்காலத்திலும் வாழ்கின்றார்களா? ” என உங்களுக்குக் கேட்கத்தோன்றுகின்ற தல்லவா? நீங்கள் சந்தேகம் கொள்வது நியாயந் தான். வசன கவிதை என்றும், எளிய நடைப் பாட்டென்றும் சொல்லிக்கொண்டு சிவசம்புப் புவவர் கூறியது போல வாசிக்கவும் தெரியா வம் பர் தலைப்பட்டுக் “காசக்கைஞ்ஞாறு கவி” பாடும் இக்காலத்திலும் ‘இப்படியான வித்துவான் கஞம் உண்டோ?’ என நீங்கள் என்னுவதில் தவ ரெஞ்சுமில்லை. மேலுள்ள பாடல்களையும் இவை போன்ற அற்புதக் கவிகளையும் புனைந்துள்ள கவிஞரைக் காணவேண்டுமா? அப்படியானால் என்னைப் பின்தொடருங்கள்.

கிரேக்க ஞானி சோக்கிறத்தசரின் விசாலமான நெற்றியும் வங்கக் கவி தாகூரின் தீட்சண்ணிய மான கண்கஞம், ஆங்கில இலக்கிய மேதை பெர் னட்ஷோவின் வெள்ளிய தாடியுங் கொண்ட பொலிவு பூத்த முகம் படைத்த உருவமொன்று சிறிய திண்ணையில் காட்சி தருகிறது. இன்னும் யார் என்று தெரியவில்லையா? ஒரோ! நீங்கள் முன்பு காணவில்லைப் போலும்—கண்டோர் அவ்வருவினை உள்ளக் கிழியில் எழுதி வைத்திருப்பாரே—எழுதவேண்டாம். அவ்வருதானே வந்து அழுந்தி நிற்குமே—இவ்வுருவம் தாங்கிய பெருமகன்தான் கவிஞர் பிரான் சந்தமுருகேசனூர். ஆம், பன்னசாலை போன்று அமைந்தவீட்டு முன்

பக்கமுள்ள திண்ணையில் கிழக்கு நோக்கிய வண்ணமாய் அளக்கலாகா அளவும் பொருளுமான கிரணங்களெறிப்ப, ஞான பானுவாய்க் காட்சி தருவபவர்தான் கந்தமுருகேசனூர். பள்ளிப் பிள்ளைகளும், பண்டிதர்களும், அறிவு வேட்கையுடையாரும் சூழ்ந்திருப்ப வீற்றிருப்பவர்தான் நம் கவிஞர் பிரான். தேன் வதையில் வண்டுகள் மொய்த்திருப்பது ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லையே! அப்படியே நம் கவிஞர் பிரானிடம் மாணவர்.

உயர்திரு கதிரைவேற்பிள்ளை பிறந்த இடமல்லவா புலோலி. அவர் மிதித்த இடமெல்லாம் மூச்சப்பட்ட இடமெல்லாம் தமிழ் மணக்குமே! அப்படியாயின் அவர் பிறந்த இடத்தில் புலமை மணப்பது ஒன்றும் வியப்பல்லவே? ஒரே சட்டியில் வார்த்த தோசைகளை ஒப்ப, ஒரே மாதிரி யான பாட்டுக்களைப் பாடிக்குவிப்பவர் போலாது, பிசைந்த மாவையே பிசைவது போன்று ஒன்றையே திரும்பத் திரும்பப் பாடி மகிழும் (ஆனால் படிப்போர்க்குச் சலிப்பைக் கொடுக்கும்) கவிஞர் என்று பட்டுக்குஞ்சங் கட்டிய சிலர் போலாது பொருளற்ற பாடல்களாம் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யும் உலைக்கூட மொத்த புலவர்கள் போலாது, எவ்விதப் பொருளையும் எவ்வகைச் செய்யுளினும் அமைத்துப் பாடுவதில் பிற்காலப் புலவர்களுள் மகா வித்துவான் மினாட்சி சந்தரம் பிள்ளையை ஒப்பர் நம் கவிஞர் பிரான் என்று கூறுவது ஒரு சிறிதும் உயர்வு நவிற்கியாகாது.

“நினைத்தவற்றை நினைத் த போதெல்லாம் நினைத்த வழியே தமிழ்ச் சொற்கள் ஏவல் கேட்ப, வருத்த மின்றி விளையாட்டாகக் கவி பாடும் திறமை எல்லாருக்கும் வாய்ப்பதன்று. அத்தகைய திறமையுடைய கவிஞரை மற்றப் புலவர்களோடு ஒருங்கெண்ணுதல் தகாது. அவர்கள் பிற வியிலேயே கவித்துவ சக்தியுடன் பிறந்தவர்கள். அவ்வகைக் கவிஞர் வரிசையில் சேர்ந்தவரே நம் மகாகவி.” இவ்வாறு மீண்டும் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கவிதா சக்திபற்றி சுவாமிநாதையரவர்கள் கூறியவை. நம் கவிஞர் பிரான் விடயத்திலும் எழுத்துக்கு எழுத்து உண்மையென்பதை, அவர்பாடல் இயற்றும்போது பக்கத்திலிருந்து கேட்கும் பேறு பெற்றேர் அறிவர். சிறியேனும் அறிவேன். உதாரணமாக ஒன்றிரண்டு தருகின்றேன்.

ஒருநாள் மாலைப்போது, மாணவர்கள் பாடம் முடிந்து வீடு செல்லும் நேரம். கவிஞர் பிரானேடு கலந்துரையாடுவதைச் சிறந்த பொழுது போக்காகக் கொள்ளும் சில இனைப்பாரிய உத்தியோகத் தர் அங்கிருந்தனர். நிலத்தில் பரந்து கிடந்த வெண்மணல் போல் மல்லிகைக் கொடி பூக்களைச் சொரிந்திருந்தது. இவ்வழகிய காட்சியைக் கண்ட ஒருவர் இதனைப் பாட்டில் அமைத்துத் தரும்படி வேண்டினார். ஆசிரியரின் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குழிப்பு முகிழ்த்தது. பாட்டுப் பிறந்தது. இதோ:

வெள்ளியுருக் கிப்பரப்பி மேன்முத்து
நாண்மீனுங்
கொள்ளக் குயிற்றியதோர் கோலங்
காண் — தெள்ளுதமிழ்க்
கந்த முருகேசன் கன்னித் தமிழ்த்
தொண்டன்
சொந்தமதா முன்றிலெனச் சொல்.

சனிக்கிழமை காலை. ஆசிரியர் முழுவுதற்கு எல்லா ஏற்பாடுமாயிற்று. ஸ்நானத்தை தொடங்கியவர் இடையில் சவர்க்காரத்தைத் தேடினார்; காணப்படவில்லை. பக்கத்தில் நின்ற ஒருவர்—(அவர் மைத்துனர்) “இதோ நான் கொண்டு வருகின்றேன்” என்று கூறிக் கடையை நோக்கி இராம பாணமாய்ச் சென்றார். போனவர் வந்தபாடில்லை நாழிகை பல வாயிற்று. பொறுத்துப் பார்த்த ஆசிரியர் ஒரு கவியையே தூதாகத் தொடுத்து விட்டார். அது:

கணபதிப் பிள்ளை சோப்புக்
கையுடன் வருவே வென்றுய்
மனமது கூடி ஞோயா மாதரைக்
கண்டாய் கொல்லோ

குணமதுக் கொண்டாய் கொல்லோ
குளிர்முக மின்னுங் காணேன்
பினமதாய்ப் போகவேண்டாம் பேசாம்
லோடி வாராய்

கவி, புலவர் பேச்சிலுந் தோன்றும் ஏசிலுந் தோன்றும் என்பதற் கொப்பச் சவர்க்காரம் வரத் தாமதமாகியதற்கும் ஒரு செய்யுள். சவர்க்காரம் வாங்கச் சென்றவர் காலதாமதஞ் செய்த தற்காக அவருக்கு மைது மனமார்ந்த நன்றி. இவை போன்ற சுவை நிறைந்த தனிச் செய்யுட்களும் அவை யெழுந்த சுந்தரப்பங்களும் எத்தனையோ.

ஆமாம். சவர்க்காரம் என்றவுடன் இன்னைரு விடயம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஆசிரியர் பாடியுள்ள “நாவலன் கோவை”யில் வரும் தலைவன் தலைவிக்குக் கையுறையாகச் சவர்க்காரத்தைக் கொண்டு செல்லும் புதுமையைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன். இது போன்ற பல புதுமைகள் நிறைந்த “நாவலன் கோவை”யினைப் படித்து மகிழும் நன்னாள் நமக்கு வெகு தூரத்திலில்லை. ஆயினும் அந்நாஸ் பற்றிய உங்கள் ஆவலை ஒரளவு அறிய முடிகிறதாகையால் ஓரிரு பாடல்களைத் தருகிறேன்.

இடையுறு கிளத்தல் என்னும் கிளவிக்கமைந்த பாடவிது:

நாவல ஞம்பே ரதுயோக ரூடி
நலமுடையோன்
பாவலர் மெச்ச மறுமுக னற்பதிப்
பாலுறைவீர்
தாவலர் காந்தள் குறிஞ்சி துறந்து
துணுக்குறுத்து
மேவலர் வென்ற கடலீ யடைதலென்
நேவியப்பே.

“நாவலனென்ற பெயரைக் காரண விடுகுறியாகவுடையவரும், பாவலரால் மெச்சப்படுகின்ற வருமாகிய ஆறு முகஞ்சின் நல்லையிலிருப்பீர்! தேனைத் தூவுகின்ற காந்தள் மலர் தனக்குரிய குறிஞ்சியை விட்டு நடுக்குக் கத்தை செய்கின்ற ஏவையும் அலரையும் வென்ற கடலீ அடைதல் என்ன வியப்பு” என்பது பொருள்.

[காந்தள்—கை, கடல்—கன்,
குறிஞ்சி—மூலை]

கைகள் மார்பினை விட்டு நீங்கிக் கண்களைப் புதைத்துதென்னே என்ற தலைவனின் வினாவில் அவ்வத் தினைக்குரிய கருப்பொருட்களினுலே தலைவியின் உறுப்புகளைக் குறித்த திறன் சுவை

தொறும் நயமுறுத்துவதாயுள்ளது. காந்தட்டு குறிஞ்சி நிலத்தை விட்டு நெய்தல் நிலத்தை யடைந்தது வியப்பென வேறுமோர் தொனிப் பொருள் காண்க.

இன்னுமோர் பாடலைப் பார்ப்போம்:
 ஆணையிருக்க வரியு மிருக்க வடவிதிரி
 வானை விடஞ்சே ரரவ மறைந்தே
 யிருக்கமலை
 மானை யசத்தைப் புணர்தே மதநா
 வலனலையீர
 மீனை யெடுத்தது சாறுவைத் தேயேனை
 மீட்கவென்றே.

ஆணை வெளியே இருக்கவும், சிங்கம் வெளியே இருக்கவும் அடவியிற் றிரிவதும் வாலையும் வருத்து கின்ற விடத்தை யுடையதுமான பாம்பு மறைந் திருக்கவும், மலை மானையும் ஆட்டினையும் பொருந் திய தெய்வமாகிய சிவனூர் மதங் கொண்ட நாவ வனுடைய நல்லையிலுள்ளீர். “மீனையெடுத்தது சாறு வைத்து எனைக் காம மயக்கத்தினின்று மீட்கவா?” எனத் தலைவன் விழுப் பொருளில் அமைந்துள்ளது பாடல்.

[ஆணை—முலை, அரி—இடை,
 அரவம்—அல்குல், மீன்—கண்,
 சாறு—விழா, காமவிழா]

“நீர் புலாலுண்ணு நாவலன் நல்லையிலுள் ஸீர். அங்கனமாகவும் மீனை எடுக்கலாமா? அவ் வாறெடுத்தது என் மீதுள்ள அருளாலென அறிந் தேன்” என்னும் குறிப்புப் பொருள் அமைந்தின் பஞ்ச செய்வதை யறிக. “ஆணை, அரி, பாம்பு என் பன சாறு வைக்க உதவா. அதனால் மீனையெடுத் தீர் போலும்” எனப் பொருள் பயந்து நிற்றலையும் ஓர்க.

இவை நாவலன் கோவையாம் கவிதைப் பாற் கடலில் தெறித்து வீழ்ந்த இருதுளிகள். முழு நூலுஞ் சுவைக்கும் பேற்றினைக் “கந்தமுருகேச ஞார் முத்தமிழ் விழா”க் கொண்டாடும் நினைவு முகிழ்த்த பெரியோர் தமிழுலகிற்கு அளிப்பாராக.

குறிப்பு: மேலுள்ள சித்திர கவிகளின் விளக்கம் விரி வஞ்சியும், ஆர் வழை யார் தாமே பொருள் காண முனையவேண்டும் என்பது பற்றியும் தரப்பட்டிலது.

நான் கண்ட முருகேசனார்

ஆ. பொன்னையா

வடபகுதிக்குள் திலகம் போன்று விளங்கு கின்ற வடமறவர் ஆட்சிப் பகுதி. ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றேர் பலர் வாழும் புலோயியர். வளமிகு தமிழ் மொழி தங்குமோர் இல்லம். தவக்குடில் மனை. வரிசை வரிசையாக இருந்த மாணவச் சிருர்கள் மனனம் செய்யும் காட்சி. அவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு சந்தனப் பிழம்பு நிறத்திலே ஒரு பெரியவர் உட்கார்ந்திருக் கின்றார்.

நெடு நாளைய ஆசை. தமிழ் மொழி வளர்க்கும் ‘தமிழ்த் தாத்தா’வைக் காணவேண்டும் என்று. நான் வீட்டிலிருந்து ஒரு பெரியவரைக் காணப் போகின்றேன், எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? எப்படியெல்லாம் அவரிடம் பேச வேண்டும்? என்றெல்லாம் கற்பணிசெய்து கொண்டேன். அவர் என்னிடம் எப்படிப் பழகுவார் என்றெல்லாம் என்னிக்கொண்டே எனது மிதி வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்தேன். கற்பணிச் சிறகடித்து பறந்து சென்றேன். என் எண்ணமெல்லாம் முருகேசனுரையே சுற்றி வட்டமிட்டு கொண்டிருந்தன. “எப்படியெல்லாம் இருப்பார்? எப்படியெல்லாம் காட்சி தருவார்?” என்று என்னிக் கொண்டே அவர் உறையும் புனிதமைனியில் நுழைந்தேன். என் மனம் உருகிக் குறுகி மயங்கி செயலிழந்து நின்றது. பேசுவதற்கு நாவெழ வில்லை. கரங்கள் இரண்டும் குவிந்தெழுந்து கூப்பின. “வணக்கம்” என்று வாய் முன்னுஞ்சத்து. சத்தம் வெளிவர மறுத்துவிட்டது. கண்ணை நினைந்து திரெளபதி “கோவிந்தா கோவிந்தா” என்று கூறிக் குளிர்ந்தவள் போல் என் மனமும் “கந்த முருகேசன்” என்று வினாடிக்கு வினாடி கூறிக் குளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“தம்பி! இப்படி உட்காருங்கள்” என்று தின்னையில் ஒரு பகுதியைக் காட்டினார். எனக்கோ

எண்ணிய எண்ணங்களைல்லாம் எங்கோ பறந்து போய்விட்டன. இருக்கவும் அச்சமாக இருந்தது. நான் அவர் காட்டிய இடத்திற்குச் சிறிது தாரம் கீழேயிருந்த-சிறு படிபோன்றிருந்த தின்னையில் அமர்ந்தேன். அவரும் நானும் சிறிது அளவளவினாலே. என் ஊர் பெயர் முதலிய விபரங்களைக் கேட்டறிந்தார். நான் வந்த நோக்கத்தையும் சொன்னேன். அவர் அதற்கு மறுப்பு வர்ரத்தை கூருமல் ஒப்புக்கொண்டார். “தம்பி! நீர் முன்பு யாரிடம் பாடம் கேட்டார்” என்று “கேட்டார். நான் முன்னமே சொல்ல வேண்டுமென்றெண்ணி யது. என் நினைவிற்கு வந்தது. “நான் தங்க ஞடைய மாணவர் பண்டிதர். க. வீரகத்தியிடம் பாடம் கேட்டேன். தொடர்ந்தும் கேட்டு வருகின் றேன்” என்று கூறி என் சந்தோஷத்தைத் தெரியப் படுத்தினேன். அவர் அதற்கு மிக்க மகிழ்வு கொண்டார்.

“நீங்கள் இன்று போய் நாளை வாருங்கள் தொடர்ந்து ‘பாலபண்டிதம்’ படிப்போம்” என்றார். நானும் அதற்குடன்பட்டுச் சென்றேன்.

காலங்கள் கடந்தன. பாடம் கேட்டேன். பகுத்தறிவையும் சிந்தனைத் தேஜையும் குழைத்துத் தந்தார். ‘கற்பணிக் கடல்’ மூலம் கவிதை மழை பொழிந்து தந்தார். காவியம் பாடவும் செய்துவிட்டார். அன்பன், கந்த முருகேசன் அறிவுக் கடலானார். அவர் ஆழத்தை என்னாலும் என் போன்று ராலும் அளக்க முடியாது முயல்தலும் கை கூடாது. அவர் தம் பெருமை செப்பும் தரமன்று. ‘தமிழ்த் தாய்’ விரும்பிக் களிந்தம் புரியும் நாவினைக் கொண்டுள்ளார் என்றால் மிகையா காது. வாழ்க அவர் புகழ்! வளர்க் அவர் ஆயுள்!! வாழ்க தமிழ்மொழியன்னை!!!

வணக்கம்!

கவியம்

திரு. ஆ. கந்தையா எம். ஏ.

சிறந்த கவிதைகள் கற்போரின் கருத்திற்கு நல் விருந்தாகும். கவி நயத்தைப் பெற்றுச் சுவைக்க வேண்டுமானால் கவிதைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு கற்க வேண்டும். கவிதையைப் புனைந்த கவிஞருக மாறி நின்று அவன் கண் கொண்டு கவிதைகளைக் காண்போமானால் அங்கே சொல் நயத்தைக் காணலாம்; ஒசை நயத்தை அனுபவிக்கலாம்; சுற்பின் வளத்தையும், பொருள் நயத்தையும் கண்டு களிக்கலாம்; விழுமிய உணர்ச்சி, இயற்கை நிகழ்ச்சி என்பனவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டு தெவிட்டாத கவியின்பத்தைப் பெற்று மகிழலாம். இவ்வகைக் கவிநயத்தினை கவிதைகளிலே காண்பாம். கவிதையில் வரும் சொற்கள் தமக்குரிய நேரடியான பொருளை மட்டுமல்லாமல் வேறுசில பொருள்களையும் கொண்டுள்ளன. கவிஞருள் தன் கவிதையில் இரண்டு பொருள்களைக் கூறுகின்றன. ஒன்றைச் சொற்களின் ஒசையாலும், மற்றொன்றைச் சொற்களின் நேரடியான பொருளாலும் அறிவிக்கின்றன. இதனைக் கம்பன் கவிதை யொன்றிலே காண்பாம்.

கும்பகருணன் உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இராவணன் ஏவலால் அங்கு வந்த நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள், உறங்குகின்ற கும்பகருணனைத் துயில் எழுப்புகின்றனர். இரும்பு உலக்கைகளால் இடித்து இடித்து அவன் தூக்கத்தைக் கலைக்கின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் இடிக்கும் ஒலியை-மாறிமாறி இடிக்கும் ஒலியைக்-கவிஞருள் நமக்குப் பாடலில் ஒசை மூலம் காட்டுகின்றன:

“உறங்கு கின்ற கும்பகன்ன உங்கள் மாய வாழ்வெலாமீ
இறங்கு கின்ற தின்றுகாண் எழுந்திராய்
எழுந்திராய்
- ந போல விற்பிடித்த காலதூதர்
கையிலே
உறங்குவாய் உறங்குவாய் இனிக் கிடந்து
உறங்குவாய்”

பாடலை மனத்துள் படித்துப் பார்த்தால் சொற்களின் பொருள் தெரிகின்றது. செய்யுளை உரக-

கப் படித்தால் ஒரு புதிய தன்மை வெளிப்படுவதை உணர்கின்றோம். எப்படி? செய்யுளை முதல் இரண்டு அடிகளைக் கும்பகருணனின் ஒரு புறத்தில் நிற்பவர் சொல்லி அவன்மேல் உலக்கைகளால் இடிக்கப் பின்னிரண்டு அடிகளை மறுபுறத்தில் நீற்பவர் சொல்ல இடிக்கும் ஒசைகாதில் விழுகின்றதல்லவா? இதனைக் கவிஞருள் எப்படிக் கூறினான்: சொற்களாலா? இல்லை. பயன் படுத்திய ஒசையால் புலப்படுத்தி விட்டான். நமக்கு அடிகளில் நாற்பது வல்லின எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்திக் கூறிவிட்டான். இவ்வாறு சொல்நயமும், ஒசைநயமும் கவிதை களில் காணப்படுவதை நாம் காணகின்றோம்!

கவிஞருள் தன் மனத்துள் தோன்றிய உணர்ச்சியை அப்படியே எமக்குக் கவிதையாகத் தருகின்றன, அவ்வாறு அவன் தன் உணர்ச்சியை வெளியிடுவதைக் கவிதையின் ஒசையும், ஒலிக் குறிப்பும் இனிது புலப்படுத்தும். சொற்கள் செய்ய இயலாத சிலவற்றை ஒசை செய்வதைக் காணலாம்.

கவிங்கப்போர் முதற் குலோத்துங்கன் படைத் தலைவனுகியை கருணைகரன் தலைமையில் சோழர் படையும், அனந்தபத்மன் தலைமையில் கவிங்கச் சேணையும் போர்புரிகின்றன. இறுதிறத்து வீரர்களும் குதிரைப்படை, யானைப்படைகளை ஏவிப் போர்புரியத் தொடங்குகின்றனர். இதனைக் கவிஞருள் கவிதையிலே ஒசைநயத்தால் புலப்பட வைக்கின்றன. ‘எடு மெடு மெடும்’ என்றும், ‘விடும் விடும் விடும்’ என்றும் வீரர்கள் எழுப்புகின்ற ஒசையைக் கவிதையிலே காட்டுகின்றன கவிஞருள்!

‘‘எடுமெடு மெடுமென வெடுத்ததோர்
இக்கலோனி கட்கலோவி யிக்ககவே
விடுவிடு விடுபாரி கரிக்குழாம்
விடும்விடு மெனுமொளி மிகைக்கவே’’

செய்யுளைப் படிக்கின்ற பொழுதே சேனுவீரர் போர்க்களத்திலே போரிடுவதுபோன்ற உணர்ச்சியினை நாம் பெறுகின்றோமல்லவா? ஒசையின்

உதல்யால் கவிஞர் கரிக்குழாத்தை நம் கண் முன்னே காட்டுகின்றேன், குதிரைப் படையை அக்கண்முன் நிறுத்துகின்றேன், இகல் ஓளியைக் கடல் ஓளிபோலக் கேட்க வைக்கின்றேன். இவ் வாறு சயங்கொண்டாரின் கவிதை ஒசைநயத் தால் சிறப்புற்றுக் கற்போரின் உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்ப வல்லதாக அமைந்து விளங்குகின்றது.

சில கவிதைகள் சொல்லமைவால் சிறப்புப் பெற்றுத் திகழும். ஒரு சில சொற்களை வைத் துக்கொண்டு பல உண்மைகளைக் கவிஞர் புலப் படுத்தும் திறமை உடையன். சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கின்ற ஆற்றல் அவனுக்கு இயல் பாக அமைந்ததொன்று. கும்பகருணன் தன் அண்ணான இராவணனுக்குப் புத்தி கூறுகின்றேன், இராம இலக்குவரின் உயர்வையும், இரா வணன் ஆதியோரின் தாழ்வையும் எடுத்துரைக் கின்றுன்: மனம், வாக்கு, காயம் என்பவற்றுல் இராம இலக்குவர் புனிதமானவர் என்றும், வஞ்சம், பாவம், பொய் என்பனவற்றில் வல்ல தாம் அவர்களுடன் ஒப்பாகார் என்றும் கவிதையிலே கவின் பெற அமைத்துக் காட்டுகின்றேன்.

தஞ்சமும், தருமமும், தகவு மேயவர்
நெஞ்சமும், கருமமும் உரையுமே நெடு
வஞ்சமும் பாவமும் பொய்யும் வல்லநாம்
உஞ்சக்மோ வதற்கொரு குறையுண்டாகுமோ?
என்பது கம்பன் சொற் சித்திரம்.

இராமர் முதலியோருக்கு நெஞ்சம், தஞ்சம், கருமம், தருமம், உரை, தகவு. இராவன ஞதியோருக்கு நெஞ்சம், வஞ்சம், கருமம், பாவம், உரை, பொய் என்று இரண்டாமடியிலுள்ள மூன்று சொற்களையும் மூன்றாமடியில் எதிரான மூன்று சொற்களையும் அமைத்துக் கவிதையை வடித்த கம்பனின் கவித்திறன் போற்றுதற்குரிதாகும்.

கவிஞர்கள் உணர்ச்சி நிறைந் த வர் க ள். எனவே உணர்ச்சிக்கு உடந்தையாகிடுக்கந்திலைக் குச் சென்று தம்மை மறந்து அலறியோ, குழநியோ, கவிதைகளைப் புனைந்து விடுகின்றனர். அத்தகைய கவிதைகளில் ஈடுபாடு கொள்ளும் பொழுது நாழும் கவிஞரைப்போல் வாய்விட்டிருமிறி விடுவோம் என்பது தின்னைம்.

தந்தையின் கட்டளையைத் தலை மேற் கொண்ட தனியன் நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்குச் செல்கின்றேன். சீதையும் இலக்குவனும் தன்

பின்னே வர, இராமன் முன்னே செல்கின்றேன். இராமனின் அழகிய வடிவைக் கற்பனைக் கண்களால் கண்டு வியப்படைகின்றேன் கவிஞர். இராமனின் அழியாத அழகில் ஈடுபாடு கொண்டு உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோட அழியா அழகிற்கு உவமைகளை ஒன்றின்பின் ஒன்றுக அடுக்கிக் கவிதையைப் புனைகின்றேன்.

“மையோ மரகதமோ மறிகடவோ கழை
முகிலோ
ஐயோ! இவன் வடிவு என்பதோர் அழியா
அழகுடையார்”

இராமனின் அழகிற்கு மையையும். மரகதத்தை யும், மறிகடலையும், மழைமுகிலையும் உவமையாக எடுத்துரைக்கின்றேன் கம்பன். ஆனால் அவன் கவிதையுள்ளம் அவ்வுவகைகளை ஏற்க மறுத்து விடுகின்றது. மையென்றால் அது அவன் வண்ணத்திற்கு ஒப்பாகவில்லை; மரகதம் என்றால் அது அவன் திறத்திற்கு உவமையாக வில்லை; மறிகடல் அவன் வடிவுக்கு ஈடாகவில்லை; ஏன்? மழை முகில் தானும் இராமனின் அழகை உள்ளவாறு புலப்படுத்தவில்லையே? கம்பன் கவிதையுள்ளம் குழுறியது. உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடத் தனினையே மறந்து உச்ச நிலைக்குச் சென்று ஐயோ! என்று அலறிக் கவிதையைக் கம்பன் புனைந்து விடுகின்றேன்.

“மையோ மரகதமோ மறிகடபோ
மழைமுகிலோ
ஐயோ! இவன் வடிவு.....”

என்பது கம்பன் சொல்லோவியம். இங்கே கவிஞரின் உச்சநிலையை (Climax)க் காண்கிறோமல் வா?

கவிஞர் தான் படைக்கும் பாத்திரங்களாக மாறி நின்று கதைப்பதையும் கண்ணீர் வடிப்பதையும் காணலாம். அவ்வாறு கவிஞர் கவிதையில் நின்று தீட்டுகின்ற கவிதைகளில் விழுமிய உணர்ச்சி கவிதையின் உயிராக இருப்பதை அக்கவிதையில் ஈடுபடுவோர் இன்று உணர்வர். இவ்வகைக் கவிதையைத்தைக் கம்பன் கவிதையொன்றில் காண்பாம்.

இராவணனுக்கு உறுதிமொழிகள் வழங்கிய கும்பகருணன் இறுதியில் அண்ணைப் பிரிந்து போருக்குப் புறப்படுகின்றேன். “அண்ணே! இன்று வரை யான் ஏதாவது குற்றங்கள் செய்திருந்தால் அவற்றை யெல்லாம் பொறுத்துக்கொள். நின் முகத்தில் யான் விழித்தல் இன்றேரு முடிந்தது’ என்று கூறி விடைபெறுகின்றேன். அவன்

பிரிவு மலைபெயர்ந்தாலும் நிலைபெயராத இராவணனைக் கலங்க வைக்கிறது. தன் தம்பியின் பிரிவை என்னி என்னி ஏங்கி அழுகின்றான் இராவணன், ஆம். இராவணனுடைய இருபது கணகளிலிருந்தும் கண்ணீர் இரத்தத்தோடு கலந்து பெருகுகின்றது. கும்பகருணன் பிரிந்து சென்ற சோகக் காட்சியையும், கணகளில் இரத்தக் கண்ணீர் பெருக இராவணன் நின்ற உருக்கமான நிலையையும் கம்பன் கற்பனையிலே கண்டான்; கலங்கினான்; கண்ணீர் வடித்தான் சோகக் காட்சியைச் சொற்களால் புனைகின்றன.

‘அவ்வழி இராவணன் அனைத்து நாட்டமும் செவ்வழி நீரொடுங் குருதி தேக்கினான் எவ்வழி யோர்களும் இரங்கி ஏகினார் இவ்வழி யவனும் போய் வாயிலெய்தினான்’

என்பது கம்பன் தீட்டிய சோகச் சித்திரம். கவிதையில் ஈடுபாடு கொள்ளும்போது கம்பன் இராவணனைக் கண்ணீர் பெருகும் கணகளோடு நம் கண்முன்னே காண்கின்றோம். அவன் கலங்கிய நிலையைக் கண்டு நிற்போர், இரங்கி ஏங்கி நிற்பதையும் பார்க்கின்றோமல்லவா? ஆம். கம்பனுடைய சோகச் சித்திரத்தில் ஈடுபடும் போது நமது கணகளும் கலங்குகின்றன; உள்ளமும் இரங்கி ஏங்குகின்றது!

கற்பனை உலகிலே நின்று காப்பியத்தைச் செய்த கம்பன் கும்பகருணன் தனது அண்ணை விழுந்து வணங்குவதைக் கண்டான். உயரமும் உறுதியும் உள்ள கும்பகருணனின் உடற்தோற்றம், கவிஞருக்கு முகிலை முட்டும் மலையினை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. எனவே, அவன் விழுந்து வணங்கிய முறையைக் ‘‘கும்பகருணன் ஓர் மலை கிடைந்ததுபோல விழுந்து வணங்கினான்’’ என்று சொற்களால் கவிதையிலே தீட்டிக் காட்டுகின்றன. விழுந்து வணங்கிய தம்பியை இராவணன் மார்போடு அனைத்தான்; ஆரத் தழுவி அன்பு காட்டினான். அக் காட்சியைக் கம்பன் கற்பனைக் கணகளால் கண்டு வியப்பட்டதிருந்து. நடந்து வந்த மலை ஒன்றை நின்ற மலை ஒன்று தோழாரத் தழுவிற்று என்று எடுத்து உரைக்கின்றன. அண்ணனும் தம்பியும் தழுவி யகாட்சி இரண்டு மலைகள் ஒன்றை ஒன்று கட்டித் தழுவுவதுபோலக் கம்பன் கற்பனைக் கணகளுக்கு தோன்றிற்று. கற்பனைக் கணகளால் கண்ட அக் காட்சியை:

‘‘நின்ற குன்று ஒன்று நீள்நெடுங் காலொடுஞ் சென்ற குன்றைத் தழுஇ யன்ன செய்கையான்’’

என்று கவிதையிலே புனைந்தான் கம்பன். இங்கே கம்பனின் விழுமிய கற்பனையைக் காண்கின்றோம். ஆழ்ந்த அவனின் உணர்ச்சிப் பெருக்கையும் உணர்கின்றோம். அண்ணன் தம்பி இருவரையும் முகிலை முட்டும் மலையினைக்கு ஓட்டப்பிட்டு, அன்புக் கண்ணீர் பெருகிக் கவிதையைக் கம்பன் தீட்டுகின்ற திறன் கற்போரின் கருத்துக்கு நல் விருந்தாக அமைந்துள்ளது.

இயற்கை நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாகக் கவிஞர்கள் தம் உள்ளக் கிடக்கையைக் கவிதை வடிவிலே வெளியிடுகின்றார்கள். தம் உள்ளக் கவலையையும், களிப்பையும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளின் மேல் ஏற்றிக் கூறி ஆறுதலும், அமைதியும் அடைகின்றனர்.

தந்தையின் கட்டளையைத் தலைமற்ற கொண்ட இராமன் நாட்டை விட்டுக் காட்டிற்குச் செல்கின்றன. இராமனின்பின்னே அயோத்தி மாநகரமே செல்கின்றது. ஆம், அயோத்தி மக்கள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் காட்சி கொடுக்கின்றனர். இராமனின் செலவு காப்பியத்தைச் செய்த கம்பனையே கலங்க வைத்தது. இராமன் அயோத்தியிலிருந்து சென்றதைக் கற்பனையிலே கண்டபோது கம்பன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதிருப்பான் என்பது தின்னனம். இராமனின் செலவைப் பொறுக்க முடியாத உள்ள நிலையில் கம்பன் கதிரவனைக் கண்டான். அப்போது கதிரவன் குடிதிசையில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். எனவே இயற்கையாக அஸ்தமிக்கும் கதிரவன் செயலிலே கம்பன் தன் கவலையை ஏற்றிக் கூறிக் கவிதையைப் புனைகின்றன.

‘‘மீன் பொலிதர வெயில ஒதுங்க மேதியொடு ஆள் புகக் கதிரவன் அத்தம் புக்கனன் கான் புகக் காண்கிலேன் என்று கல்விடைத் தான் புகமுடுகினன்) என்னும் தன்மையான்’’

‘இராமனுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத வனுய்க் கதிரவன் கல்விடைப் புகுந்தான்’ என்று கூறிய கம்பன் தன் கவலையையும் அந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியின் வாயிலாகத் துடைத்தான் என்பது தன்னம்.

இதுவரை சொல் நயத்தையும் ஒசை நயத்தையும் கம்பன் கவிதை ஒன்றிலே கண்டோம். மேலும், ஒசையும் ஒலிக்குறிப்பும் கொண்டு கவுன்னன் தன் உள்ளத்துணர்ச்சியைக் கவிதையிலே தீட்டும் முறையினையும் பார்த்தோம். இன்னும், சொற்களைக் கொண்டு கவிதையைக் கவினாமிக அமைக்கும் கவிஞரின் கவித் திறனையும், உச்சநிலைக்குச் சென்று கவிதையைப் புனையும் சிறப்பினையும் நோக்கினாம். மேலும், விழுமிய உணர்ச்சியும், கற்பனையும் கவிதைகளை உயிரும் உணர்வும் உள்ளனவாக வாழ வைக்கும் என்பதையையும் கண்டோம். இறுதியாக இயற்கை நிகழ்ச்சிகளின் மேல் ஏற்றிக் கூறிக் கவிஞர்கள் தன் கவலையையும் களிப்பையும் காட்டும் திறனையும் பார்த்தோம்.

இதைத்தமிழின் உயாவு

சி. அ. ராமச்சந்திரன்

உலகத்தின் முதன் மொழி தமிழ் என்பர். அதனை ஆதிமொழி என்காம். மற்ற மொழிகள் எதுவும் வளர்ச்சியடையாத நிலையிலிருந்த காலத் திலும், தமிழ் மொழி ஒப்பற்ற உயர்நிலை பெற்று திகழ்ந்தது.

தமிழ் மொழியை தெய்வ மொழியென்றும் கூறுவர். சங்க காலம் தொடங்கி “கண்ணுதற் கடவுரும் கழகமோடமர்ந்து பண்ணுற ஆய்ந்த மையால்” மட்டும் தமிழை தெய்வீக மொழி என்று நாம் பாராட்டவில்லை. அதற்கு மற்றும் பல காரணங்களும் உண்டு.

நமது பழம் பெரும் முதாட்டியாகிய ஒளவையார் ஒரு தமிழ் மேதை. இற்றையத் தமிழை வளர்த்த தாய் ஒளவையாரே எனினும் அது பொருந்தும். அவ்வம்மையாருக்கு வேழ முகத் தோன் மீது தனி பக்தி உண்டு. தமிழ் பொக்கிழமாகிய ஒளவையார் கணபதியை நோக்கி “நான் உமக்கு பால், தெளிதேன், பாகு, பருப்பு ஆகிய நான்கு இனிய பொருள்களைக் கலந்து தருகிறேன். அதற்கு பிரதியாக தாம் எனக்கு மூன்று தந்தால் போதும். அதாவது பண்டைமாற்றுக முத்தமிழும் தரவேண்டும் என்று வேண்டி நின்றார்.

அருணகிரிநாதரும் “முத்தமிழடைவினை முற்படுகிறதனில் முற்பட வெழுதிய முதல்வோனே”, என்று கரிமுகனைப் பாடி பரவியிருக்கின்றார். முத்தமிழை ஏழுதுவதற்கு விநாயகப் பெருமான் தமது கொம்பில் ஒன்றை ஏழுத்தாணியாக கொண்டருளி அர் என்பதிலிருந்தே மூலப் பொருளாகிய கணபதிக்கும் தமிழில் அதிக ஈடுபாடு உண்டென்பதுவும் தெளிவாகிறது.

சிவபெருமானின் திருவுளப்படி அகஸ்தியர் பொதிகை மலையில் வந்தமர்ந்தபோது அவர் முருகக்கடவுளின் அருளினால் பூரண தமிழ் ஞானம் பெற்றுரென்பது அத் தமிழ் முனிவரைப் பற்றி அறிந்தவர்க்கு தெரியாததன்று.

இவ்வித காரணங்களால் நமது பண்டைத் தீந்தமிழின் தோற்றுத்திற்கு பரமேஸ்வரன் மட்டுமேயன்று விக்னேஸ்வரனும் கந்தவேஞும் இனைந்து ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவு.

தமிழ் மொழிக்கு அரிய தெய்வீக சக்தி உண்டென்பதற்கு நமது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பல சான்றுகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. தமிழை நன்கு கற்று மேதைகளாகித் திகழ்ந்தவர்களின் மூலமும் தமிழின் சக்தியை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பொன்னி என்னும் தாசி தான் தேடிய செல்வத்தையெல்லாம் கம்பர் கையில் கொடுத்து அவரால், அவள் ஒருபாதி வெண்பா பாடப்பெற்ற தும் அதனால் பொன்னி தரித்திர நிலைமைக்கு ஆளானதும் தெரிந்ததே! பின்னர் ஒளவையார் அந்த வெண்பாவின் மறு பாதியாகிய

“அம்பொற்சிலம்பி அரவிந்தத்தாளனியும் செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு”

என்று பாடிய அளவில் வெற்றுக்காலோடு நின்ற பொன்னியின் கால்களில் செம் பொற் சிலம்பு அணியும்படியான பெருஞ் செல்வம் அவளுக்கு உண்டாயிற்று. மேலும் கூழைப் பலாமரத்தை தழைக்கும்படி ஒளவையார் பாடியதுமே பலாமரம் தழைத்து காய்த்து நின்றதும் ஒளவையாரின் சரித்திர மூலம் தெரியலாம்.

காள மேகப் புலவர் திருமலைராயன் சபையில் ஆசனமின்றி நின்றபோது, “அரியாசனத்தி லரசரோடென்னைச் சரியாசனத்தில் வைத்த தாய்” என கலைக்களை நோக்கிப் பாடவும் அரசனுடைய ஆசனம் நீண்டு புலவருக்கு இடம் கொடுத்தது. புலவர் திருமலைராயன் பட்டணத்தில் மண்மாரி பெய்யப் பாடியபோது விண்மாரியற்று மன்மாரியெயில்லையா?

தில்லையில் பாம்பு கடித்து இறந்த பிள்ளையை உயிர்ப்பிக்க கம்பர் தமது ராமாயணத்திலிருந்து சில பாடல்களைப் பாடியபோது அப்பிள்ளை உயிர் பெற்று எழுந்ததன்றே? ஒட்டக் கூத்தர் செங்குந்தர்களின் எழுபது தலைகளையும் உடலுடன் இனை

யுமாறு “‘தலையாவி கொடுத்திடும் செங்குந்தர் உயிர் பெற்றிட நீ தயை செய்வாயே’’ என்று கலைவாணியைப் பாடவும் அற்றதலைகள் எழுபதும் உயிர் உடல்களோடு பொருந்தி உயிர் பெற்ற னவே! பொய்யா மொழிப் புலவர் கம்பங்கொல்லையில் மேய்ந்த காளிங்க ராயனின் குதிரை மாஞும் படி யா க “காய்த்த குதிரை, மாளத்தினனும் காளிங்கனேறும் குதிரை மாளக் கொண்டு போ” என்று பாடவும் அக் குதிரை மாண்டு விழுந்தது. அதனைக் கண்டு பதறிய பொய்யா மொழியின் ஆசிரியரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர் அப்பாடவின் கடைசி இரண்டு வார்த்தைகளை மாற்றி “‘மீளக் கொண்டுவா’’ எனப் பாடவும் உயிரற்ற குதிரை உயிர் பெற்ற நிலையையும் குறிப்பிடலாம்.

சிவபக்தர்களாகவும் வைஷ்ணவ பக்தர்களாகவும் உள்ள பல பெரியார்கள் தமது தமிழ்ப் பாடல் களின் மகிழ்மையால் நிகழ்த்தியுள்ள அதிசயங்களை விரிவாக இங்கு குறிப்பிடுவதானால் இச்சிறிய ஏடு இடங்கொள்ளாது. இவை போன்ற அதிசயப் படும்படியான அரிய பெரிய நிகழ்ச்சிகள் தமிழ் மொழியின் தெய்வீக சக்தியால் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

தமிழ் மொழியை சங்க காலம் தொட்டு இயல், இசை, நாடகம் என முப்பகுதிகளாக பிரித்துள்ளார்கள். இவற்றில் இசைத்தமிழ் இம் மூன்றினுள்ளும் அமரத்துவம் பொருந்தியதாகும். பழந்தமிழ் நூல்களிலிருந்து இயல் அல்லது நாடகம் என்றபகுதிகள் நமக்குக்கிடைப்பது அரிதாகவிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் இயல் அல்லது நாடகத் தமிழாலாகிய நூல்கள் இசையைப் போல் நீடித்துறிலைக்கூடியவைகளாகத்தோன்றவில்லை. காரணபரம்பரையாக ஒருவர் சொல்லி மற்றவர் எளிதில் கிரகித்துக் கொள்ளக் கூடிய இயல்பு இசைத் தமிழுக்கே பெரிதும் உண்டு.

இயல், நாடகம் ஆகிய மற்ற இரண்டு வகைத் தமிழிலும் இயற்றப்பட்ட பாகங்களை மனனம் செய்வது கடினமானது. அவ்விதம் அவைகளை நாம் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயற்சித்தால் அது படிப்படியாக மாறி அதை மனம் செய்பவரின் சொந்த நடையாகத் திருந்திவிடும். இதனாலேயே நமது பழந்தமிழர் இசைத் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து பல அரிய நூல்களை எதுகை மோனைச் செறிவுடன் இசைத்தமிழ் வடிவில் இயற்றித் தந்திருக்கிறார்கள். இதனால் பல வேறு ஞான நூல்களும் சரித்திரங்களும் புராண இதிகாசங்களும் வைத்தியடி, சோதிடம் முதலிய பலதரப் பட்ட நூல்களும் செய்யுள் ரூபம்தாங்கி இசைத் தமிழில் நம் மூன் காணக்கிடக்கின்றன.

இசையானது பண்புடன் இணக்கக்கூடியது “இசை” என்ற வார்த்தை அதன் பொருளைப் போல் அதில் இசைவு இருப்பதால் அதை இசைத் தமிழ் என்றனர் போனாலும். எனவே அது முத்தமிழின் வரிசையில் நடு நாயகமாக விளங்குவதற்குரிய உயர்வு பெற்றிருக்கிறதென்னாம்.

இசையானது அழியாத்தன்மை பெற்றிருப்பதேரு அதில் அமரத்தன்மையும் கலந்திருக்கிறது. இசையினால் சேதனப் பொருள்களும் அசேதனப் பொருள்களும் வசமாகின்றன. உயிரற்ற இசைக்கருவினாகம் இசையுடன் ஒன்றி விடுகின்றன. அதிகம் சொல்வானேன்? இசையானது மனிதனை ஈசனுடன் இணையச் செய்கிற தென்றாலும் பொருந்தும்.

இராவணேஸ்வரன் ஒரு இசை மேதை. அவன் வடமொழியிலுள்ள சாம வேதத்தை சாம ராகத்தில் இசைத்துப் பாடியபோது ஈசனும் தன்னை மறந்து இராவணனின் விருப்பத்திற்கு இசைவராயினர். அதனால் இராவணனுக்குப் பல வரங்கள் கிடைத்ததோடு அவனும் பெருமிதங்கொண்டான்.

அக்காலத்தில் தெய்வீகதிருவருள் பெற்று முத்தமிழ்வித்தகராகத்திகழ்ந்த அகஸ்தியர் பொதிகை மலையில் வீற்றிருந்து தமிழ் மண்டலத்தைக் காத்து வந்தார். இதனையே பாரதியார்,

“முத்தமிழ் மாமுனி நீள்வரையே நின்று மொய்ம்புறக் காக்கும் தமிழ் நாடு” என்று குறிப்பிட்டார்.

இராவணன் பொதிகமலையில் வதிந்த தமிழ்முனிவராம் அகஸ்தியரையும் தனது இசைத் திறமையால் வசமாக்க முயன்றார். ஆனால் அகஸ்தியரோ அதில் அகப்படாமல் தனது யாழை மீட்டி சாம கானத்திலும் மேம்பாடாக அதில் இனிய தமிழ் மொழியை இசைத்து கானுமிருதம் பெருக்கினார். அப்போது கற்பாரையும் கசிந்து இளகிய இராவணனும் தனவயமிழுந்து ஆனந்த பரவசமானான். இந்த இசைப்போட்டியின் விளைவாக அகஸ்தியரை வசீகரிக்க நினைத்த இராவணேஸ்வரன் அகஸ்தியருக்கு அடிப்பணிந்தான். இந்த வாய்ப்பைக் கொண்டு அகஸ்தியர் இராவணனை அவன் தமிழ்நாட்டின் எல்லைக்குள் எவ்வித தீய செயலையும் செய்யாதிருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார், அதன் பயனாக தமிழ்நாடு இராவணனின் அட்டுளியத்தினின்றும் காக்கப்பட்டதாக கொல்காராரியம் தெரிவிக்கிறது.

முத்தமிழை இனிய பாகிற்கு ஒப்பிட்டால் இசையை அப்பாகில் விழைந்த கற்கண்டு என்னாம். நமது நாட்டில் தொட்டிலில் கிடக்கும்

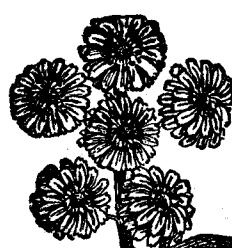
நமது தமிழிசை ஒலிக்கத் தொடங்குகிறது. சூழ்ந்தை மழலை மொழி பேசத் தொடங்கும் காலத்தில் “நிலா நிலா வா வா” என்றும், “காக்கா கண்ணுக்கு மை கொண்டு வா” என்றும் இயற்கை அற்புதங்களை இளங் குழவிகளுக்கு பாலுடன் அமுதாக இசைத்து ஊட்டுகிறோம். அவர்கள் சற்று பெரியவர்களாகி ஓடி விளையாடத் தலைப்பட்டதும் சிறுவர்களுக்குப் பல்வேறு விளையாட்டுக் கிசைந்த பாடல்களையும் சிறு பெண்களுக்கு அம்மானை, கழல் கோலாட்டம், கும்மி முதலிய விளையாட்டுகளுடன் இசையும் கருத்தும் இணைந்து ஒலிக்கும் பாடல்களையும் பாடி மகிழ்கின்றனர். இனி பெரியவர்கள், தொழில் துறைகளில் ஈடுபடுகிறவர்கள், ஏற்றப்பாட்டு ஓடப்பாட்டு, நடுகைப்பாட்டு, கழிப்பாட்டு முதலிய பாடல்களாக வேலையின் களைப்புத் தோன்றுமல், ஊக்கமும் உற்சாகமும் தருகின்ற பாடல்களைப் பாடி மகிழ்கிறார்கள். தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபடுகிறவர்கள் தமது வயதிற்கும் தமிழறிவுக்கும் பொருந்திய விதமாக, முளைப்பாட்டு, வில்லுப்பாட்டு, மகுடப் பாட்டு வழிநடைச் சிந்து, காவடிச் சிந்து, தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், திருவாய் மொழி ஆகிய பாடல்களால் கடவுளை வாழ்திப்பாடி பக்தி ரசத்தால் மூழ்கி பரமனது அருளைப் பெறுகிறார்கள். சுருங்கச் சொன்னால் பிறந்த நாள் தொட்டு அந்திய காலம்வரை இசைத்தமிழில் ஈடுபடும் பண்புடைய நாடு நம் தீந்தமிழ் நாடு.

முற்காலத்தில் கடவுளால் வளம்பெற்ற தமிழ் இடைக்காலத்தில் அரசர்களால் போற்றப்பட்டது. அதன்பின் கடந்த பல நாற்றுண்டுகளாக தமிழ் நாடு அந்நியர் ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் நம் மிடமிருந்த இயல், நாடகம் ஆகிய இரண்டும் அழிந்தன. எஞ்சிநின்ற இசையின் உயிர்த்துடிப்பினாலேயே நம் தமிழ் இந்த அளவிலாவது நம்மிடையே நிலைத்திருக்கிறது.

இவ்வாறு அந்நிய நாட்டாரின் ஆட்சிக்குட்பட்டு நாழும் தமிழகமும் அந்நிய மொழிகளுக்கு வசப்பட்டிருந்த காலத்திலும் ஆங்காங்கு இடைக்கிடையே தமிழ் அறிஞர்கள் தோன்றியதனாலேயே இடைக்காலத்திற்கும் நமக்கும் அவ்வப்போது இணைப்புகள் ஏற்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

இவ்வித இணைப்புக்கும் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் கும் சழநாட்டு புலோவி திரு. கந்தமுருகேசனார் அவர்கள், ஒருசாதனமாகச் சிறப்போடு முத்தமிழ் அழைதை நமக்கு ஊட்டி வரும் திறமையும், தகுதி யும் பெற்றிருக்கிறார். அவர் தமிழ் மொழியேயன்றி ஆரியத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் போதிய பாண்டித்தியம் பெற்றிருப்பதால் அந்த மொழிகளின் சிறப்போடு தமிழ் மொழியின் உயர்வை ஈழ நாட்டு மக்களிடை இனிது போதிக்கும் ஆற்றலும் பெற்றிருக்கிறார். அவர் இயற்றிய அரிய நூல்கள் பலவிருந்தபோதிலும் அவைகள் வெளியிட அவர் இதுவரை அனுமதி வழங்காததால் அந்த நூல்கள் குடத்தினுட் தீபம் போல வெளியிடத்து மக்களின் முன் பிரகாசிக்காமலிருக்கின்றன. திரு. கந்த முருகேசனின் தமிழ்த் தொண்டு ஈழநாட்டிற்கு ஒர் வரப்பிரசாதமாகும். அவரது ஒப்பற் ற தமிழ்த் தொண்டைத்தமிழுலகம் முழுவதும் பரவிப்பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டுவது நமது கடமையாகும். அதற்கான அனுமதி தருவது அவரது கடமை.

திரு. கந்த முருகேசனின் அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவில் இந்த சந்தர்ப்பத்தை முன்னிட்டாவது அவர் தமது காவியங்களை வெளியிட அனுமதி தந்தருள்வாராக! திரு. கந்த முருகேசன் அரோக திடகாத்திரராய் நம்மிடை பல்லாண்டு வாழ்ந்து முத்தமிழிலும் பல்வேறு காவியங்களை மேலும் மேலும் இயற்றித்தந்து நாடெடங்கும் தமிழ்மணம் கமழுச் செய்ய ஸீ செந்தில் கந்த முருகேசனைப் பிரார்த்திப்போமாக—வாழ்க திரு. கந்த முருகேசன்! கமழுக தமிழ் மணம் எங்கனும்! ஓங்குக அவர் புகழ்!

ஆழ்த்துப் பெரியார்

(சோம· அம்பலவாணன், பி. எஸ்சி.)

வெண் மணல் பரந்த வெளிப்பரப்பு; மருத நிலத்தின் மங்காத சூழ்நிலை; தென்றல் தேனாறுவி சொரியும்; சவுக்க மரங்களின் இசையும் இளந் தென்னைமரங்களின் இனிய நாதமும் அடியார்களுக்கு அழுதமாக விளங்கும். இச்சூழ்நிலையில் தான் வல்லிபுர ஆழ்வார் குடிகொண்டிருக்கும் கோவில். பருத்தித்துறையிலிருந்து சுமார் நான்கு மைல்களுக்கு அப்பால் குடிகொண்டிருக்கும் இக் கோவிலுக்குள் நுழைந்து தரிசனம் செய்த பின் அடியார்கள் மன நிம்மதியுடன் வெளிவருவதில்லை. ஆண்டவளின் அருளைப் பெற்ற இவர்கள் அறி ஞன் ஒருவனுடன் அளவளாவிக் சென்ற பின்தான் நிம்மதி அடைகிறார்கள்.

யார் அந்த அறிஞன்? “கிரேக்க ஞானியைப் போன்று தோன்றுகிறார்?” என்று கூறுகிறார் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை. வங்காள மகாகவிக் கும் இவருக்கும் வித்தியாசம் கிடையாது என்று சொல்வார் சிலர். இவர்கள் கற்பணியின் எல் லையை மீறிவிட்டார்கள் என்றே நான் கூறுவேன்.

அறுபது வயதை எட்டிப்பிடித்த முருகேசனாகுக்கு, இளமையுணர்ச்சியும், இரும்பு நெஞ்சமும் அடியோடு மறைந்துவிடவில்லை. ஓலையால் வேயப்பெற்ற அச்சிறு குடிசையில் அவரைக் கண்டபோது கோவிலுக்குள் செல்வது போன்ற உணர்ச்சி பெற்றேன்.

ஓலை வீட்டின் மேல் சுற்றிப் பிணை த் து ப் படர்ந்த மல்லிகைப் பந்தரின் கீழ் வெண் மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. சுமார் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட இளம் வட்டங்கள் நாலு மூன்று இளம் ஆசிரியர்கள் துணையுடன் கூட்டங்கூட்டமாகப் பாடங்கேட்டுக்கொண்டிருப்பர். இச்சூழ்நிலையை மகாகவி கண்ட ‘சாந்தி நிகேதன்’ என்று கூறுவதில் பிழையாகாது. அச்சிறிய குடிலில் ஆத்திகுடி தொடக்கம் தொல்காப்பியம் வரை உரையாடிக் கொண்டிருப்பர் மாணவர்.

ஆசிரியர் அவர்கள் சிறப்பு வாய்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தாலும், புலவர்களுக்கு உரித்தான வறிய குழ்நிலையில்தான் உதித்தார். உலகம் கை கூப்பித் தொழும் உழவன் பரம்ரையில் அவர் தோன்றினார் என்றால் மிகையாகாது. இளமை

தொட்டே எதையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் சிந்தனையும் முற்போக்கெண்ணம் உடையவராக வும் காணப்பட்டார். ஆசிரியராகப் பணியேற்ற இவர் ஆண்டவன் மீது அன்புடையவராகத் திகழ்ந்தார். புராணங்களைப் படித்தும், படிப்பித்தும், பயனுரை கூறியும் வாழ்ந்த பண்புடையாளர், காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி காரணமாக, தன் வாழ்விலும் தாழ்விலும் போக்கிலும், நோக்கிலும் தளராது புதுநடை போட ஆரம்பித்தார். இதனால் இவரை வெறுத்தவர்பலர்; வியந்தவர் சிலர்; விரும்பி ஊக்கம் அளித்தவர் ஒருசாரார். மாற்றம் மாற்றம்தான். அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை முற்போக்கு வாதியாக, சிந்தனைச் சிறப்பியாக வழிகாட்டியாக, இலட்சிய வீரராக, கடமை, கண்ணியம் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

தன்னலம் விரும்பாத்தன்மையரான இவர் இலவசமாகப் பாடஞ் சொல் விக் கொடுத் து தமிழ்ப் பணி புரிவதைப் போற்றுதவர் இல்லை. சாதிக் கொடுமையைச் சாடி மனிதர்கள் தொழிலால் வேறுபட்டவர்களே யன்றி வேறு வகையில் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்டவர்கள் அல்ல என்பதைச் சொலாற் காட்டியவர். ஆசிரியர் வீட்டுத் திண்ணையில் மாணவர் எல்லோரும் இனம், மதம் அனைத்தையும் மறந்து சிந்தை மகிழப் படித்துக்கொண்டிருந்த காட்சியை, பாரதி, பாரதிதாசன் போன்றவர்கள் காணபதற்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லைப்போலும்.

புதுமையை நோக்கிப் புறப்பட்ட ஆசிரியர், தன்னிடம் விளங்கும் தமிழறிவுச் செல்வத்தால், மாறுபட்ட கொள்கையுடையோர்கள் கூட வியக்கும் வண்ணம், அவர்களின் உள்ளங்களில் அழியா இடம் பெற்றிருக்கிறார். இவர் வீட்டின் மூன் செந்நெற்றி பூண்ட அந்தனர் ஒருவர் நன்னால் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்; வெண்ணீரு அணிந்த சைவர் ஒருவர் பெரிய புராணத்திற்கு உரை கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்; பொதுவட்டமை வாதியொருவர் தேர்வுக்காக திவ்வியப்பிரபந்தத்திற்கு விளக்கவரை கேட்கிறார்; கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடுடன் வாழுவிரும்பிய இளைஞர் ஒருவர் அயோத்தியாக காண்டத்திற்குப் பொழிப்புரை

கேட்கிறூர். ஆசிரியர் முன்னிலையில் இங்கர்சால், இராமவிங்க அடிகள், அறிஞர் அண்ணே, பெட்ரம் ரஸ்ஸல்ஸாம், சேக்கிழார் போன் ரூ ரூடைய நூல்கள் கிதறுபட்டுக் கிடக்கின்றன. இம்மனித ணைப்பற்றி எழுதும்போது ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்த அரேபியத் தளபதி லோறன்ஸ் (Lawrence) தான் நினைவுரும்.

டாக்டர் யான் சன் னுக்கு (Dr. Johnson) இருக்கவேண்டிய நினைவு சக்தி, வோட்ஸ்வோர் திற்கு (Wordsworth) நிறைந்திருந்த கற்பனை வளம், பிரவுணிங்கிடம் (Browning) காணவேண்டிய இலட்சியம், செல்லி (Shelley) யிடம் பிறர் கானும் தளராத நம்பிக்கை இவர் எழுதிய சில நூல்களில், பிறர் நூல்களுக்குக் கொடுத்த முன் னுரைகளில், கல்வெட்டுகளில் நாம் காணலாம். எங்கு தமிழ்ப் பணியும், சமூகப் பணியும் நடக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் அவரைப் பற்றிப் பேசுவார்கள், அல்லது அவர் அனுப்பிய தொண்டர்கள் தமிழ்ப்பணி புரிந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

காலஞ்சென்ற புலவரேறு ‘சழமணி’ யாசிரியர் முருகேச வாத்தியார் இவரின் ஆசிரியராவர்.

காலப்போக்கில் கருத்தில் மாறுபட்ட போதிலும், குருபக்தி நிறைந்தவராய்க் காணப்படுகிறூர். தன் ஆசிரியருக்கு அறுபதாம் ஆண்டில் பொன்னைடை போர்த்து விழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்த காட்சியைத் தமிழுலகம் மறந்துவிடாது. இன்றும் தமிழையும், தன்னுசிரியரையும் போற்றி வாழ்வதை நாம் எளிதில் மறக்க முடியாது.

பிற்காலத்தில் வாழ்வில் குறைவின்றி வாழ்ந்த போதிலும் நோயினால் சிலவேளை போராடவேண்டியிருக்கும். பிரமச்சாரியான இவருக்கு உறுதுணையாக மாணவர் ஒருசிலரின் உதவி வேண்டி நிற்கிறூர். அவரைச் செவ்வனே பேணுது விட்டால் தமிழ் அன்பர்கள் பலர் ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டத்தை அடைவர். ஆசிரியருக்கு யாம் இன்றும், இறந்த பின்னும் சிலை செய்யவேண்டியதில்லை. பொன்னும் மணியும் கொடுத்துப் போற்றவேண்டியதில்லை. பாவலருக்குப் பழந்தமிழ் மன்னர் வறுமையில் வாடவிடாது உண்டியும் உறையுனும் கொடுத்தது போலவே, தமிழ் மக்கள் வலுவிழுந்த தமிழறிஞனைத் துன்பம் நேராவணனானம் போற்றவேண்டும். நூற்றுண்டுவிழாவின் போதும் அவரை நாம் உள்ளத்தால் இளைஞராகக் காணவேண்டும்.

உன்னையே நீ அறிவாய் - உன்னையே நீ மறப்பாய்

(கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம்)

“உன்னையே நீ அறிவாய்”, “உன்னையே நீ மறப்பாய்” இவ்விரு வாக்கியங்களையும் என்னிடத்தில் நடிக்கப் பழகவரும் மாணவர்களுக்கு நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவது வழக்கம். மேல் நோக்காகப் பார்க்கும்போது இவ்விரண்டும் இரு வேறு அர்த்தங்களை எடுத்துரைப்பதுபோல் தோன்றும். ஆனால், ஆராய்ந்து பார்த்தால் இரண்டும் ஒரு கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றன.

‘உன்னையே நீ அறிவாய்’ அதாவது மேடையில் தோன்றும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தோற்றம் (உடை, ஒப்பனை) நிலை, நடை, பாவணை, அங்க அசைவுகள், பேச்சு, பாடல்கள் எவ்வாறு மற்றவர்களின் கண்களிலும் மனதிலும் படிகின்ற னவோ, எவ்வாறு மற்றவர்கள் அவைகளை ரசிக்கின்றனரோவென்று அறிந்து கொள்ளக்கூடிய திறமையை அடையக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ‘‘உன்னையே நீ அறிவாய்’’ என்றால்தன்னைத்தான் அறியவேண்டும். அதாவது “நான்” என்பதை நமது மனதிலிருந்து நீக்கி, நாம் செய்வதை மற்ற வர்கள் எவ்வாறு ரசிக்கிறார்கள் என்பதையே பிரயாசைப்பட்டாவது அறிந்து கொள்ள முயல வேண்டும். இன்றைய இளம் நடிகர்கள் இந்தக் கொள்கையை மனதில் கொள்ளும்படி செய்வதே மிக முக்கியம். என் அனுபவத்தில் நான் கண்டது, காண்பது: ஒரு குருவிடமிருந்து தக்கபடி நடிக்கக் கற்ற சிலரைவிட ஏராளமானவர்கள் தாம் எல்லாம் அறிந்த நடிகர் என்று எண்ணிக்கொண்டு மேடையில் தோன்றுவது மாத்திரமல்ல மற்றவர்களுக்கும் கற்பிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். மற்றவர்கண்களில் எவ்வளவு கேவலமாகத்தோன்றுகின்றனர் என்பதை உணர்வதேயில்லை. காரணம் தன்னைத்தான் அறியாதிருப்பதே. தன்னைத்தான் அறிவதும், தன்னைத்தான் மறப்பதும் சுலபமான காரியங்களன்று. தவத்தால் மேம்பட்ட மகான்களுக்கு இது சாத்தியமாகக் கூடும். ஆனால் ஒரு நடிகனைப் பொறுத்தவரையில் தன் அயராதசுபாட்டாலும் அனுபவத்தாலும் ஓரளவிற்காவது புரிந்து கொள்ளும் அறிவை உண்டாக்கலாம்.

ஒரு நடிகன் ‘கற்றது கை மன்னளவு, கல்லாத்து உலகளவு’ என்னும் எண்ணத்துடன் செயலில் ஈடுபட வேண்டும். ஒரு புத்தகத்திலிருந்து படித்து புகழ்பெற்ற நடிகன் ஆகலாம் என்பது கணவு.

தேடிப் படிக்கவேண்டும், கேட்டுப் படிக்கவேண்டும், பார்த்துப்படிக்கவேண்டும். அதுதான்

நான் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. இந்த விஷயத்தில் நான் கைக்கொண்ட வழிவகைகளைச் சொல்லுகிறேன். அவை பிரயோசனமானவையெனக் கருதுபவர்கள் தாங்களும் அவற்றைக் கைக்கொண்டு பயன்தையட்டும்.

நான் ஓர் பாத்திரத்தை ஏற்றவுடன் அப்பாத்திரத்தின் பாகங்களை மாத்திரமின்றி முழுநாடுக்கத்தையுமே பல முறை வாசித்து என் பாத்திரத்தின் குணங்களையும் எவ்வாறு மற்றும் பாத்திரங்களுடன் அதன் தொடர்பு இருக்கின்றது என்பதையும் ஆராய்ந்து அறிந்து என்பாத்திரத்தை மனதிற் கற்பனை செய்து கொள்ளுவேன். அதன்தோற்றம் (உடை, ஒப்பனை) நிலை, நடை, பாவணை, பேச்சுகுரல் இவைகளெல்லாம் எவ்வாறு அமையப்பட வேண்டும் என்பதைக் கற்பனை செய்து கொண்டு தான் வசனங்களை மனப்பாடும் செய்வேன். அதுவும், என்னுடைய பாகங்களை மாத்திரமின்றி, என்னுடன் கூட நடிக்கும் மற்ற வர்களுடைய பாகங்களையும் சேர்த்தே மனமை செய்வேன். மனப்பாடும் பண்ணும் போதே அதற்கேற்ற உணர்ச்சியுடனும் நான் உபயோகிக்கப் போகும் குரலை அமைத்துக் கொண்டு தான் செய்வேன், ‘‘உபயோகிக்கும் குரல்’’ என்றால் பாத்திரத்துக்கேற்ற குரலாய் இருக்க வேண்டியது அவசியம். எப்பாத்திரங்களிலும் ஒரே குரலுடன் பேசினால், பொருத்தமாய் இருக்குமா? சில நாடகங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களை நடித்திருப்பேன். ஒரே குரலாய் இருந்தால் எவரும் ஒரே நடிகர்தான் பலதையும் நடித்தார் என அறிந்து கொள்வார்கள். ஒப்பனை எத்தனை தத்துபமாகச் செய்திருந்தாலும் பாத்திரங்களுக்கேற்ற குரல், நிலை, நடை, அங்க அசைவு முதலானவும் பொருத்தமாக அமைந்தால்தான் பாத்திரம் சிறப்பாக விளங்கும். வசனங்கள் பாடமானவுடன் இரவு வேளாகினில் நிலைக்கண்ணேடிமுன் நின்று முகபாவளைகளைக் கற்றுக்கொள்ளுவேன். அன்றியும், வாழ்க்கையில் தெருக்களிலோ அல்லது வேறு இடங்களிலோ யாராவது ஒருவரிடம் என்பாத்திரத்துக்கு ஏற்ற சாயலீக் கண்டால் அதை அவதானித்து அமைத்து ஒத்தினை வேலோயில் என் நண்பர்களுக்குச் செய்து கூட்டி அவர்களின் அபிப்பிராயங்களின்படியே நடந்து கொள்ளுவேன். இப்படிப் பல பேர்களிடமிருந்து அவதானித்த சாயல்களை ஒன்றுக்க் கேர்ந்ததே எனது பாத்திரங்கள்.

கூனியின் குரல் ஒரு கிழவியிடமிருந்துதான் நான் கற்றுக் கொண்டேன். தலை நடுக்கம், சிரிக்கும் போது வாய் கோணுவது, கோபிக்கும்போது மூக்கு விரிவது, கூனல்நடை இன்றும் மற்றவை எல்லாம் வெவ்வேறு கிழவிகளிடமிருந்து நான் அவதானித்து அமைத்தவையே. நான் நடிக்கும் பாத்திரங்கள் என் சொந்த சிருஷ்டி (Original) என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அது சரியல்ல. மற்றவர்களிடமிருந்து நான் பொறுக்கிச் சேர்த்தவை கள்தான். அன்றியும், அனேகத்தை என் நண்பர்களிடமிருந்தும் கேட்டு அறிந்து அமைத்துக் கொள்வேன். இப்பொழுது நான் இளாஞர்களுடன் நடித்து வருகிறேன். என்றாலும் ஒப்பளை முடிந்த வுடன் நிலைக்கண்ணுடியில் பார்த்துவிட்டு மற்றும் நடிகர்களை அமைத்து நான் உபயோகிக்கும் நிலை, நடை, முகபாவம் முதலியவற்றை அவர்கள்முன் செய்துகாட்டி அவர்கள் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டேதான் மேடைக்குப் போவேன். அதன்மூலம் மற்ற வர்களுக்கு என் நடிப்பு எப்படிப் பிடிக்கி தீர்த்தை அறிய முடிகிறது. இன்று பலருக்கு இருப்பது போல் “நான் செய்வது சரிதான்; என்னிலும் பார்க்க யாருக்குக் கூடத் தெரியும்?” என்ற எண்ணம் ஏற்படவே கூடாது. நாடகம் பார்க்க வந்தவர்களிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்டபேன். படித்தவர்கள், முதியோர், இளாஞர், பாலர் யாவரிடத்திலும் தான் கேட்பேன். ஏனெனில் மண்டபத்தில் இருப்பவர்கள் பல்வேறு ஞானமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்கள் யாவவரையும் ரசிக்கச் செய்வது ஒரு நடிகளின் கடமை.

தன்னைத்தான் அறிவதற்கு இன்னைருவழியும் உண்டு. அதாவது நாம் மேடையில் செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் முகபாவத்தில் இருந்து, நாம் செய்வது எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். மண்டபத்திலிருப்பவர்களின் முகபாவங்கள் நாம் நடிப்பதைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் நிலைக்கண்ணுடிகள் என்றும் சொல்லலாம். கொஞ்சம் மேடை அனுபவம் ஏற்பட்டபின்தான் இதை அறிந்துகொள்ள முடியும். இதுபற்றி அனேகம் சொல்லலாம், ஆனால் விரிவஞ்சிவிடுக்கப்பட்டது.

இந்நாட்களில் சினிமாவைப் பின்பற்றி நாடகம் நடக்கும்போது மண்டபத்தைப் பூரண இருட்டாக்கிவிடுகிறார்கள். யாராயினும் மண்டபத்

தில் இருக்கிறார்களா? என்றுகூட சந்தேகம் வந்து விடுகின்றது. காட்சிகளை நன்றாகத் துலங்கக் கூடிய வற்கு மண்டபம் சுற்று மங்கலாக இருப்பது நல்லதுதான். முற்றிலும் இருளாக இருப்பதால்தான் சில சமயங்களில் நடிகர்கள் உணர்ச்சியற்று விடுகிறார்கள். இதுபற்றிஒருங்களிக்கையும் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஒருவர் நடிக்கும்போதோ, பாடும் போதோ அதிருப்பு கொண்ட சபையோர் சிலசமயங்களில் கரகோஷம் செய்து தங்கள் வெறுப்பைக் காட்டுவதும் உண்டு. அச்சந்தர்ப்பங்களில் ‘நான்’ குடிகொண்டிருப்பவர்கள் தங்களை மெச்சகின்றார்கள் என்று மகிழ்ந்து இன்னும் கூடுதலாகச் செய்து ஏனான்துக்கு ஆளாவதும் உண்டு. ஆகவே, தன் ஜெத்தான் அறியவேண்டும். “உன்னையே நீ அறிவாய்” (Know thyself)

இதுவரை ‘உன்னையே நீ அறிவாய்’ என்பது பற்றி கூறினேன். இனி “உன்னையே நீ மறப்பாய் என்பதுபற்றிச் சிந்திப்போம். அதாவது ஒருநடிகள் தன்னை மறந்து நடிக்க வேண்டும் என்பதே. “ஒரு வன் தன்னை மறந்திருக்கும்போது அவன் கையில் வாள் இருப்பின் மற்றைய நடிகரின் கதி என்ன?” என்று இப்படிப் பலர் ஏனைமாய்ப் பேசியும் எழுதியும் வருவதை நான் அறிவேன். தன்னை மறப்பது என்றால் மெய்மறக்க வேண்டும் என்றல்ல, ‘நான் சொர்னனிங்கம் நடிக்கிறேன்’ என நினையாது நாம் நடிக்கும் பாத்திரத்தின் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்து நடிப்பதே; அந்தப் பாத்திரமாகவே நம்மை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலத் தில் (live that Part) என்று சொல்வார்கள். எங்கள் சுய உணர்ச்சியை மறந்து விடவேண்டும். (forget your selfconsciousness) “உன்னையே நீ மறப்பாய்” (forget your self and not forget yourself) இதைப் புரிந்துகொள்ளாதவரே கேவி மொழி பேசவார். சுய உணர்ச்சி இருக்கும் வரையில் பாத்திரத்தை உணர முடியாது. சுய உணர்ச்சி இருக்கும்போது நாம் செய்வது சரியோ? தவரே? அல்லது நாம் பார்த்த நடிகர்போல் நடிக்க வேண்டும் என்பன்போன்ற எண்ணங்கள் எங்கள் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டே இருக்கும். அந்நிலையில் பாத்திரத்தின் குணங்களை உணர்வதோ சித்தரித்துக் காட்டுவதோ சாத்தியமாகுமா? இல்லை. நடிகர்கள் கற்கவேண்டிய முதல்பாடம் தன்னைத்தான் மறப்பதே. என்னிடம் பயில வருபவர்களுக்கும் இதைத்தான் வலியுறுத்துகிறேன்.

இசையின் பெருமை

சங்கீதபூஷணம் க. நாகம்மா

துமிழ்: இயல், இசை. கூத்து என மூன்று பிரிவினையடையதாகும். இசை இயலுக்கும் கூத்துக்கும் இன்றியமையாச் சிறப்புடையதாக இருத்தல்பற்றி இயலுக்கும் கூத்துக்கும் நடுவே வைக்கப்பட்டது.

இசையின் இன்பத்துக்காகத் தெய்வம் அருள் செய்தமைக்கும், அஃறினை உயிர்க்கும் இசை இன்பத்தில் மகிழ்வதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. இராவணன் ஆணவத்தாற் கைலைமலையை முதலில் பெயர்த்துப் பின்னர் பரமசிவனால் துன்புறுத்தப் பெற்று இரங்கற் பண்ணைகிய கவிதை பாடி உய்தமை இலக்கியமூலம் அறிய முடிகிறது.

ஒரு குறமகள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட ஒரு யானை தினைக் கதிரை உண்ணைமலும் அவ்விடம் விட்டுச் செல்லாமலும் மனமுருகி நின்று உறங்கியது என்பது:

‘ஓலியல் வார்மயி ருளவினர் கொடிச்சி பெருவரை மருங்கிற குறிஞ்சி பாடக் குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் கீழ்யென மறம் புகன் மழகளி லுறங்குநாடன்’

என்னும் அகபபாட்டால் விளங்குகிறது. பாம்பு இசையின்பத்துக்கே கட்டுப்படும் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

பண்டு தொட்டு மக்கள் இசை வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டு ஆர்வத்தோடு உழைத்து வருவதே மக்களின் இசை விருப்பத்துக்குச் சான்றுகும்.

ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் தாலாட்டு என்ற முறையில் இசையைக் கேட்கிறது. குழந்தைப் பருவத்தைக் கடந்தவர்கள் தாம் இன்பம் விரும்பும்போதெல்லாம் இசை கேட்டு மகிழுகின்றவர்.

இறக்கப்போகும் நேரத்திலும் தேவார திருவாசகங்களைப் பிறர் இசையோடு பாடக் கேட்கிறுன். ஒருவன் இறந்த பின்னரும் மகளிர்தமதுயரை ஒப்பாரிமூலம் இசையுடன் தெரிவிக்கின்றனர். எனவே இசை மனிதனுடைய வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பங்குகொள்கிறது.

இத்தகைய சிறப்புடைய இசை வாய்ப்பாட்டாகவும் இசைக் கருவிகளின் ஓலியாகவும் வளர்ந்தது. குழல், யாழ், வீணை, முழவு, மத்தளம், சல்லிகை போன்ற பல கருவிகள் இசையின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. காலப்போக்கில் இவற்றுடன் வேறும் பல இசைக் கருவிகள் சேர்ந்துகொண்டன.

அக்காலத்தில் இசையையே தொழிலாகக் கொண்டு மன்னர் முதலியவரிடம் சென்று பாடிப் பரிசில் பெறும் மக்கள் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தனர். அச்சாதியினர் பாணர் என அழைக்கப் பெற்றனர். அவர்கள் பெரும்பாணர், சிறுபாணர், யாழ்ப்பாணர், மன்னைப்பாணர் எனப் பல பிரிவினராக இருந்தனர்!

இசையின் வரலாற்றை நோக்குமிடத்து இசை எவ்விரக்கும் இன்பம் அளிக்கும் ஒன்று என்பதும் தொன்மை நிறைந்தது என்பதும், தமிழரால் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது என்பதும், இயலுக்கும் நாடகத்துக்கும் இன்றியமையாதது என்பதும் இன்றும் வளர்ந்துகொண்டு இருப்பது என்பதும் அறிய முடிகின்றது.

கலங்கரை விளக்கங் கண்டோம்

— த. மாலோகமணி “கீழ்க்கால” —

1. ஊழ்வினை ஊறுசெய்த உடலதைக் தாங்கி யுள்ளத் தாழ்வினை யகற்றித் தன்பால் தாவிடும் மாணவர்க்கு ஏழ்மையும் பயனு டைத்தாம் எழிற்கலை யூட்டும் வள்ளல் தேர்வினால் பட்டந் தேடா தீந்தமிழ் புவவன் கண்டோம்!
2. புகழ்சிறந் தோங்கு கிண்ற புலோலியம் பதியில் வந்தே அகுந்தெடுத் தருமை நூல்க ளகத்தினை லமரக் கற்றே தலைபெறும் புலவ ஞகித் தனிப் பெருங் கவிஞர் ஞகி விலையிலா வறிஞர் போற்றும் வித்துவப் பெரியோன் கண்டோம்!
3. கோள்நிலை திரித்திட்டாலுங் கொள்கையிற் றிரித லில்லா ஆழ்வினை யடைய அண்ணல் அருந்தமிழ் பண்பின் சின்னம் வாழ்நிலை வறிஞருகி வருவரை அறிஞ ராக்கும் சால்பினைப் பெற்ற புண்யன் சற்கலைப் பண்டிதன் கண்டோம்!
4. பந்தம தகன்ற வாழ்வால் பரமனின் சேவை தன்னைச் சொந்ததன் கடமை யாகச் சோர்விலா தேற்றுத் தன்பால் வந்தநல் மாக்கட்கெல்லாம் வளர்கலைப் பயிரை நாட்டுங் கந்தமுரு கேச தாசன் கவின்தமிழ் செல்வன் கண்டோம்!
5. உடல்நிலை தளர்ந்த போதும் உளநிலை தளர்வு ருமல் அடங்கலும் வாழும் மக்கள் ஆர்வமாய் வாரச் சற்றும் நுடங்குத லின்றி நாளும் நாற்கலை நுவலும் வல்லான் கடல்கலைச் செல்வப் பேழை கந்தமுரு கேசன் கண்டோம்!
6. அறுபது ஆண்டு நாளும் அருந்தமிழ் பணிக்கே யீந்து நறுந்தமிழ் நாற்றம் நாலா பக்கமும் விசச் செய்த உறுதமிழ் தெய்வமாக உண்மையி ஒழைத்த பண்பன் மறுகலை சேராத் தூயோன் மாண்புடை மாரன் கண்டோம்!

7. மானிடப் பிறவி தன்னின் மகத்தான செலவு தன்னிடத் தானுடம் பெடுத்த நாளாய்த் தளர்வின்றி யாற்றும் வல்லான் ஊனுடல் வாழ்வி னுண்மை உயர்நிலை யுணர்ந்தோன் புலோவி வானுடைத் தமிழ் வளர்க்கும் வளங் கெழு எழிலி கண்டோம்!
8. கிட்டினு ரியலின் முட்டைத் தீர்த்திடுங் குருகோ னுகி மட்டிலா வறிவைக் காலும் அறிஞனு யோங்கச் சார்ந்தோர் எட்டினு ரில்லை யென்றும் என்றுணர் வொப்பா னேன்றும் நட்பனர் நாடு மன்பன் நற்றமிழ் காவே கண்டோம்!
9. புலத்தினில் களங்கமாதைப் புலவனுய்த் துரியந் தீட்ட விளக்குறும் ஓலியம்போல் தீட்டிடும் விமலன் புற்றலைத் தலத்தினில் மேவிக் காட்சி கொடுத்தொளி காட்டி நிற்கும் கலக்குறும் மதியி னூர்க்குக் கலங்கரை விளக்கங் கண்டோம்!
10. சொந்தநல் றறிவி னுலே சுருக்கமாய் விளங்க வைக்கும் சிந்தனை சிறந்த வல்லோன் சீரிய உணர்வு நல்லோன் சந்ததந் தளர்வுற் றூலும் சார்ந்தவ ரிடரைப் போக்கும் கந்தமுரு கேசன் கண்டோம் கருணையங் கடலைக் கண்டோம்!
11. புட்டளை மேவ வந்த புலவனுய் மகுடஞ் சூடிப் புட்டளை மேவிலந்து புகவிட மின்றிக் கற்கப் புட்டளை இதயம் பூண்ட போதைசேர் மாணவர்க்குப் புட்டளைத் துரிசு போக்கும் புண்ணிய நாதன் கண்டோம்!
12. அவரவ ரறிவிற் கேற்க அமைவுரை யாடு மன்னைல் இவரவ ரென்று நோக்கா இயலெடுத் துணர்த்துஞ் செல்வன் கவருண ரிதயம் பூண்ட கலைஞனு மறிஞர் நோக்கும் தவகுரு வேற்ற நீரன் கந்தமுரு கேசன் கண்டோம்!
13. மானிட உருவி விந்த மறுவுடல் தாங்கி வந்தே ஊனுட ஹாறு பெற்றும் உளநிலை யூறுருமல் தானுடைக் கலைக் ஸீயுந் தண்டமிழ் செல்வ னிந்த மானிடன் கந்தன் தானே மதியொளிர் கலைஞன் கண்டோம்! கந்தமுருகேசன் முத்தமிழ் விழா ஆண்டு மலரிற்கு இதை அர்ப்பணங் செய்கின்றேன்.

வாழ் துப்பா

கந்தமுரு கேசனூட்க் கண்ணே வெருதினம் யான்
பைந்தமிழின் கல்விப் பரப்பளைத்தும் - இந்தவிதம்
ஒருருவ மெய்தியதென் றுள்ளினே னன்றுதொட்டவ
வாருருவ முளபுகுநத தால்.

சி. கணபதிப்பிள்ளை.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி.

11-1-62.

முரண்பட்ட கொள்கையினரையும் ஆட்கொள்ளும் வாதத்தியார்

என். கே. ரகுநாதன்

வாதத்தியார் ஞானக்கடல். அந்த ஆழக் கடலின் மேற்பரப்பிலே முங்கி எழுந்தும், நீச்ச லடித்தும் களிப்பவர் பலர். அதைக் குடைந்து சுழியோடி முத்தெடுத்து, அந்த ஒளியிலே மினிர் பவர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். நான் எதற்கும் அருக்கையில்லாதவன். கடலில் இறங்கிய வட்னேயே கரையில் ஒதுங்கிவிட்டேன். உள்ளத் திலே கவிதைச் சுடர் தெறிக்காமல், யாப்பை யும் அணியையும் கரைத்துக் குடித்துக் கவிஞரங்கள் எண்ணி, அந்தக் கரையை அடைந்தேன். கால் களை அலைகள் வந்து தழுவினாலும், மனம் வெளிக் காட்சிகளிலேயே லயித்துவிட்டது. ‘‘உனக்குப் படிப்பு வராது மோனை. அடிக்கடி சும்மா வந்து போ!’’ என்று கடல் கட்டளை இட்டு விட்டது.

நானும், வீட்டிலே ‘சும்மா’ இருந்த காலம் அது. எனவே அந்தக் கட்டளைக்குப் பணிந்து ‘சும்மா’ போய் வந்ததில், வாதத்தியாரிடமுள்ள சில தனித் தன்மைகளை அவதானிக்க முடிந்தது.

வாதத்தியார் ஈ. வே. ரா. பெரியாரின் பரம பக்தர், சுத்த சுயம்புவான் நாத்திகர் என்பது உலகறிந்த விஷயம். ஆனால், அவர் பிறந்து, வளர்ந்து, ஆசிரமம் அமைத்துள்ள தென் புலோ வியூர் அதற்கு முற்றிலும் நேர் விரோதம். கடவுட்பக்தி, சைவ-ஆசார அனுஷ்டானம் நிறைந்த வைதீகப் பெருமக்கள் வசிக்கும் கிராமம். சுத்த சுயம்புவான் இந்த நாத்திகருக்கு, அசல் வைதீ கர்களான ஊர்ச் சனங்கள், எப்படி மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்? எந்த விஷயத்திலும், எவ்வாறு அவர் முடிபுக்குக் காத்திருக்கிறார்கள்? என்பது புரியாத புதிர்.

ஊரிலே ஒரு கல்யாணப் பேச்சா, சாமர்த்தி யச் சடங்கா அல்லது ஒரு அமங்கலமா எதுவா யிருந்தாலும், வாதத்தியாருடைய ஆலோசனைக்கே முதலிடம் தரப்படுவதைக் கண்டு நான் ஆச்சரி

யப்பட்டேன். இந்தச் சடங்குகளுக்கெல்லாம், யார் யாருக்கு, எப்படி யெப்படியெல்லாம் அறி விக்கவேண்டும் என்பன போன்ற சின்ன விஷயங்களைக்கூட முடிவுசெய்ய வாதத்தியாரிடமே வருகிறார்கள். இதில் வேடுக்கை யென்ன வென்றால், அப்படி வருபவர்கள், நடமாட முடியாத வாதத்தியாரிடமே அந்தப் பொறுப்புக்களையெல்லாம் ஓப்படைத்துச் செல்கிறார்கள். சண்டை, சச்சரவுப்பட்டுக்கொண்டவர்கள் கூட தாமாகவே வாதத்தியாரிடம் வந்து தங்கள் தகராறைத் தீர்த்துக்கொண்டு போகிறார்கள். தனிப்பட்ட சின்ன விஷயங்களில் மட்டுமல்ல, ஊரொத்துச் செய்ய வேண்டிய பொது விஷயங்களிலும் வாதத்தியார் முடிவே ஊர் முடிவாகிறது. முக்கியமாகத் தேர்தல் காலங்களில், வாக்களிக்கச் செல்லாத வாதத்தியார் வீட்டில் பறக்கிற கொடியே ஊர் முழுதும் பறக்கிறது.

கோயில்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள், மற்றும் கொண்டாட்டங்கள் பற்றிய ஆலோசனைகள் வாதத்தியார் வீட்டில் நடைபெற்றதை நான் அறியவில்லை. ஆனால், கோயில்களிலிருந்து வந்த பிரசாதம், மோதகம், வடை போன்றவற்றை வாதத்தியாருடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டிருக்கிறேன்.

தென் புலோவியூர் மக்கள் இதனைப் படித்துக் குறைப்படமாட்டார்கள்: ஆசார அனுஷ்டானங்களில் மேலோங்கி நின்ற அவர்கள் அந்த ஆசார அனுஷ்டானங்களோடு உடன் பிறந்த ‘தீண்டாமை’ யை அனுஷ்டிப்பதிலும், சுமார் பத்துப் பதினெந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் புவரை சிறந்து விளங்கினார்கள். அந்தக் காலத்தில், அயற் சிராமங்களைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்டசுகோதரர்கள், அந்தக் சிராமத்துள் பிரவேசிப்பதாயிருந்தால் அப்படி பிரவேசிப்பவர்கள் அரையில் கட்டியிருக்கிற துண்டு, குறைந்த அளவுக்கூட்டு வெள்ளையாயிருக்கக் கூடாது. அத்து

தன் குறைந்தபட்சம் முழங்காவிலிருந்து இரண்டு மூன்று அங்குலத்துக்குக் கீழே இறங்கக்கூடாது. அப்படியானால் மேலங்கியைப் பற்றியும், சால் வையைப் பற்றியும் பேசவேண்டியதே யில்லை!

இந்த மூடத்தனமான கோட்பாட்டுக்கெதி ராகக் காலம் எங்களை உந்தி த் தள்ளிற்று. சுயமரியாதை இயக்கப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் மூலமாகப் படித்தறிந்த சமுதாய அறிவு துணை நிற்க, எங் களிற் சிலர், கல்லூரி வாசனையோ அன்றி நாகரிகமோ கற்றுத் தந்த கோலத்தில்—அந்த ஊர் மக்கள் விரும்பாத கோலத் தி ல்—அங்கு சென்ற பல தடவைகளில் வழிமறிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

“எங்கே போருய்?”

“வாத்தியார் வீட்டுக்கு!”

“உம்.....”

உண்மையிலே, சற்று விறைப்பாக ‘ஹாம்!’ என்று ஒலி க்க வேண்டிய குரல், மெலிந்து அல்லது மென்மையை டெந்து ஒலித்து வழி

விடுவது ஆச்சரியந்தான். இந்த மாற்றம் எப்படி நிகழ்ந்தது? இந்த ரசவாத வித்தைக்குக் காரணஸ்தர் யார்? என்பதை யெல்லாம் அன்றும் உணர்ந்து பெருமை கொண்டேன்; இன்றும் நினைத்துப் பெருமையடைகிறேன்.

வாத்தியாருடைய உயர்ச்சிக்கும், புகழுக்கும் காரணம் அவருடைய ஆழங்கான முடியாத அறிவுமட்டுமல்ல; அவரிடத் தில் பொலிந்து விளங்கி ய, அளவிடற்கரிய ஆளுமையுமாகும். இந்த ஆளுமையினால்தான், முரண்பட்ட கருத்துக்கள், கொள்கைகளின் மீதும், அவரால் ஆட்சி செலுத்தி வெற்றிகாண முடிகிறது என்பது எனது அபிப்பிராயம். அவர், தனியொருவராயினும், எல்லாராகவுமே யிருக்கிறார்; எல்லா மாகவுமே இருக்கிறார்.

காலத்தின் தேவை வாத்தியாராக வந்தது. வாத்தியார் தன்னுவியன்றவரை, கல்விப் பணிகளுக்கூடாக அதனைப் பூர்த்தி செய்துள்ளார். இன்னும் தொடர்ந்து செய்வதற்கு. அறுபதாண்டுப் பூர்த்தி, அவருக்கு உதயசூரியனுகட்டும்!

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

◆◆◆◆◆
(பண்டிதை சத்தியதேவி துரைசிங்கம், நீர்வேலி)

இருவர் தங்கருத்துக்களைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தவும் பிறர் கருத்துக்களைத் தாமறி யவும் மொழிகள் பயன்படுகின்றன; அதனால் எல்லா மொழிகளும் சமமானவை எனப் பலர் கருதுகின்றார்கள். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழர் பலரிடத்தும் இந்த உணர்ச்சி புகுந்திருப்பது வருந்தத்தக்கதாகும். கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்ள மொழி கருவியாயிருந்தாலும், அந்த ஒரு அம்சத்துடன் மொழியின் சிறப்பு நின்றுவிடவில்லை.

மனித சமுதாயத்தின் இலட்சியம், தூய ஆத்மீக வாழ்வு; இவற்றின் சாயல் மொழியில் அமைய வேண்டும். மொழியில் அமைந்துள்ள தண்மை இலட்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக வேண்டும்.

இந்த அடிப்படையில் உலக மொழிகளையாராய்ந்த அறிஞர்கள், தமிழ் மொழியின் உன்னத பெருமைகளை ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள். சரித்திர மனப் பழக்கம் மிக்கவரும், சிறந்த சிந்தனைசிலரும் ஆகிய பாரதப் பிரதமர் நேருஜி, “தமிழ் மொழியும், தமிழருடைய புராதனப் பண்பாடுகளும் தனிப்பட்ட சிறத்துவாய்ந்தவை” என்றும். “தமிழர்கள் மிக மிகப் பழங்காலந் தொட்டே வாழ்ந்து, அனுபவசாத்தியமான பண்புகளையும் கலைகளையும் வளர்த்துள்ளார்கள்” என்றும் பாராட்டியிருக்கின்றார். இருபதுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளை நன்கறிந்த வினேபா அடிக்கஞும், மேல்நாட்டறிஞர்களும் அவ்வாறே தமிழைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றனர்.

சிந்தனையாளர்களின் மனத்தைத் தமிழ் மொழி கவர்ந்தமைக்கு முக்கிய காரணங்கள் உள். ஒரு மொழியானது, சத்தியமாகிய மெய்ப் பொருளை எவ்வளவில் ஆராய்ந்திருக்கிறதோ, அம் மெய்ப் பொருளையடைவதற்கு எவ்வளவில் வழிவகுத்திருக்கிறதோ அவற்றிலேதான் அதன் பெருமை தங்கியுள்ளது.

பொருளிலக்கணமென ஓரிலக்கணம் வகுத்து மெய்ப்பொருளை நாடும்படி வாழ்க்கையை நெறிப் படுத்திய பெருமை தமிழ் மொழி யொன்றற்கே

உண்டு. நாகரிக நூற்றுண்டு என வருணிக்கப்படும் இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டிற்கூட மனித சமூகம் வாழ்க்கையையும் சிந்தனையையும் ஒரு நெறிப்படுத்தவியலாது தினறுகின்றது. சரித்திர காலத்துக்கெட்டாத மிகப் பழங்காலத்திலேயே தமிழினம் அறமும், அன்பும், நீதியுமாகிய அடித்தளங்களை வகுத்து, அவற்றின்மேலே வாழ்வு என்ற வீட்டையமைத்து அதற்கு இலக்கியமும் இலக்கணமுங் கண்டது.

தமிழிலுள்ள பொருளிலக்கணம் மேலைத் தேசப் பொருளியலை யொத்ததன்று, தமிழினம் பொருளையாராய்ந்த வழி தனி வழியாகும். அவ்வழி சிறந்த பொருளைக் காட்டியது.

‘அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங்
கிழக்கிழுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே’

என்பது தொல்காப்பியம். ஒருவன் செயற்கரி யனவற்றைச் செய்து தேட வேண்டிய முக்கிய பொருள் சத்தியமாகிய கடவுளே. அதுவே இலட்சியம். அதைப் பெறுதற்கான சாதனங்களும், வழியடைக்குங் கல்லாகாமல் மேலேறிச் செல்ல உதவும்பொழுது, பொருள் எனப்படும். இறைவனை யடைதற்குச் சாதனம் நெஞ்சுகலந்த, பிரி வற்ற அன்பேயாம். அவ்வன்பே தமிழில் ஆராய்ப்பட்டது. அவ்வன்பு, பிறப்பை யறுத்துப் பேரின்பத்தை விளைக்கும். ‘அன்பு நிலையே அது’ என்பது திருவருட்பயன். அறிவு இவ்வன்புக்கு வழி செய்ய வேண்டும்.

பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச்
சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பதறிவு
என்பது திருக்குறள்.

தூய அன்பு நெறியை அடைவதற்குத் தூய சாதனங்கள் இன்றியமையாதன. அனுபவப் பொருள்களைத் தாய்மை செய்து அறங்காக்க, நீதிவழுவாத நல்லரசு செயலாற்ற வேண்டும். அதனுலேயே நல்ல அரசியலையும் அறவழியீற்கிடைத்த செல்வத்தையும் ‘மெய்த்திரு’ என்கின்றார் கம்பர். மெய்த்திரு-மெய்ப்பொருள்.

தமவும் பிறபோற் பேணி ஈட்டிய செல்வம், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர் பேணும் அரசு, நெஞ்சுகலந்த அன்பு, அன்புகளின்த அருள், அருள் முதிர்விற் காணும் பரம்பொருள் என்கின்ற மெய்ப்பொருள்களை முறைப்படுத்தியாராய்ந்தது தமிழ்ப் பொருளிலக்கணம்.

அக்காலத்தில் ஆரவாரம் வேகம் முதலியன் குறைவாயிருந்திருக்கலாம்; ஆனால் வாழ்வில் இனிமையும், சாந்தியும் இருந்தன. ‘‘நாமிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல, அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்’’ எனச் சிந்திக்கும் பேரறிவாளர் பலர் இருந்தனர்.

இக்காலத்தில், உயிரை உயிர், இனத்தை இனம், நாட்டை நாடு துன்புறுத்திப் பொரு

ளல்வற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு அட்பொய்ப்பொருள்களையீட்டும் வழிகளையாராய்ந்து தடுமாறுகின்றது. புது உலகம்; பொருள்கள் நிறைய இருக்கின்றன; மக்கள் பறக்கின்றனர்; ஆனால், வாழ்வில் இனிமையும் இல்லை. சாந்தியும் இல்லை.

எனவே இப்புது உலகத்தின் காதுகளிலும், கருத்துக்களிலும் வாழ்க்கைத்துறைகளிலும் இனிமையும் சாந்தியும் நிலைபெறத் “தேமதுரத் தம் மோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தவ் வேண்டும்” கூடவின் ஆய்ந்த ஒன்ன் தீந்தமிழின் துறைகளில் நுழைந்து அவற்றிற் புதுமை காண இளம் உள்ளங்கள் துடித்தல் வேண்டும்.

தமிழ் வாழ்க! தமிழினம் வாழ்க!!

இலக்கிய உறவு

திரு. V. தங்கராசா B. A. (Ceylon)

“இலக்கியம் என்பதென்ன?..” எல்லோரும் கேட்டார்கள், ஏதேதோ சொன்னார்கள். நாமும் சொன்னுகிறோம்.

“இலக்கியம் என்பது இலட்சியம் என்பதன் திரிபு என்பவர் ஒருசாரார். இலட்சியம் என்பதைக் குறிப்பிட, தமிழில் ஒரு சொல் இல்லையென்றே தமிழருக்கே இலட்சியமே இல்லையென்றே அவர்கள் கருதி விட்டார்களோ? தெரியவில்லை.

இலகு என்ற சொல்லில் இருந்தே இலக்கியம் என்பது தோன்றி இருக்கலாம் என்பவர்கள் LETTER என்பதில் இருந்தே LITERATURE என்பது பிறந்ததென்ற கருத்தைக் காட்டி வலியுறுத்துவதும் தள்ளிவிட முடியாததே.

இலக்கு-நல்லிலக்கு எது வெனக்காட்ட எழுந்தன இலக்கியங்கள் என்பதையே நாம் நமது கருத்தாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம்.

யயிலக்குக் காட்டுவதைச் சூல்கியம் என்பது பொருந்துவதொன்றேயாம். அந்த இலக்கியம் உண்மை, நன்மை, அழகு என்பவற்றினாடே நின்று மிளிர்வது எல்லோரும் ஓப்பும் ஒரு கருத்தானது.

உண்மையின் வடிவாக, நன்மை பயப்பதாக, அழகு செறிந்தாக அமைவது இலக்கியம். வரலாறு-இதிகாசம் போல் இருந்ததை இருந்தபடி சொல்வதுடன் திருப்தி காணுதது இலக்கியம். தோன் பருமையுடையது என்று சொல்ல விரும்பிய புலவன் ‘மலையன்ன திண்டோன்’ என்று சொல்லி ஒரு ஆறுதல் காணுகிறேன். அதே புலவன் பெண்ணின் இடை சிறிது என்று கூற முற்பட்டு, ‘பொய்யோவெனு யிடை’ என்று சொல்லி இடையே இல்லைவென்றும், இடையுண்டு என்பது பொய்யென்றும் ஒரு பொய்யைச் சொல்லி வலியுறுத்துவதில் மகிழ்வடைகிறேன். இதுவும் ஒரு விபத்தா? அரியலூரிற் புகைவண்டி தடம்புரண்ட போது ஏற்பட்டதே ஒரு விபத்து, அதற்கு இது உறை போடவுங் காணுதே என்கிறார்களே சிலர். உயிர்-உடைமை சேதமாகும்போது கவலைப்பட நேர்ந்தாலும், சோகத்தை அனுபவிக்கும் போது அதனுடைய தொகை, தோற்றம் அதிகரிப்பது சிறப்பாகப் படுவது வேண்டப்பட்டிருக்கிறதல் வலவா?

சண்டைக்காயை விட்டு, குரத்தனத்தைச் சுவைப்பது இயல்பு. ஆகவே இருந்ததை இருந்தபடியே சொல்வதுடன் திருப்தி காணுது கூட்டியோ குறைத்தோ சொல்வதை இலக்கியம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

எட்டுச் சுவைகளும் விரவிவர, இன்னெனுவர் சொன்னது போலில்லாமல் முற்றிலும் புதிய ஒரு கோணத்திலிருந்து படம் பிடித்து ஒன்றை ஒருவர் காட்டும் போது சுவைக்க வேண்டதானே இருக்கிறது.

நிலவைப் பற்றிப் பலபுலவர் பலவேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பாடியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொன்றி லும் ஓவ்வொரு புதுமையைக் காணுகிறோம். சுவைக்கிறோம்.

இலக்கியம் என்றால் அது கவிதை வடிவானது என்று சிலர் கருதும் தவறான கருத்தை முதற்கண் தவிர்த்துக் கொள்ளக் கேட்கிறோம். செய்யுளோ-கவிதையோ அவையெல்லாம் இலக்கியமுமல்ல. வசன நடைகள் எல்லாம் இலக்கியமல்லவுமன்று.

தனித்த வெண்ணிலவை, இளங்கதிரை, மலர்ப்பொழிலை, மயிலாடலை, சுனையை, சுரும் பசைவையெல்லாம் இலக்கியமாகக் கொள்வதில்லை. இவை இலக்கியத்துக்கு உபகாரமாக நிற்பவை. இவை தனித்து நிற்கும்வழி எந்த உயர் இலக்கையும் காட்டாவாகையால் இலக்கிய மாதல் இல்லை.

அறத்தின் வழி நடந்த இராமன் மறத்தின் வழி நடந்த இராவணனை அழித்தான் என்னும் போது, இராம-இராவணர்கள் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. நீதி அநீதியை வென்றது. நீதி நிலைக்கும் என்ற உயர் இலக்கு நமக்கு வலியுறுத்தப்பட்டது. தனக்கு முறைமையில் உரித்தாகக் கிடைக்காத அரசைத் துறந்து தன்னவன் தனக்கு முன்னவனை இராமனைத் தேடி, அவனை மன்னவனுக்க் கேட்பதே தன் கடன் என்று கண்ட பரதன் பண்டு உயர் இலக்குக் காட்டுகிறது.

“உயிர் போவதாயினும் வாய்மை தவறேன்” என்று கொண்ட அரிச்சந்திரன் வாழ்வு உயரிலக்குக் காட்டுகிறது.

கொண்டானே தெய்வமெனக் கொண்டொழுகிய பெண்டான் கோப்பெருந்தேவி மன்னவன்

மாண்டதும் உயிர்துறந்து உயரிலக்குக் காட்டி னள். இவளது முடிவும் உயர்வுடையதா என் போருண்டானால் அது கட்டுரைக்குப் புறம்பான வாதமென விபுத்து அப்பாலே தொடருவோம்.

கண்ணகி, நளாயினி கற்பு, பெண்கள்-ஏன் அண்களுக்குமே ஒரு இலக்காகட்டும்.

அம்பீனை எய்ய ஆயத்தமாகும்போது எதிரி கண்ணிமைத்தால், எய்வதைத் தவிர் என்று வீரத் துக்கு-ஆண்மைக்கு இலக்கணம் காட்டப்படுவதும் உயரிலக்கே.

இப்படியே எந்த இலக்கியமும் உயர்வான ஒரு இலக்கை நமக்குக் காட்டவே எழுந்தன. திருக்குறள் மிக உயர்ந்த இலக்கியம்.

அது மற்ற இலக்கியங்களைவிட ஆழமானது. மிக உயர்ந்த புலமை கைவந்தவர்களால் அனுபவிக்க முடிவது அது. மற்றவர்கள் வாழ்க்கைச் சட்டமாக அதை எண்ணும்படி, நந்தி முடங்கிக்கிடப்பதுபோல இரண்டடியுடன் முடங்கிக்கிடகிறது.

இலக்கியம் சுவைக்கிறது; இனிக்கிறது. சுவைக்க, இனிக்க ஒரு பக்குவம் கைவர வேண்டும்

முப்பட்டைத் திரையிற் காட்டப்படும் ‘சினி மா’வைப் பார்க்க ஒரு வகைக் கண்ணுடி போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். அதுபோல இலக்கியத் தைச் சுவைக்க அதற்கேற்ற மனப்பக்குவமென்கிற கண்ணுடி போட்டுக் கொண்டாக வேண்டும், அது இலகுவிற் சம்பாதிக்க முடியாதது. அந்த நிலை கைவந்து விட்டால் இலக்கிய உறவைக் கை விட முடியாத உன் மத்தனுகிவிட நேரும். அது பொழுதுபோக்கு, உழைப்பு, இறுதி இலக்கு. எல்லாமாக அமைந்துவிடும்.

அலெக்சாந்தர் போருக்குப் போகும்போதெல்லாம் ஹோமர் எழுதிய ‘இலியட்’ என்ற இலக்கியத்தையும் உடன் கொண்டு செல்வாராம்.

ஒரு சமுதாயம் முன்னேறி இருக்கிறதென்றால் அங்கே இலக்கியம் முன்னேறியிருக்கிறது என்பது கருத்து.

நாடாளும் மன்னன் முதலாக நடைபாதைப் பஞ்சைவரை வேண்டப்படுவது இலகுவில் அனுபவிக்கக் கூடியது இலக்கியம். இலக்கியம் எனிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பது ஒரு சிலர் கருத்து.

ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் இலகுவான சொல் லாட்சி இருப்பினும் சிலேடை, யமகம், அந்தாதி, முதலியவை சொற்களைப் பிரித்துக் கொண்டும் போது கருத்துப் புலனுக்கும் படி அமைக்கப்படுகின்றன. ஆழந்து, முயன்றபோது கிடைக்கும் பலனில் ஒரு எல்லை கடந்த இனப்பம் கிடைப்பது போல இவற்றிலும் கிடைக்கும்.

நமது பழந்தமிழ் இலங்கியங்கள் வழக் கிழந்த சொற்கள் பல விரவியிருப்பதனால் புரிந்து கொள்ள முடியாது போக, கஞ்சன் பொருள் போல எவருக்கும் பயனற்றுக் கிடக்கின்றன.

கவிதைகள் மனனஞ் செய்யப்படவேண்டிய தில்லை யென்று கூறும் இன்றைய கல்விக்கொள் கையாளர் வலுவுடையராய் இருக்கும் வரைபழை யஇலக்கியங்கள் ஒதுக்கப் பட்டனவாகத்தானிருக்கும். பழைய காலத்தில் மாணவர்கள் மனனஞ் செய்தும் கிரகித்தும் அறிவைப் பெற்றுக் கொண்ட காரணத்தால் கையிலே வைத்திருந்த புத்தகங்கள் மிகக்குறைவு. இன்றுள்ள மாணவர் எதையும் மனனஞ் செய்யாமல் இருப்பதாற் கைநிறைந்த புத்தகங்களைக் காவுகிறார்கள்: இவர்களை அனுகூலிக்கியம் அஞ்சிகிறது.

இலக்கிய ஆசிரியர்களும் இலக்கியத்தைக் கற்பிக்கத் தவறிவிடுகிறார்கள். பதவரை பொழிப் புரை சந்தர்ப்பம் முதலியவற்றைக் கூறிவிட்டால் இலக்கியம் கற்பிக்கப் பட்டதாக எண்ணப் படலாம் என்பது அவர்கள் முடிவு.

இலக்கியத்தைக் கருவை அறிமுகஞ் செய்வது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். பேதி மருந்தை வாழைப் பழத்துள் வைத்துக் கொடுப்பது போல இலக்கியக் கருவை, சுவையிடைப் பெய்து கொடுக்கும் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் உருவாக வேண்டும். அல்லது பழைய போக்காளர் பாதைமாற முயல வேண்டும்.

காலத்தாற் கருகாதை, உயரிலக்கைக் காட்டுகின்ற சிரஞ்சீவி இலக்கியங்கள் மாணவருக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட வேண்டும்.

இது நாம், புலோலியூர்ப் புலவர் கந்தமுருடைக் கனூர் அவர்களது அறிவுத் ‘தமிழக’த்திற் பெற்றுக் கொண்ட முடிவு.

GREETINGS

Mr. K. Vigneswararajah,

Secretary,

"Kantha Murugesan Muthamil Vizha,
Puloly.

151, Temple Road.

Nallur, 12. 2. 62.

It is with great pleasure that I am sending you my humble greetings on the occasion of the sixtieth-birth-day celebration of a great scholar and your former teacher Kantha Murugesan.

I am indeed sorry to disappoint you in regard to your generous invitation requesting me to contribute an article to the Souvenir you have undertaken to release on the day of the celebration. In thanking you for your kind invitation, I must confess that the notice given to me was far too short to write an acceptable article for publication. I must ask you to accept my heartfelt apology for the disappointment. I would have been too happy to have obliged you if only it had been possible.

I would have been too glad to recount some of my experiences in Malaya during the last world war and my connection with the immortal Netaji Subhas Chandra Bose in the Sovenir, But I very much regret for my inability to do so. I, however, hope that I would be in a position to do so in a not too distant date.

I thank you once again for your kind invitation to me and to my daughter to attend the celebration scheduled for Sunday next.

I have heard with great satisfaction the services rendered by Kantha Murugasan, one of the greatest scholars of our times to the course of Tamil Literature. It is indeed fitting that we all join in honouring a great man.

I wish him long life and happiness!

S. Selvandayagam

Ex-Minister in the Cabinet of
Netaji Subhas Chandra Bose (During I. N. A. fame.)

தென் புலோலிச் செந்தமிழ்த் தாத்தா கந்தமுருகேசனூர் அவர்களின் வைர மணிவிழா வாழ்த்து மாலை

(உடுப்பிட்டி, கா. நீலகண்டன்)

வெண்பா

கந்தமுரு கேசக் கவிஞரெனு பத்தாறு
வந்தவய சோங்கி மலர்நாளிற்—செந்தமிழில்
வாழ்த்துமணி மாலை வழங்குதற்குச் செந்தமிழ்த்தாய்
வாழ்த்தியருள் நல்கும் மகிழ்ந்து

கவித்துறை

திருவாழ்வு ஞன்று வியற்றெறன் புலோலி சிறந்துயயரப்
பெருவாழ்வு வாழ்ந்த பெருங்குடி வந்தவன் பேரறிஞர்
குருவாழ்வு பெற்றவன் கந்த முருகேசக் கொற்றவற்கு
வருவாழ்வு பல்லாயிரவாண் டுகளாய் வளர்ந்திடுமே

1

பாவல ருள்ளகக் கோவிலில் வைத்துப் பராவிடுசீர்
நாவல ரின்றமிழ்க் கோவை யினிக்க நவின்றருளுங்
காவய எல்லியற் கந்த முருகேசன் காசினிமேல்
நாவல ஞர்புகழ் போலென்றும் வாழ்க நனிசிறந்தே

2

சமுத் தமிழ்ப்புல வோர்புகழ் முற்று பிரிவற்றழிந்
தாழுத் தடையாம வன்னதை யோம்பி யணிபுனைந்து
வாழுத் தருதிறற் கந்தமுருகேசன் மாநிலத்தில்
வாழுத் தரும்பல வாண்டுக ஸின்புடன் வண்டமிழே

3

பொன்னக ரன்ன புலோலிப் பதியினன் புன்மையிருள்
மன்னக மெல்லாம் புலவொளி யேற்று வளக்கவிதை
பன்னக மன்னவன் கந்த முருகேச பானுவிசை

4

தன்னக மாகப்பல் லாண்டுகள் வாழ்க தமிழெனவே
கலைவிலை முற்று யறிந்தவ ருள்ளக் கருத்தரங்கில்
மலைநிலை யாக வளரியல் பெற்ற மதிப்புலவன்
நிலைகுலை யாதவன் கந்த முருகேச னீணிலத்தி
லுலைவலை வாவன வின்றிப்பல் லாண்டுக ணோங்குகவே

5

அரைகுறை யாகப் படித்தவர் முற்று யறிந்தவர்போல்
நிரைகுறை யாம னிலை மிழிநிலை நீக்குமியற்
கரைகுறை யாக்கடல் கந்த முருகேசன் காலமெனும்
வரைகுறை யாமற்பல் லாண்டுகள் வாழ்க மகிழ்வுடனே

6

புலவொலி மாருப் புலோலியில் வாசன புதியதமிழ்
நலவொலி யின்றமிழ் நாடெலா மேவ நனிபரப்பிக்
குலவொலி யாரிசைக் கந்த முருகேசக் கோசகங்கள்
நிலவொலி யோடுபல் லாண்டுகள் வாழ்க நிறைவுடனே

7

தஞ்சமென் ஒரடைந் தாலு மவற்குயிர்த் தண்டமிழ்தேன்
பஞ்சமென் ரேதாம லீயந் தயாளன் பழித்தொதுக்கல
கொஞ்சமென் ஒலுமில் கந்த முருகேசக் கோண்பிணிநோய்
விஞ்சமென் ரேதப்பல் லாண்டு புலோலியில் மேவுகவே

8

பூவிற் கமலந் தருளிற் பண்புகழ்ப் பொன்னிலம்வாழ்
தேவிற் சுரேந்திர னவிற் கபிலீ செழும்புலமை
நாவிற் சிறந்தவன் கந்த முருகேசன் நாடுபுகழ்ப்
பூவிற் சிறப்புட னண்டுபல்லாண்டு பொருந்துகவே.

9

அன்பிற் பெரிய னறவிற் பெரிய னருந்தமிழோ
தின்பிற் பெரிய னிசையிற் பெரிய னிகழ்ச்சிசொலா
வன்பிற் பெரியனங் கந்த முருகேசன் மல்குசக
வின்பிற் குறைவில் னுகப்பல் லாண்டிங் கிளங்குகவே.

10

படைப்பட்ட மேதி தடுமாறி வீழ்ந்து படர்ந்ததென்ன
நடைகெட்ட பாப்புனை புல்லர் குலத்தினர் நாவடக்கித்
நடையிட்ட வேந்தனைங் கந்த முருகேசன் சம்பத்தின
மெடைமுட்ட வாழ்கபல் லாண்டுபல் லாண்டிங் விருநிலத்தே. 11

வான்வெளி தன்னில் மனிதனை விட்டோர் வளர்புகழ்போற்
றேன்வெளி யாந்தமிழ் வானச் செழுமதி சிந்தனையென்
வான்வெளி யார்பகல் கந்த முருகேச மாபுலவ
ஞான்வெளி யாழுட லோடுபல் லாண்டிங்கு ஞேங்குகவே. 12

காவிய மோரைந் திலக்கணந் தர்க்கங் கணிதம்வள
மேவிய தொல்லிதி காசம் புராணமெய்ச் சாத்திரங்கள்
நாவிய லானவன் கந்த முருகேச நாவலனார்
சீவிய மித்தரை மீதுபல் லாண்டுக டேங்குகவே. 13

கற்றவ ரேத்துங் கவித்தொகை போலக் கவின்றமிழ்பே
சுற்றவ ரேத்துங் கவிக்குல வேந்த னுரைநடையில்
மற்றவ ரீடிலாக் கந்த முருகேசன் வாழ்க்கைச்சகம்
பெற்றவ னுகப்பல் லாண்டுக விங்குப் பெருகுகவே. 14

அள்ளி முகக்க முகக்கத் தெவிட்டில் லாமற்சவை
தெள்ளி முதிர்ந்திடு செங்கவிக் கங்கை திரைபுரட்டித்
தூள்ளி யெழுந்திடு கந்த முருகேசன் ரெஞ்மையிகு
வெள்ளி மலைபல வாண்டுக விங்கு விளங்குகவே. 15

மலரிடை யன்ன மரிகரி யின்ன வருநடையு
மலரிடை யாக வருநடை தாங்கு மருங்கவிகள்
மலரிடை மென்பொழிற் கந்த முருகேசன் வண்கவிஞர்
பலரிடை யேறுய்ப்பல் லாண்டுகள் வாழ்க படித்தலத்தே. 16

தருவழி வந்தகை மன்னவர் சங்கந் தருதமிழூத்
தெருவழி வந்தவர் கையடை யாமற் சிறந்ததொண்டு
தருவழி நாலவன் கந்த முருகேசன் றக்கசகம்
வருவழி மேவப்பல் லாண்டுகள் வாழ்க! 17

புத்தகக் காவிடைச் செந்தமிழ்க் கந்தம் பொருந்தமுகர்
வித்தகக் காவலர் சூடு மணியாய் விளங்குதமிழ்ப்
பித்தகக் காவலன் கந்த முருகேசன் பேணுகசகம்
நத்தகக் காவல னுகப்பல் லாண்டு நனியறவே. 18

அவிச்சவை யாயுஞ் சரரு மிழிந்தவ ராமெனக்கொன்
செவிச்சவை தோயுந் திருவின் ரின்பிற் செறிந்தமிழக்
விச்சவை பீபவன் கந்த முருகேசன் காணசகமாம்
புவிச்சவை பாயுந் தருவாய்ப்பல் லாண்டு பொருந்துகவே. 19

அன்புரை சொல்லி யறிவுரை யெல்லி யகநிறைந்தோர்
மன்புரை கொல்லி யருந்தமிழ் புல்லி மறுத்தொதுக்குந்
துன்புரை யில்லியெங் கந்த முருகேசன் ரேய்ந்துசக
மின்புரை யில்லிட யாண்டுபல் லாண்டு விளங்குகவே. 20

நீதிப் பிழவுகள் மல்கிட மக்கள் நிலைகுளக்குஞ்
சாதிப் பிழவுக டம்மை யறிவெனுஞ் சாட்டையினல்
மோதிப் பிழவுசெய் கந்த முருகேசன் மொய்க்குஞ்சக
சோதிப் பிழம்பென வாழ்கபல்லாண்டிந்தக் தொன்னிலத்தே. 21

நேத்திர முன்றுற லாலறி வம்பர நிற்றலினாற்
காத்திர மாறுறக் கான்முட மேவலாற் காடுறையும்
பாத்திர ணேர்தரு கந்த முருகேசன் பல்குந்திட
காத்திர தேகன யாண்டுபல் லாண்டு களிப்புறவே. 22

அரும்பா மலருற லாற்சவைத் தேனுற லாற்பொழில்நேர்
பெரும்பா வலனுயர் கந்த முருகேசன் பேருலகி
விரும்பா மெனுமுட லோடுமான்தோடு மேற்றமெலாந்
தரும்பா லகஞுகப் பல்லாண்டு வாழ்க தழைத்தினிதே. 23

தருக்கிளை வென்றுன் றமிழக மன்றுன் சதிகொதியாந்
திருக்கிளை யொன்றுன் புசழகக் குன்றுன் ரெளிந்தசிந்தை
யுருக்கிளை யன்றுனெங் கந்த முருகேச ஞேங்குசகப்
பெருக்கிளை நன்றாக வண்டுபல் லாண்டு பிறங்குகவே. 24

சிலம்பொலி கேட்கும் வளையொலி யேறுந் திகழுமணி
நலம்பொலி வாருமெலை குண்டல் மாடுநன் மேகலையின்
புலம்பொலி வாருளாக் கந்த முருகேசன் பூவெனுமித்
தஸம்பொலி வற்றிட வாண்டுபல் லாண்டு தழைக்குகவே 25

தன்னிடங் கல்வி பெறவரு வேவார்க்குத் தனதுளத்து
மன்னிடுங் கொள்கை தனைப்புணர்த் தாத மதியுடையான்
பொன்னிடங் கொண்டவன் கந்த முருகேசன் பொற்பணைத்துந்
துன்னிடப் பெற்றுப்பல் லாண்டுகளின்பிற் றுலங்குகவே. 26

மாணவர் தங்க யியல்பினுக் கேற்புற வந்திறங்கி
மாணமர் கல்வி திரிபைய மோடும் வகையளிக்கு
மேணமர் வுற்றவன் கந்த முருகேச னேற்றமுறு
மாணவ ருள்விளக் காகப்பல் லாண்டு வளருகவே. 27

கம்பனுக் குப்பின் பெரியவ ஞமெனக் கண்டசிவ
சம்பனுக் குள்ள மெனுங்கோலி லீந்து தமிழ்வளர்க்குஞ்
செம்பனு வற்றுறைக் கந்த முருகேசன் றேங்குசவைச்
செம்பனு வல்புனைந் தாண்டுபல் லாண்டு திகழுகவே. 28

செந்தமிழ் சைவ முரணுற வாகாச் செழுமையுடன்
வந்தமர் வுற்ற பொதுவுடை மைக்கரண் மாதிறலோன்
சிந்தனைச் சிற்பியெங் கந்த முருகேசன் சீருயரச்
சந்தத மின்புட ணேங்குபல் லாண்டு தழைக்குகவே. 29

அறிவு நிலைக்கள மான வரணு மகன்றதென்று
செறிவு நிலைக்கவி கந்தையன் மாழ்வினிற் செப்பியுள்ள
முறிவு நிலைக்குற்ற கந்த முருகேசன் மொய்த்தபுகழ்
செறிவு நிலைக்கள மாகப்பல் லாண்டு திகழுகவே. 30

உற்ற தனதுளக் கொள்கைக்கு மாறு யுளதெனினு
முற்ற வதிலார் குறைநிறை கோடா துரைக்குமியல்
பெற்ற பெருந்தகை கந்த முருகேசன் பெட்டபணைத்து
முற்ற வடைந்துபல் லாண்டுகள் வாழ்க முதன்மையொடே. 31

செந்தமிழ் மன்றங் கவியூறு குன்றஞ் சிறந்தகலைக்
கொந்தல் ரின்பொழி வெண்ணலைச் சாகரங் கோதகல
வந்துயர் செங்கதிர்க் கந்த முருகேசன் வான்றமிழ்த்தாய்
வந்தனை நாடொறுஞ் செய்துபல் லாண்டுகள் வாழுகவே. 32

நாட்டை மொழியைக் கலையை மதத்தை நறுந்தமிழ்ப்பண
பாட்டை மறந்து தமிழோ றுறங்கப் பரிந்திவைக்கோர்
கோட்டை யமைத்தவன் கந்த முருகேசன் கூடுசகத்
தேட்டை யுடையவ ஞகப்பல் லாண்டு திகழுகவே. 33

ஊருக்கு நல்லவ னுற்றுர்க்கு நல்லவ ஞேங்குதமிழ்ச்
சீருக்கு நல்லவன் சேவைக்கு நல்லவன் சேர்தமிழர்
போருக்கு நல்லவன் கந்த முருகேசன் பொற்பமையப்
பாருக்கு நல்லவ ஞகப்பல் லாண்டு படருகவே. 34

சந்த வரைத்தமிழ்ச் சிந்து வரழுவி தாங்கி நம்ப
வெந்த வளத்தின் எாந்தமிழ் துண்பம் விடுவித்தீடு
கந்த முருகேச ஞாவந் தானவன் காமருசீர்
வந்த முருகேச ஞாப்பல் லாண்டுகள் வாழுகவே.

35

திருவீர கத்தி சிதம்பரப் பிள்ளை செழுந்தமிழ்க்கூர்ப்
பொருவீர கத்திக ளென்ன வறிவு புகட்டியவன்
குருவீர கத்தினன் கந்த முருகேசன் கொள்ளச்சுகந்
தருவீர கத்தினற் பல்லாண்டு வாழ்த்துச் சகத்தினிரே.

36

போற்றும் பழமைக் கொருகா வலன்சீர்ப் பொவிவுடனே
தோற்றும் புதுமைக் குயரா தரவு துணிந்தளிக்கு
மேற்றம் படைத்தவன் கந்த முருகேச னெண்டிசையும்
போற்றும் புகழுட ஞாண்டுபல் லாண்டு பொருந்துகவே.

37

பேச்சந் தமிழ்க்குள் முந்தமிழ்க் குற்ற பெருஞ்செயலி
ஞேச்சந் தமிழ்க்குள் பொன்னுந் தமிழ்க்கரி துற்றவுயிர்
மூச்சந் தமிழ்க்குள் கந்த முருகேசன் முந்துசுக
வீச்சந் தமுவிப்பல் லாண்டுபல் லாண்டிந்கு மேவுகவே.

38

தாசன் றமிழுக்கு நேசன் புலவர்க்குத் தாருவன
போசன் கலைக்கடகு நாசன் மயலுக்குப் போயொழியாத்
தேசன் புகழுக்குக் கந்த முருகேசன் செய்ப்புலோவி
வாசன் சுகத்துட ஞாண்டுபல் லாண்டு வளருகவே.

39

சாதி யெனும் பேய்க்குக் காஞ்சி தமிழிற் றதும்பச்சவை
யோதி யிருந்தமினுட்டி னிருளை யுருக்குலைத்த
சோதி விரிபுலக் கந்த முருகேசன் றன்னுசுக
மாதி வளம்பல் வற்றுப்பல் லாண்டுக ளாருகவே.

40

மூடப் பழக்க வழக்கங்க ளெல்லா முளையினிலே
வாடப் பிடுங்குதல் வேண்டுமென் றெம்மை வழிப்படுத்து
பீடப் புலமையன் கந்த முருகேசன் பேருலகில்
நாடப் பலசகம் வாழ்க்கபல் லாண்டு நனிசிறந்தே.

41

அலக்க னிலக்கண மென்று தமிழை யழிப்பவர்தம்
புலக்க னினிது திறந்தவட் கான பொவிவழு
நலக்க னிறுவியற் கந்த முருகேச நாவலனிந்
நிலக்க னிலவுக் வாண்டுபல் லாண்டு நிறைசுகத்தே.

42

தண்டமிழ்த் தாய்க்கு வருதுயரின்புக டன்னவென்று
கொண்டவன் வேறு துயரின் புனைதவன் கொள்ளகைநிலை
கொண்டவன் றின்னீயன் கந்த முருகேசன் கொற்றமுடன்
மண்டல மீதினி லாண்டுபல் லாண்டுற வாழுகவே.

43

தொல்காப் பியழுத லான விலக்கணந் தொக்கசவைப்
பல்காப் பியமெல்லாந் தானே தனித்துப் படித்தவற்றி
ஞேல்காப் புலமுற்று கந்த முருகேசன் பொங்குபுக
தெல்காப் பியஞக வாண்டுபல் லாண்டிங் கிலங்குகவே.

44

மண்காட்டிப் பொன்பெண் னெனுமிவை காட்டி மயக்கிவலை
யுண்மாட்டிக் கொண்மத நீத்து விடுதலென் ஞேவெனவுள்
புண்பாட்டிற் கொண்டவன் கந்த முருகேசன் பொங்குபுகழ்
பண்பாட்டிற் காணவ ஞாகப்பல் லாண்டு படருகவே.

45

தனித்தமி ழின்பிற் றினைத்தவன் வேதா சலத்துறவி
யினைத்தமி னைட்டிற்கு மீழுவ தென்றுகொ லென்றுவிழி
பனித்தமி ழார்துயர்க் கந்த முருகேசன் பாசமுடன்
றனித்தமி ழோம்பியிங் காண்டுபல் லாண்டு தழைக்குகவே.

46

மாணிக்க ஞாவன் மனமத ஞக மலர்களொலாம்
பேணிக்க ளாரவி கண்ணை டிகளாம் பெருவித்தையை
வாணிக்க ஞைக்கிடு கந்த முருகேசன் மங்காப்புக
மேணிக்க ஞுச்சிய லாண்டுபல் லாண்டிங் கிலங்குகவே.

47

பிறையா யிரங்காண் பெரியோரு மேத்து பெரியவனைய்த்
துறையா யிரம்படிந் தின்றமிழ்க் குள்ளுறத் தொண்டுஞ்சுற்றிக்
கறையா யிரங்களை கந்த முருகேசன் கண்ணியமா
நிறையா யிரஞ்சிறப் பாரப்பல் லாண்டு நிலவுகவே. 48

தத்துவ ஞான தகுக்கங் கடிதத் தகுவழியால்
வித்துவ மாகத் தனித்தமி ழிற்செய்து வெற்றிபெறு
தத்துவ சாகரங் கந்த முருகேசன் சால்பனைத்து
மொத்துவ மாகப்பல் லாண்டுகள் வாழ்க வுவகையொடே. 49

மிகுபுக மூர்ய திராவிட பாஷா விருத்திச்சங்கந்
தகுதிக் ஞற்றிடச் சோதனை யாளனுச் சார்ந்துபணி
வெகுதக வோடுசெய் கந்த முருகேசன் வீங்குபுகழ்த்
தொகுதிக் ஸார்ந்திட வாண்டுபல் லாண்டு துவங்குகவே. 50

ஊறு விராவிட வார்ய குலத்தோ ருமுத்தகொள்கைக்
கேறு திராவிட முன்னேற்ற நற்கழ கத்திருக்கும்
வீறு விராவரி கந்த முருகேசன் மேவுசகந்
தேறு தராதரத் தோடுபல் லாண்டு திகழுகவே. 51

முத்துக் குமார சவாமிக் குருக்கள் முதுபுலமை
வித்துக் குமார சவாமிப் புலவன் விளங்குகுல
முத்துக் குமாரனெங் கந்த முருகேசன் முத்தமிழ்க்கோர்
சத்துக் குமாரனென் ரூண்டுபல் லாண்டுகள் சாஞ்சுகவே. 52

வானத் தருக்கு நினைந்தன நல்கும் வனமரமு
மீனத் தருவென வோங்கு பனைமர மேன்மையெலா
மானத் தருபுலக் கந்த முருகேசன் மாபுகழின்
வானத் தருவட மீனெனப் பல்லாண்டு வாழுகவே. 53

அன்பு வரும்வரு மாலென வேவரு மாசியுரை
யென்பு முருகிடும் வண்ண முரைத்துவ னெம்முளத்தான்
பொன்பு கருதேநருங் கந்த முருகேசன் பொங்குகக
வின்பு மருவுற வாண்டுபல் லாண்டிங் கிலங்குகவே. 54

நந்தமிழ் நாட்டர சாக விளங்கிய நாவலைனச்
சிந்தையில் வைத்து வழிபடு வோனவன் சீர்க்கிழுக்கு
வந்திடில் மாற்றியற் கந்த முருகேசன் வாழ்க்கையிலே
முந்துற நற்சகம் வாழ்கபல் லாண்டு முதன்மையொடே. 55

சித்திரம் நல்ல சிலேடை மடக்குடன் சேர்ய மகம்
மித்திரம் பூண்டவ னேவிற் றவழந்து விளையாட்டுறு
புத்திர னேண்டமிழ்க் கந்த முருகேசன் பூண்டுசகம்
பத்திர மாகப்பல் லாண்டு புகழிற் பயிலுகவே. 56

பொங்கலு மேன்சவைப் புற்கையு மேன்றமிழ்ப் போர்புரியப்
பொங்கன லோடெடு வீரவரு வீரெனப் போர்முரச
மெங்கனு மார்த்திடு கந்த முருகேச னேறவரு
சிங்கமென் ரூண்டுபல் லாண்டுகள் வாழ்க சிறப்புடனே. 57

குலையா தொழுகும் பிரமச் சரியன் குறிஞ்சிக்குள
தலையா மொழுக்க மொருநாட் பயின்று தவிப்படையு
நிலையா னவிபவன் கந்த முருகேச னேரவரு
மிலையா மெனப்பல வாண்டுகள் வாழ்க விருஞ்சுகத்தே. 58

காந்தள் குறிஞ்சியை நீத்துக் கடனிலங் கண்டதுவ
மேந்து வனமுலை மீன்சாறு வைத்த வெழிலதுவு
மாந்த வெமைவிடு கந்த முருகேசன் மாண்புசெறி
மாந்த ரினமணி யாகப்பல் லாண்டு வளருகவே. 59

செந்தமிழ் வாழி! தமிழ்க்குலம் வாழி! சிறப்பனைத்தும்
வந்துற வாடு புலோவிப் பதிவாழி! வாண்கவிலைத்
சிந்துயர் மேகமெங் கந்த முருகேசன் சேமங்கிக்
சிந்தையி னின்புடன் பல்லாண்டு வாழி! திருவுறவே. 60

முற்றும்.

கொட்டாங் தமிழ் கலை
பு. 1-67 மூலம்.
வெற்றி